

NOORD WEST USA 2008

Albert en Monique

Van Amsterdam naar San Francisco

Posted on [22 mei 2008](#) |

Gisterenavond om kwart over zes kwam Bartho bij ons aanfietsen. Dat is service, we hoeven hem niet eens op te halen. De bus van Peet stond al geladen in de schuur, alleen mijn eeuwige Crocs en Alberts scheerspulletjes moesten nog snel even in de blauwe reistas. Die tas was aangewezen als 'overnachtingstas'. Want in tegenstelling tot onze vorige reizen hebben we dus niet de files getrotseerd vanmorgen, maar zijn we gaan slapen in het A4 Schiphol-hotel.

Omdat we natuurlijk van tevoren niet wisten of Peet zou slagen voor zijn rijbewijs en of hij het dan ook op tijd binnen zou hebben voor de rit, hebben we Bartho al een tijdje geleden gevraagd of hij naar Schiphol kon brengen. En eerlijk is eerlijk, het is best een rit voor de allereerste keer voor Peet, dus nu mocht hij wel rijden, maar had hij Bartho op de terugweg ook gezelschap. Het

werd trouwens niet zijn eerste rit, want direct vanaf het gemeentehuis kon hij (na Albert thuis afgezet te hebben) door naar Houten, waar hij die dag school had.

We kwamen toch nog in de file richting Amsterdam, bij Utrecht was een ongeluk gebeurd. Verder verliep de rit vlot, onze Peet is best al prima chauffeur, je kan merken dat hij veel op de weg heeft gezeten met landbouwwerktuigen. De heren hebben ons geholpen met onze bagage, want natuurlijk gingen er weer drie grote koffers en de blauwe tas mee. Van der Valk heeft handige bagagekarretjes en doordat alles voor die ene nacht op het karretje kon blijven, behalve de reistas, hoefden we vanmorgen ook alleen maar weer weg te rijden met die dingen.

Bartho en Peet hebben nog koffie gedronken in de grote bar in het hotel. Ze verzopen daar zowat in de ruime comfortabele banken. Wij hebben het tot bijna 10 uur uitgehouden beneden en zijn toen al snel ons bedje ingedoken. We hadden een prachtige kamer met een gigantische flatscreen, een balkon, een prima badkamer en super lekkere bedden. Om half zes was het over met het slaapgenot, want je bent duidelijk toch alert en wakker om op stap te gaan. Zodoende hadden we alle tijd om te douchen en te genieten van het uitgebreide ontbijtbuffet. Wel voorzichtig, want we hadden geen van beiden zin om met stuiterende hoge bloedsuikers het vliegtuig in te gaan.

We gingen om 7.20 uur met de Van der Valk-shuttle naar Schiphol. De bus was afgeladen vol, wij waren trouwens duidelijk wel de enigen met zoveel bagage, maar vooruit: verschil moet er wezen. Binnen 10 minuten werden we afgezet bij de uitgang van de Aankomsthal (rare plek eigenlijk ...) Dat betekende dat we voor vertrekhal 2 een wandelingetje hadden van een minuut of 10, dwars door Schiphol Plaza. Ook weleens leuk, daar komen we eigenlijk anders nooit. We schieten altijd direct door naar achter de douane en bij terugkomst direct naar huis.

Omdat het gisteren niet helemaal goed ging met het online inchecken, moest ik vanmorgen op Schiphol de boardingpassen nog uitprinten. Het stysteem had duidelijk al onze gegevens wel opgepakt, want zelfs de naam en het adres van ons hotel in San Francisco stond er al in. Vlotjes gingen we door de bagage-afgifte, stickers en labels aan de koffers, printjes mee en gaan maar. Voor de paspoortcontrole stond een rijtje, maar verder ging alles supersnel. Onze eerste tocht was naar het winkeltje met de Holland Gifts. Voor Trudy (mijn Californische pen vriendin vanaf 1983 en dochter van mijn vaders schoolvriend) vond ik daar twee leuke borden met Hollandse tafereeltjes, voor Makkenah (Trudy's kleine nichtje wat vrijdag 2 jaar wordt) lag er een schitterend houten puzzelbordje met Nederlandse afbeeldingen en voor Ben

vonden we een t-shirt met de Nederlandse vlag en een mooie koeienkop erop. Ben is voorman op de ranch van de Vlot Brothers en hij is vorig jaar voor Peet een echte vriend geweest toen die daar een maand was.

Met Corry en Wijbe van het Alles Amerika-forum hadden we afgesproken bij Starbucks achter de douane. Nu blijkt dat die in lounge 1 zit, waar wij niet zo handig kunnen komen, dat is meer de lounge waar alle chartervluchten vandaan vertrekken. Ik heb Corry maar gebeld om te overleggen en toen bleek dat zij net onderweg waren om in te checken. Albert en ik zijn maar aan de koffie gegaan toen (ergens anders dus) tot ze weer belde. Hun vlucht blijkt vertraagd te zijn en ze vertrekken nu om 14.45 uur in plaats van om 12.35 uur zoals gepland. Ze gaan naar Florida. Ze konden nog niet inchecken dus onze afspraak leek in het water te vallen omdat zij niet achter de douane konden komen. Wij dus op naar boven, naar de business class lounge, waar de koffie en alle andere dingen gratis zijn (grin) en je lekkere luie stoelen hebt. Daar heb ik een tijdje zitten MSN-en met Jacqueline (Jasmino), tot Corry belde dat ze er toch door waren en in lounge 3 stonden. Wij als een speer de wandelschoenen weer aan en naar lounge 3. Jammer jammer, we hadden maar een half uurtje met elkaar en het was zo supergezellig! Net alsof we elkaar al veel vaker ontmoet hadden, maar geloof me, dat zal best gaan gebeuren. Hun vertraging leverde hen trouwens wel Economy Plus-plaatsen op.

Het boarden van onze vlucht begon om 9.55 uur en wij moesten om 10.05 uur nog weg bij Corry en Wijbe en een héél eind lopen om bij de gate te komen. Op een of andere manier vertrekken wij bijna altijd bij de verste gates. Gelukkig heeft Schiphol van die hele lange loopbanden, waar we dan wel overheen vliegen, maar waar je lekker geholpen wordt doordat die banden ook bewegen. We moesten een hele tippel maken en dat was te merken aan mijn bloedsuikers, ik was van net boven de 8 gezakt naar 4.8 in dat stuk. Heerlijk, dat stapt lekker in!

We konden langs de wachtende rij voor de security, want er was een aparte rij voor business class en stonden dus zo voor de poortjes. Dan begint voor mij altijd het snelle uitpakwerk: én insulinepomp los van mijn lichaam, én uit de tas, camera, telefoon erbij en dit keer ook de Navigator, mijn continue bloedglucosemeter. We waren erg benieuwd wat ze zouden vinden van een zender op mijn buik en een ontvanger in de handtas, maar dat viel alles mee. Ik moest door de poort en daar gingen de piepers af. Nou gebeurt dat wel vaker, ik had ook mijn ring nog aan en oorbellen in. Ik heb maar meteen mijn t-shirt omhoog getrokken en laten zien dat ik een infuus én een zender op had. Toen moest ik naar een 'voelmevrouw' en die vond het wel prima, ik mocht zo door. De schoenen mochten trouwens deze keer wel aanblijven.

Het gaat allemaal gewoon lekker, de vlucht is op tijd vertrokken, we hebben plaats 4A en 4B, fijne plekken. we zitten nu zo'n beetje dik over de helft en hebben een heerlijke maaltijd gehad hier. Vooraf hadden we botervis met een lekkere salade en een mangomengsel. Als hoofdgerecht was er keuze tussen een visgerecht, kalfsvlees of kip, waarbij wij gegaan zijn voor de kalfschotel. Die was bijzonder goed! Het maïstaartje en de spinazie pasten er prima bij. Toe had Albert een kaasplateautje en ik een gember-mangotaartje met vruchtensaus (o, o, die bloedsuikers). Mijn continue meter houdt me prima in de gaten en ik ben nog niet boven de 9,2 uit geweest, ook niet na het eten. Net hebben we een lekker warm schaschlickhapje met heerlijke saus op én een bekertje Ben & Jerry's Strawberry Cheesecake-ijs. Verder natuurlijk veel water en drankjes en af en toe koffie, het is hier nog niet zo slecht. Nu nog Internet in die kisten en ik ga voor mijn plezier. Nah, ik mag niet klagen, we zitten een vernieuwde Boeing 747-400 met Interactive Entertainment System en dus stroom voor de laptop! Het halve toestel heeft al liggen slapen, toen iedereen net onder zeil was, maakte de gezagsvoerder iedereen wakker voor een prachtig gezicht op de New Foundlandeilanden, werkelijk heel bijzonder hoe rotsen, sneeuw en wolken daar in elkaar overgingen!

We komen een half uur eerder aan in San Francisco dan gepland, lijkt het nu, dus we houden het hier nu nog een krappe vier uur uit. Zal best goedkomen.

Update: met nog zo'n twee uur te vliegen, zitten we volgens het schermpje van de man voor me net ten Zuidwesten van Billings, Montana. We vliegen dus over het gebied waar we over een week of wat zullen rondrijden met de camper. Helaas, helaas, het is bijna de hele vlucht kraakhelder geweest buiten, maar nu vliegen we over een dik wolkendek, we zien dus niets van de prachtige Rocky Mountains onder ons. Ook is er behoorlijk wat turbulentie het laatste half uur. Je zou d'r van gaan stotteren op je toetsenbord. Wel handig, op mijn schoot staat de laptop, ik speel spelletjes (Freecell en Hartenjagen), maar de buurman ligt plat met zijn schermpje op de vluchtgegevens. Ik kan dus gratis meekijken.

Update 2: Inmiddels liggen we languit op bed in het Embassy Suites hotel in Burlingame. We zijn nog nooit zo snel door immigrations en douane gekomen. Na een tweede lekkere maaltijd in het vliegtuig, bestaande uit een frisse tomaten-mozarellasalade met een broodje en kip-oregano met pasta en natuurlijk weer een lekker puddinkje zaten we boven de prachtige baai van San Francisco voor we het wisten. Boven Californië was het kraak- en kraakhelder en vanaf de Sierra Nevada hebben we prachtige vergezichten gehad. Het gebied is vrij bekend inmiddels voor ons, dus het is een feest van herkenning om overheen te vliegen.

Ruim een half uur voor de geplande aankomst van kwart over een stonden we al op de grond en om precies 13.05 uur liepen we door de douane. Bij immigrations werd ons deze keer gevraagd met hoeveel geld we het land in kwamen. Hij was niet onder de indruk van onze 380 dollar die we over hadden van vorig jaar. Dit keer geen scans van verdachte pepermuntenballen of vergeten appels, maar gewoon lekker doorkachelen naar de lift voor de hotelshuttles. Na een kwartiertje wachten kwam de bus van Embassy Suites die eerst stopte bij het Holiday Inn Expresshotel. En dat kenden we nog: dat is dus het Ramada Inn van 2002 waar we toen een prima verblijf hadden met de kinderen. Zelfs Max's restaurant zit er nog naast, ik zie die slapende kopjes nog boven die grote borden eten hangen. Leuk om daar weer eens te komen!

Ons hotel is groot, heel groot en ligt aan de baai op een mooie rustige plaats. We kijken vanaf onze kamer uit over de baai en zien de vliegtuigen aanvliegen op dezelfde baan waar we vanmiddag zelf geland zijn. Heerlijk, de balkondeur staat hier open en het waait stevig. Ik heb lekker gedoucht, Albert kijkt TV en we zullen zo best een dutje doen. Want in Nederlandse tijd denkend is het nu al half twaalf geweest, maar hier is het nog maar goed half drie. We zijn van plan om een dutje te doen en dan toch vanavond nog even te gaan eten hier, anders is het wel heel lang tot morgenvroeg. Onze diabetische lijfjes moeten af en toe toch happen. De bloedsuikers hebben het bij mij prima gehouden vandaag. Geen metformine, al vanaf dinsdag, heeft ons goed gedaan, de darmen zijn lekker rustig gebleven.

Op dit moment zijn de branden bij Monterey hot news hier! Dat is niet eens zo heel ver hier vandaan en we kennen ook dat gebied nog van andere reizen. Morgen gaan we die kant op, richting Gilroy, toch maar opletten dat we niet te ver richting het evacuatiegebied gaan

Tot zover, misschien straks nog meer en wellicht wat foto's ... maar voor nu is het even genoeg!

De camper halen bij Aldie

Posted on [24 mei 2008](#) |

Wordt vervolgd ... begint dus bij donderdagavond in de hotelbar van het [Embassy Suites](#) in Burlingame. Na een douche, een dutje en wat rondhangen, vonden we dat we toch moesten proberen enigszins naar Amerikaanse tijd om te schakelen. Dat betekent dus in de kleren, alle moed verzamelen en naar beneden. Er zit in het hotel een gezellige grote bar, een sportsbar idee, waar mensen heerlijk aan de bar hangen, natuurlijk met een televisie aan waar

sport gekeken wordt en waar mensen van alle pluimage binnenvallen om wat te drinken of een hapje te eten. Wij hadden het idee dat het officiële restaurant van het hotel, waar de tafels keurig ingedekt stonden, minder gasten trok dan deze gezellige bar met uitzicht op de baai en de landende vliegtuigen.

We hebben onze ogen weer uitgekeken. Er zat een stel dertigers (of waren het veertigers) te flirten, ongelofelijk, ze konden niet van elkaar afblijven. Echt zo'n stel waar van je denkt: 'eh, volgens mij is dit niet helemaal in de haak'. Maar vooruit, mijn leven niet, toch? Verder duidelijk veel mensen die na hun werk kwamen binnenvallen en gezellig met elkaar wat kwamen drinken. Achter ons zat een hele groep native Americans, bijzonder in hun sjofele kleding en wat norse uitdrukking die we ook kennen van de Navajo's. De meeste aandacht ging naar een stel meiden van in de twintig, waarvan sommigen werkelijk vreselijk uitgedost waren in goedkope snollere cocktailjurkjes die veel te kort waren voor hun dikke benen en waarbij bij een zelfs de slappe borsten half eruit kwamen hangen. Als mijn dochters er zo bij zouden lopen ... De dames waren overduidelijk dronken en erg luidruchtig. Ze bleken hun graduation (afstuderen) van Nursing School (verpleegopleiding) te vieren. Mwah ... het houdt je wel wakker, zoiets om naar te kijken.

Want dat viel niet mee, dat wakker blijven. Na een bord met hapjes en twee diet cokes, keek de ober me meewarig aan en zei: 'You need coffee, my love'. En gelijk had hij! Ik had heel hard koffie nodig. De tweede koffie werd door zijn collega zelfs gebracht zonder dat ik het gevraagd had en ik vond ze later geen van tweeën ook terug op de rekening. Ach gos, ik moet er toch beroerd uitgezien hebben daar. Ik had het ook akelig koud. Het nadeel van Amerikaanse restaurants zijn vaak toch wel die loeiende airco's en ventilatoren. Met een buitentemperatuur van nog geen 20 graden is dat helemaal niet nodig, denken wij dan, maar daar staat de koeling vaak gewoon standaard op hoog. We hebben het na een maaltijd van lekkere biefstuk voor Albert en een soort karbonaadjes met veel verse groenten voor mij uitgehouden tot maar liefst 9 uur in de avond. In Nederlandse tijd dus 6 uur in de ochtend, jippie.

Om een uur of drie in de morgen waren we weer klaar wakker, maar we hebben het toch tot een uur of vijf uitgehouden op bed. Beetje lummelen, doezelen, weer wakker zijn en daarna toch maar de TV aan, boekje erbij, beetje rondsurfen, blogje schrijven voor Albert en dan om half zes in de douche en de spullen weer inpakken. Na een prima cooked-to-order-breakfast (ze bakken dan je omeletje precies met alles erin wat jij wilt) met echte Douwe Egberts-koffie, zaten we om vijf voor zeven in de lobby van ons hotel te wachten op onze vriend Aldie van [Road Bear](#).

Vorig jaar haalden wij bij Aldie onze camper op en vertelden we hem over het Alles Amerikaforum, we plakten toen ook de bekende sticker op zijn deur. Sinds die tijd leest Aldie, als Belg, regelmatig mee op het forum en enige tijd geleden stuurde hij me spontaan foto's van de nieuwe campers van Road Bear. Hieruit is een heel regelmatig emailcontact ontstaan. Ik beantwoord op het forum vragen over hun campers en de verhuur en filter zaken die ik zelf kan beantwoorden uit voor Aldie. Waar ik niet uitkom, speel ik weer door aan hem. Hij voelt zich onzeker over zijn Nederlands na al die jaren in Amerika en vindt het prettig dat ik voor hem dingen doorgeef aan klanten. En zo mailen we heel wat heen en weer de laatste tijd.

De begroeting was dan ook als die tussen oude bekende die elkaar een tijd niet gezien hebben. We hebben in het busje onderweg naar Hayward gezellig bij zitten kletsen. Ik zat voorin bij Aldie en Albert vertaalde ondertussen zo'n beetje wat er gezegd werd voor de Duitsers die achterin zaten. Ook heel aardige mensen trouwens, het was heel gezellig allemaal. We stonden al vroeg voor de deur bij Road Bear, waar Aldie het hek zelfs nog moest openmaken, er was verder nog niemand van het personeel. Langzaam kwamen ze allemaal binnendruppelen. Aldie had onze camper prominent voor het hek gezet, zodat we als eerste van het erf af konden. De mooie 27-foot camper die klaar stand voor de Duitsers had trouwens twee slide-outs, er zijn nog maar enkele van deze nieuwe modellen gemaakt. Erg mooi ding ook!

Voor Aldie hadden we een grote doos stroopwafels en onze bekende Albert-en-Monique-Holland-poppetjes meegenomen. Dit zijn een dik mannetje en vrouwtje in klederdracht, uitgevoerd als koelkastmagneet. Onder het genot van een kop koffie en veel gekletst werden de formulieren voor de verhuur verder afgewerkt en gingen we de camper bekijken. Hoewel het bijna dezelfde is als vorig jaar, blijkt er toch behoorlijk wat vernieuwd te zijn. Veel handige en leuke nieuwe snufjes, waarbij de MP3-speleruitgang op de geluidsinstallatie voor ons hoog scoort. Heerlijk, je eigen muziek in de camper zonder steeds CD-tjes te hoeven wisselen en mee te hoeven slepen. Ik ben blij dat ik mijn [Zen](#) en de stopcontactoplader heb meegenomen. Het akelige plankje in de slaapkamer waar ik talloze malen mijn kop aan gestoten heb, is door Aldie persoonlijk verwijderd en zo zijn er nog veel meer dingen. Ik zal later deze week eens een fotoshootje eraan wagen, aan al die makkelijke nieuwe dingen.

Aldie had zelfs het TV-kabeltje waar Albert altijd om vraagt al onder de balie klaar liggen voor ons 😊 We kregen gloednieuwe extra dikke hoofdkussens mee, Aldie wist nog van vorig jaar dat we die speciaal gingen kopen, zo attent. Bij de vroegboekorting hoorden twee gratis stoeltjes, maar ja, die standaarddingen vinden wij altijd een beetje eng klein en slap voor ons, dus vertelden we vriendelijk dat we wel wat zouden kopen. Komt onze vriend weer met een verrassing: andere gasten hebben een paar extra brede, hele sterke stoelen achtergelaten en die had hij voor ons in gedachten. Hij pakte zo'n stoel uit de hoes en we lagen direct in een deuk. Hans, echt, de buizen zijn zo dik, daar kan je een paard aan hangen, je zou er een marathonwagen van kunnen bouwen. We zijn dik voorzien dus, want bij Elly liggen ook nog drie stoelen voor ons. Wie zin heeft in een bakkie koffie, kom maar langs, stoelen zat ([Ingrid](#), [Emmy](#), [Willy](#)!!).

En dan gaan we op pad. Het voelt vertrouwt, die grote bak onder de kont, heerlijk! Onze camper heeft 6594 mijlen op de teller staan. We rijden bij Road Bear weg en draaien een stukje verder de snelweg op richting Gilroy. Bij de tweede afslag bedenk ik me dat ik weleens even naar mijn bloedglucose kan kijken. En terwijl ik het denk, weet ik meteen dat mijn tas mÃ©t Navigator en alle belangrijke toestanden erin bij Road Bear staat. Of aan de koffietafel of in Aldie's bus, maar vooruit, er zijn plekken waar ik minder graag mijn tas zou vergeten. We nemen de volgende afslag terug en binnen een kwartier ren ik weer bij Road Bear binnen. Onze Duitse vrienden zijn er nog, die proberen vanaf het kantoor een camping te reserveren voor de eerste nacht, wat volgens Aldie bijna een onmogelijke zaak is, alles zit al weken volgeboekt in de verre omgeving, weet hij van een belronde op donderdag. Gelukkig is ons plekje gereserveerd in Gilroy. Aldie zwaait al met mijn tas en daar gaan we weer, nu echt naar Gilroy.

Bij het grote [Wal*Mart Supercenter](#) doen we eerst de non-food. We slaan verzorgingsspullen, handige dingen voor onderweg en hét kabeltje voor de MP3-speler in. Bij de food voel ik me ineens raar worden en ja hoor, mijn Nav bevestigt mijn vermoeden: hypo. We hebben gelukkig nog geen verse spullen in de kar, dus gaan we afrekenen en pakken we bij de [McDonalds](#) die in de Wal*Mart zit onze eerste Amerikaanse fastfood-hap. Niet de lunch die gepland was, maar vooruit, nood breekt wet. Je neemt gewoon je hele kar met boodschappen mee de Mac in daar. Nadat ik weer een beetje mens was, hebben we de eerste lading boodschappen naar de camper gebracht, plasje gedaan en hup, weer terug. Daar proviand ingeslagen voor de eerste dagen, wat niet echt veel is, want we zullen straks naar Elly gaan. Maar wat brood, melk, fruit en frisdrank aan boord is altijd fijn. Ook nemen we wat soep mee, zodat we niet persé uit eten hoeven als we geen zin zouden hebben. Soep met stokbrood, brie, ham, smeerkaas en ijs toe is namelijk ook erg lekker 😊.

We rijden ongeveer een halve mijl verder en komen dan bij het [Gilroy Garlic USA RV Park](#). Vorig jaar reden we op 23 mei met het andere RV-park hier in Gilroy weg om de camper te gaan inleveren, nu rijden we op 23 mei onze eerste camping op. Leuk toeval toch? De camping ziet er netjes uit. Het is een echte betoncamping, maar voor zo'n eerste nacht helemaal prima. Het weer is redelijk, een graad of 20, best wat wind, dus niet echt weer om buiten te zitten, maar je kan wel lekker met de deuren open alle koffers uitpakken en de toko inrichten. Natuurlijk vind ik in een van de koffers de TSA-slotjes die kwijt waren, in een zak waar ook Alberts sandalen nog in zaten van de najaarsreis. Jup, lekker handig.

Er is hier trouwens nog een reden om niet buiten te zitten. De lucht is niet zuiver, op nog geen 10 mijl hier vandaan zijn ernstige bosbranden. Op televisie zien we dat hier in Gilroy het commandocentrum voor de blusacties is. Er zijn al mensen omgekomen en wij zagen onderweg een vliegveldje met allerlei brandweerhelicopters staan. Je voelt het buiten prikken aan je ogen en als je naar de bergen aan de westkant kijkt, zie je bruine mist. We kennen dit nog van eerder, toen we bij San Bernadino bij Los Angeles bosbranden zagen. Vooruit, de koffers dus uitgepakt en lekker een pot van onze favoriete Starbucks Latin Blend koffie gezet. Daarna lekker op de laptops gehangen, waarbij ik heel erg in de stress ben geschoten omdat mijn bulkopload bij [Famipix](#) niet werkt. Dat betekent alle foto's een voor een op de fotosite zetten en dat maakt me niet blij! Ik hoop dat een mail aan de helpdesk helpt, we zien wel. Voorlopig staan de eerste foto's erop en we zien dat al heel wat mensen ingelogd zijn geweest gisteren en vandaag. Ja, let op, we zien precies wie en wanneer!

Na een schaalpje ijs met aardbeien en slagroom om een uur of vier, hebben we om zeven uur toch besloten maar eens een wandelingetje te maken. We staan Noord West USA 2008 - Albert en Monique - De allermooiste Amerikareis!

hier vlak achter Gilroy's Crossing, een groot winkelcentrum met diverse restaurantjes. En zo komen we terecht bij Johnny Carino's, een prima Italiaans restaurant. Albert geniet van kip met penne en gorgonzolasaus en ik heb heerlijke gegrilde zalm met spinazie en hele dunne spaghetti met stukjes tomaat. Vooraf nog lekker wat nacho's op, wat weer nodig was, want ik kwam weer met een vette hypo aan lopen daar. Mijn bloedsuikers zijn behoorlijk laag. Heel raar, want we zijn allebei nu vanaf dinsdag al gestopt met [Metformine](#) en het effect zou omgekeerd moeten zijn. We voelen ons er super bij, want Metformine geeft vaak veel gerommel met de darmen en een opgeblazen gevoel. Zolang het zo gaat, kan die troep mooi in het kastje blijven.

We houden het vol tot bijna 9 uur en crashen dan weer volledig. We maken het bed op en ik slaap tot een uur of 3 heel vast. Dat bed in die camper is smal (1.52), maar we slapen er altijd zo lekker in samen! Om half 4 zijn we het zat, we kunnen wel blijven liggen, maar ik knal van de hoofdpijn en we hebben zo'n zin in koffie. Fout, we weten het, je moet eigenlijk omschakelen, maar ja, wie is onze baas? Niemand toch? Wij willen koffie, dus komt er koffie. En zo zitten we hier midden in de nacht in een frisse camper, lekker met mijn 'pink lady'-pakje met extra vest en warme sokjes aan te bloggen, heb ik net lekker even bijgepraat op MSN met Jacqueline en heb ik het prima naar mijn zin. Albert wat minder trouwens hoor, lieve mensen. Jacqueline is de enige die op [Alberts blog](#) gereageerd heeft. Logisch misschien, want ja, hij kat mij steeds een beetje af he ... Maar vooruit, hij vindt het wel heel fijn hoor, als jullie laten weten dat jullie nog meelesen daar!

Straks gaan we naar Elly in Chowchilla. Dick is nog in Nederland, die vliegt dinsdag terug. We hebben er wel zin in, leuk om ze allemaal weer te zien daar, maar we zullen ook weer blij zijn om weg te gaan. Want dinsdag begint onze reis pas helemaal echt, dan gaan we 'on tour'. We weten niet zeker of we wat online kunnen krijgen als we in Chowchilla zitten. Elly's PC is nog uit de tijd dat je hem moest aanslingeren en de verbinding gaat nog via het telefoondraadje (tenminste, vorig jaar wel). Volgens mij hebben Case en Darcy wel draadloos internet en we hebben nog altijd de UMTS-kaart, maar dat zal een prijzig feestje zijn. We zien wel. Als we kwijt zijn, niet ongerust worden, we komen zeker terug, dinsdag!

Het weer is in Nederland beter dan hier! We zijn hier in Californië rond deze tijd heet weer gewend, maar nu is het maar net aan en wordt er ook nog regen voorspeld.

Rain in Southern California ... ja, duh!!

Posted on [25 mei 2008](#) |

It never rains in southern California, behalve dan als wij er zijn. Vertelde Dick onlangs bij ons in huis nog dat bij hen in de zomer maandenlang de lucht strakblauw was en de zon altijd uitbundig scheen, nu is het dus mooi helemaal anders. Het is 'the talk of the day' hier, het uitzonderlijke koude en natte weer. Vorige week hadden ze temperaturen van rond de 38 graden en nu is het amper 18 graden. Daarbij komt ook nog dat het de hele dag miezert en de zon zich totaal niet laat zien. Ze zijn het hier duidelijk niet gewend, want er ligt heel wat hooi nat op het land hier in de omgeving.

Maar laat ik eerst maar eens beginnen bij ons vertrek uit Gilroy. Nadat we daar midden in de nacht aan de koffie zaten en ik mijn laatste blog online heb gezet, zijn we alsnog een paar uur gaan slapen. Rond half negen werden we wakker en daar gaat mijn verslag dus weer verder: We ontbijten met een stokbroodje Nederlandse Beemsterkaas en ik veroorzaak een zootje, door de jampot uit mijn hand te laten glippen. Die valt bovenop een glas jus d'orange en zo hebben we het eerste Road Bear-artikel aan diggelen. Na het opruimen

van de rotzooi, een frisse douche en het afkoppelen van de hook up, vertrekken we vol frisse moed richting Chowchilla.

Het is fris buiten, maar nog wel droog. We rijden dit stuk van de California 152 voor de vierde keer nu en telkens weer ben ik onder de indruk. Gilroy staat bekend om zijn knoflookteelt, maar er is nog veel meer. Kersen, frambozen, aardbeien, maar ook pistachenoten, amandelen, uien, radijs en weet ik wat nog meer wordt hier geteeld. Er zijn langs de 152 talloze fruitkraampjes waar je al deze producten vers kan kopen. Verderop begint het prachtige gebergte waar het dor en droog is, maar waar de weg op een heerlijke manier slingert door het landschap. We zien veel paarden op kleine ranches. Halverwege komen we langs Casa de Fruita, een soort farmersmarket met een restaurant, RV-park en benzinestation. Er lijkt dit weekend een historische tractorshow te zijn, want de tractortjes worden van alle kanten aangevoerd. Ook zien we veel aanhangers onderweg nog, met deze prachtige oldtimers erop.

Nog verder richting Los Banos ligt het San Luis Reservoir en State Park. Dit waterreservoir herbergt water uit het hele gebied wat door irrigatiekanalen weer over heel Californië verspreid wordt om zo water aan te voeren voor de teelt van ontelbaar veel landbouwprodukten. Californië is de Golden State, waar heel veel vruchtbare grond is, maar waar water vaak een lange weg moet afleggen. We rijden door Los Banos en genieten van de typische zaterdagochtenddruk van een Amerikaans plattelandstadje. Vooral bij de vele carwashes is het heel erg druk, auto wassen is een populaire bezigheid op zaterdagmorgen, dat is duidelijk. De eettentent zitten vol, want buiten de deur ontbijten en lunchen hoort er ook bij. Het is gewoon heel erg gezellig druk. Het valt ons op hoe Mexicaans Los Banos is geworden.

En dan zijn we weer in Chowchilla, ons plekkie. Ik heb eerder al eens beschreven hoe we hier zo terecht gekomen zijn. Dick, pa's oude schoolvriend is nog in Nederland, maar Elly wacht op ons. Bij Elly in huis is Kory tijdelijk te gast. Kory is de middelste dochter van mijn vriendin Trudy. Kory studeert in Salt Lake City en is thuis voor de zomer, maar wegens verbouwing kan ze thuis niet makkelijk terecht, dus logeert ze deze zomer gezellig bij oma, waar ruimte genoeg is. Ook baby Rylee, nog geen twee maanden oud, is vandaag bij oma, want zusje Makkenah is ziek. Al snel meldt Trudy zich op de koffie, heerlijk, ik ben altijd zo blij haar weer te zien. Trudy's man Gary is een beetje veel autogek en ik moet lachen om Trudy's nieuwste aanwinst: een Hummer met laadbak. Naast onze camper staat een dikke Ford 250 pickup-truck hoog op zijn wielen, het speeltje van Kory waar ze op haar 16e al mee rond reed. Zusje Karly heeft net haar rijbewijs en rijdt in mama's oude GMC Subarban. Je ziet haar amper zitten, het turfje.

We vermaken ons die middag met bijpraten met Kory, Karly en vooral met Elly. Rylee komt niet in bed, ze krijgt haar flesjes en slaapt bij mij, Albert en Elly op schoot. Het is een heerlijke baby, zo'n lief poppetje. We vinden het bijna jammer als Darcy haar dochtertje aan het eind van de middag komt halen. Voorman Ben, Peet's vriend van vorig jaar, zou om 6 uur komen eten, hij wilde ons graag weer zien. Maar zoals Ben Ben is en altijd wel zal blijven, komt hij uiteindelijk helemaal niet. Hij belt nog wel netjes af, maar laat Elly wel zitten met haar eten. Wij eten lekker kip met salade, bonen en knoflookbrood. Na het eten pakken we de kisten met spullen uit die hier nog stonden en kan ik mijn bed op maken met ons eigen gekochte beddengoed van vorig jaar. Lekker!

We rekken het nog tot half tien, maar dan vallen de luikjes echt dicht en gaan we naar bed. We zijn er inmiddels achter dat de hook up buiten aan het huis nog steeds niet werkt, dus zitten zonder stroom. Niet zo erg, want de accu's van de auto zorgen ervoor dat we wel licht hebben en dat zelfs de televisie het prima doet. De nieuwe flatscreen in deze RV heeft superbeeld, ook op de satelietontvanger. Albert vermaakt zich met tv kijken en ik bewerk nog wat foto's, tot de batterij van mijn laptop leeg is. We slapen redelijk goed, ondanks de regen die de hele nacht gestaag op de camper tikt. Het bed ligt weer heerlijk, maar zoals elke nacht worden we rond vier uur weer wakker en word ik onrustig. Uiteindelijk val ik toch weer in slaap en houd het tot 7 uur vol. Albert zet dan koffie (met pannetje gekookt water, want hij wil niemand wakker maken door de generator te starten) en ik ga lekker douchen. Lang leve de fijne douche en de water heater in de camper.

We ontbijten met een yoghurtje en wat vers fruit en drinken bij Elly nog een kop koffie voor we naar de kerk gaan. De kerk is een belevenis op zich, elk jaar kijk ik weer mijn ogen uit. We worden bij de kerk begroet door de 'greeters'. Achter de achterste kerkbank zit een commandocentrum met geluidsinstallatie, mengpaneel, laptop en weet ik wat nog meer. De gemiddelde discotheek zou er jaloers op worden. Op de muur achter de dominee worden met beamers prachtige sfeerbeelden weergegeven, verschijnt de tekst van de gezongen liederen in beeld en zelfs tijdens de preek verschijnen er delen van de bijbelteksten waar de dominee naar verwijst in zijn verhaal op de muur. Er wordt veel gezongen in deze kerk en ik vind het heerlijk om mee te zingen. De dienst staat in het teken van Memorial Day, de dag waarop men hier alle gevallen herdenkt die hun leven hebben gegeven voor dit land. Dit land kent zoveel trots, ik ben daar altijd weer van onder de indruk.

Na de dienst gaan we met Trudy, Karly, G. (Trudy's zoon van 12) en Elly naar Perko's voor de lunch. Ik geniet van ontbijt, ik ben dol op een French Toast-ontbijt en laat me de kans op een verlaat ontbijt niet ontnemen. Het is nog

steeds koud, ik heb mijn nette kerkkleding net uitgetrokken en zit lekker in een spijkerbroek, sweater en warme sokken te tikken hier. De laptop wordt gevoed door de generator en mijn verhaal gaat zo op een USB-stick. We kunnen vast wel even bij iemand op het netwerk vandaag, want Elly's PC hangt nog aan een telefoondraadje en een USB-poort zit er nog niet op.

We gaan straks naar Valerie, Dick is met de kinderen naar een baseball tournooi in Modesto. We wilden eerst gaan kijken, maar hebben niet veel zin om met deze kou buiten te zitten. Morgen schijnt het nog steeds niet veel beter te zijn, maar daarna moet het weer opknappen. 't Is een hele vreemde ervaring voor ons, we waren hier al een paar keer in april met veel warmer weer dan nu eind mei! Foto's vergeten we voorlopig maar even en ook een routekaartje zal ik later toevoegen, we houden het voor nu maar even simpel!

We genieten hier enorm van jullie reacties op beide blogs, het is heerlijk om te weten dat andere meegenieten van je verhalen en je vakantie! Albertje Kretiek is de druk met alle mooie blonde Amerikaanse vriendinnen hier om vandaag te bloggen. Jullie krijgen allemaal de groeten van hem en zijn fans hier.

Baseball on Memorial Day

Posted on [27 mei 2008](#) |

Daar gaan we weer:

Na het dutje van Elly en mijn geblog, stappen we in de auto voor een bezoekje aan Darcy en Case. Kleine Makkenah is ziek en hangerig en ze komen dus de deur niet uit. Na een lekker koud drankje wat ik niet ken, Squirt (ook nog 'diet') en een rondje over de ranch, gaan we weer verder. Dit jaar geen foto's van deze gigantische ranch waar in totaal zo'n 33.000 koeien en kalveren wonen, anders vallen we in herhaling. Voor de liefhebbers: sinds een paar weken wordt er in twee melkstallen tegelijk gemolken en staan er dus 160 koeien (4x40) tegelijk aan de melkstellen. Voor Cor heb ik nog wel even een fotootje gemaakt van de milktruck. Vorig jaar kwamen er dagelijks negen of tien van deze jongens melk ophalen.

Het bezoekje aan Valerie is als vanouds: de kinderen zijn druk buiten aan het spelen. Dit keer alleen de jongens en kleine Kinsley, want de meiden zijn met pa Dirk naar een baseball tournooi in Modesto. Twee neefjes, zoons van Valerie's zus Julie, zijn er ook. We worden overvallen als we de stroopwafels laten zien. DJ weet precies hoe die het lekkerst zijn en eet ze heerlijk warm uit de magnetron, de neefjes krijgen hun stroopwafeldebuut en likken hun

vingers erbij af. In ruil voor de stroopwafels eten wij lekkere zelfgebakken peanutbutterkoekjes van Valerie. Hun gigantische huis lijkt meer op een kasteel dan op een woonhuis en sinds we het in 2006 half afgebouwd zagen is het enorm veranderd. Valerie is een ster in decoreren en het huis ziet er schitterend uit. Ondanks dat is het enorm 'leefbaar', wat ook wel nodig is met vijf kinderen onder de 14 jaar. Het is een huis waar ik van zou kunnen dromen. De tennisbaan, het baseballhok, het zwembad, de patio met vliegenscreens, het is allemaal alsof het zo uit een of andere TV-serie komt. Maar het staat niet in een of andere dure villawijk, maar gewoon midden in de polder, vlakbij de barn waar de koeien gemolken worden. In het veld tussen het huis en het bedrijf liepen vanmorgen nog coyotes. Dé ster van vanmiddag is Corky, de kakatoe die Cole gisteren heeft gekregen. Het lieve beestje moet elke twee uur gevoerd worden en is dus meegeweest naar het baseballtoernooi vandaag. Wij zakken rustig aan terug naar Elly's huis, eten nog wat en liggen dan lekker op tijd op bed. Het was een gezellige, maar wel erg druilerige en koude dag!

De maandag start een stuk beter: de zon schijnt en het voelt aangenaam aan. We stappen om een uur of tien bij Elly in de auto en zetten koers naar Modesto. Na drie 'senior citizen coffee's en apple pie' in de McDrive bij

McDonalds komen we na een uurtje aan bij Rainbow Fields, het veld waar Samanta en Cassidy hun baseballtoernooi spelen. Dirk, hun vader, is de coach van het team en ik weet niet wie het fanatiekst was, maar de coach doet duidelijk niet onder voor de meiden. Valerie en de boys zijn er ook, natuurlijk mét Corky! We zien de meiden twee wedstrijden spelen en gaan tussen de wedstrijden door eten bij Applebee's met het hele stel. Cassidy blijft op het veld en past op de tassen en op Corky.

Het is fantastisch om zo'n gezinsdag tussen de Amerikanen mee te maken. Vooral omdat we natuurlijk niet zomaar kijken, nee, we zijn voor die blauw/oranje meiden van de Central Valley. Crucks heet ons team, wat ergens staat voor Central California nog wat ... De teams komen uit de verre omgeving, dit toernooi is voor de teams die hoog niveau spelen voor hun leeftijd (ongeveer 13 tot 16 jaar). Valerie's zus Julie en haar man zijn er ook, het is echt een superleuk familie-uitje en wij genieten met volle teugen. Het weer maakt het helemaal geweldig, het is zonnig en een graadje of 23.

We zijn om vijf uur terug in Chowchilla en hebben dan een uurtje om op te frissen en even te relaxen, want om half zeven verwachten Trudy en Gary ons weer in Los Banos voor het eten. We hebben diner bij Espanas, een

fantastisch Mexicaans restaurant. Het is leuk om eens alleen met hun gezin op pad te zijn, want hoewel het met de hele ploeg altijd heel gezellig is, is zo'n kleiner gezelschap ook zeer aangenaam. Case en Darcy moeten afzeggen omdat Makkena een nierinfectie blijkt te hebben en Valerie moet met de meiden nog naar volleybaltraining, dat gaat allemaal door, ondanks Memorial Day. Die meiden moeten kapot zijn na zo'n tournooi!

We delen met de volwassenen twee grote pitchers (kannen) Margarita's, ijs- en ijskoud en erg lekker! Gary is ook van Nederlandse afkomst, zijn vader leerde mijn vader ooit nog autorijden. Gary en Trudy hebben elkaar in Amerika leren kennen tijdens ons verblijf daar in 1983, bij wederzijdse vrienden. Gary is gezellig, ik vind het altijd heel leuk om weer eens met hem te dollen. We kennen elkaar nu al zoveel jaren en er is altijd weer die klik. Hun kinderen Gary, Kory en Karly zijn heel hartelijk en open (nou ja, Gary gaat dat nog wel worden 😊) Oudste dochter Kerry studeert in Fresno, haar ze we helaas deze keer niet, ook zij is altijd een schat. Omdat Karly en Kory allebei al mogen rijden, kunnen wij gezellig nog een Margarita nemen.

We gaan met zijn allen terug naar oma. 'Oma's for icecream' is een geveugelde uitdrukking inmiddels. Terwijl de vrouwen allemaal voor pampus in stoelen en banken hangen, gaan Albert en Gary nog even spelen met Gary's nieuwste speelgoed. Gary is maf van auto's, machines en alles wat racet en hard gaat. Rondom zijn loonbedrijf staan de raarste voertuigen. Op dit moment rijdt het hele gezin regelmatig rond in een Hummer, een model pickup, zo'n hele grote zware brede diesel. Albert mag een stuk toeren in de Hummer en de mannen gaan natuurlijk naar Gary's kantoor om nog even wat meer spul te bekijken én om voor mij een hele grote doos verse pistachenoten te halen die hij weer van iemand gekregen heeft. Het zijn echt 'gabbertjes', die twee grote kerels, ze hebben de grootste lol samen.

Door het ruilen en tuitelen met de Hummer heeft kleine Karly geluk. De Hummer blijft bij oma's en zij mag met Kory's grote pickuptruck naar school dinsdag. Kory rijdt met de Hummer in de rondte. Na een goede nachtrust zitten wij rond half acht bij Elly aan de koffie. Dirk is er al en al snel komt ook Gary, een andere deze keer, binnen. Hij doet het tuinonderhoud rondom de huizen en het bedrijf en we kennen hem van andere jaren. Peet, voor jou de groeten van Gary!

Nadat Valerie nog een voorraad Vlot Brother-petjes en shirts voor Peet heeft gebracht en Elly op stap gaat om bij Darcy op te passen, rijden wij ook aan. We nemen de 99 naar het Noorden in plaats van de Interstate 5. Deze hebben we al vaak gereden en we vinden het leuk om weer eens de langzamere route door allerlei dorpjes te nemen, we deden dit eerder andersom in 2002. Het

valt ons op dat veel wegen ten Noorden van Sacramento vernieuwd en opgeknapt zijn, dit in tegenstelling tot het stuk daarvoor wat ronduit slecht te noemen is.

Je kijkt je ogen uit onderweg. In Merced zien we dakloze mensen karren en oude rolstoelen vooruit duwen, vol met hun spullen. Voor wie van oude auto's, met name pickups houdt, is dit een droomroute, want ze bewaren hier alles rondom de vaak rommelige huizen. Maar ook zien we strakke nieuwe woonwijken met muren erom heen, vaak half of niet afgebouwd, want de huizenmarkt is hier volledig ingestort. We rijden langs rijstvelden en veel fruitbomen. Walnoten, amandelen, kersen, het is er allemaal. Het zuiden van Californië wordt door veel mensen bezocht, maar het Noorden trekt ons zeker zo veel aan, gewoon doordat het er allemaal nog zo authentiek is, je waant je vijftig jaar terug in de tijd.

We lunchen in Yuba City en doen daar ook onze boodschappen. Rond vier uur arriveren wij in Red Bluff bij het Red Bluff RV Park, een prachtig park waar we ook in 2006 al stonden. Ik vraag een plaats dichtbij de laundry omdat ik veel was heb en we mogen vlak voor de deur staan daar. Eerst gaan we aan de slag met onze fotosite die niet wil werken. Ik krijg het niet voor elkaar om meerdere foto's tegelijk te uploaden terwijl dat altijd prima ging. Ik heb vrijdag al een mail naar de helpdesk gedaan, maar geen antwoord gekregen. We besluiten te switchen naar Magix waar we al eerder dingen online zetten. Onze foto's zullen vanaf nu hier te zien zijn: <http://nieuwenoord.magix.net> Als je problemen hebt met deze site, kan je [hier](#) Adobe Acrobat Flash Player downloaden.

Na een rare middag, waarin mijn favoriete zonnebril in twee stukken uit mijn tas kwam en ik volledig flipte (ik heb een bril op sterkte en mijn reservebril zit voor geen meter), de koelkast vriest in plaatst van koelt (lastig met insuline) en ik niet genoeg kwartjes had voor al mijn was en het kantoor hier al dicht was ... heb ik net heerlijk gegeten bij de Green Barn. Peet en Esmee weten nog wel hoe heerlijk het daar is! Voor nu: tot morgen, over uit en sluiten, de oogjes gaan toe!

O ja, wat al de hele dag door mijn hoofd zingt: al die Amerikaanse vrouwennamen eindigen op een -ie klank bijna! De laatste dagen waren daar Julie, Valerie, Darcy, Kory, Karly, Trudy, Elly, Kinsley, Rylee, Elly (oorspronkelijk Elsje!) en o ja, gelukkig ook nog Mahkenna en Samantha!

Een spectaculaire rit door de bergen

Posted on [28 mei 2008](#) |

Onze inwendige klok is afgesteld op een uur of zes in de morgen. Zo rond half zes worden we allebei wakker en besluiten we dat we zeker nog een paar uur moeten slapen. Om zes uur is het op met de koek en willen we gewoon koffie. Gelukkig zijn we daarin wel eensgezind, we zijn er dan ook rap uit en starten de laptops op. Niks leuker dan 's morgens de reacties lezen op onze weblogs!

Voor we het weten is het al weer rond acht uur, ons ontbijtje van koffie en yoghurt heeft ons lekker wakker gemaakt, maar het wordt ook eens tijd om wat te gaan ondernemen. Ik ruim de camper op, doe wat vaat en werk de was van gisteravond en de kasten. Tja, Ineke, we zijn 'pas' een week onderweg, maar in een week kan je samen heel wat kleding vuil maken. Vergeet niet dat je met een camperreis ook je eigen handdoeken hebt en een paar badlakens heb je al snel. Ik was zeker om de drie á vier dagen als we op vakantie zijn.

Ik kies er deze ochtend voor te douchen in de mooie douchegelegenheid van de camping, omdat ik ook de ruimte wil hebben om mijn benen te scheren. Omdat onze koelkast steeds vriest in plaats van koelt heb ik Aldie in San Francisco een mail gestuurd. Hij heeft terug gemaild dat hij zo snel mogelijk een oplossing zal bedenken samen met technicus Thomas. Tot onze verrassing belt Aldie ons al vroeg op vandaag en legt uit dat de temperatuursensor van de koelkast kapot moet zijn. Dit apparaatje kan simpel vervangen worden, maar je moet het wel hebben natuurlijk. Hij heeft ons reisplan online bekeken (handig!) en weet dus precies waar we overmorgen moeten zijn. Hij stuurt de sensor naar de camping in Crescent City en legt uit hoe we zelf dit ding kunnen vervangen. Duizendmaal excuus, wat helemaal niet nodig is, maar natuurlijk wel erg netjes. Hij heeft me ook nog uitgebreid uitgelegd hoe het zit met het wel of niet bevriezen van de leidingen in gebieden waar het 's nachts nog onder nul wordt, omdat Freek in Los Angeles te horen had gekregen dat hij zijn tanken zou moeten aftappen. Aldie's uitgebreide mail met uitleg heeft Freek uit de brand geholpen en ook wij weten nu van de hoed en de rand.

We bellen de kinderen thuis en horen dat Esmee behoorlijk pijn heeft na haar proefblokkade in de zenuw gisteren. Het heeft absoluut meer effect dan vorige week en daar zijn we – ondanks de pijn – heel erg blij mee. De dokter heeft van tevoren verteld dat de pijn eerst zal afnemen, daarna heftig kan worden, maar dat dat een teken is dat de definitieve blokkade heel effectief kan zijn voor jaren. Morgen gaat ze voor een derde proefzenuw en dan kijken we weer verder. Ik ben trots op mijn meisje! Blij ben ik met mijn andere dochter, want Saskia zorgt er nu maar mooi voor dat Esmee naar het ziekenhuis kan terwijl wij weg zijn. Esmee heeft er zelf voor gekozen toch door te gaan, ondanks dat wij niet in het land zijn. De dames worden groot ...

Ondertussen is het bijna tien uur voor we vertrekken. We rijden richting Redding en tanken in Anderson, waar we ook een beker koffie en een verse donut meenemen. De vrouw achter de kassa vraagt wat de benzine in Nederland kost en ik vertel haar dat we op 9 dollar een gallon zitten. Als ik nu even snel reken, kom ik zelfs op bijna 10 dollar! En dan vinden ze hier de benzine verschrikkelijk duur, het gaat nergens anders meer over op radio en TV. We betalen 4,45 voor een gallon benzine, dit is niet de goedkoopste, de camper vraagt wat meer 'puf'. Gisteren in Red Top betaalde Elly 4,19 voor een gallon. Omgerekend in liters en euro's betalen wij 65 eurocent, niks meer dan tijdens onze vorige reis hier, maar dat heeft alles te maken met de dollar die nog minder waard is. Ik reken 247 dollar af voor 55 gallons benzine, 't is even slikken, maar dan kan onze grote bak ook weer heel erg veel mijlen maken. Dit is pas onze eerste tankbeurt hier in Amerika.

We rijden vanaf Redding naar de 299, die in de RandMcNally staat aangegeven als scenic route. Het is er druk! Op deze slingerende weg door de

bergen van het Shasta Forest komt heel veel vrachtverkeer, het is een echte doorgaande route naar de kust. Wij kiezen ervoor om nog verder het binnenland in te gaan en gaan via de 3 en de 36 naar het Westen. Hoewel de route veel en veel langer gaat worden dan de 3,5 uur die we gedacht hadden, hebben we een geweldige dag! Het is zo stil en rustig op deze weg, dat we soms denken dat we alleen op de wereld zijn. We rijden bijna in de wolken, zien sneeuw op de toppen en stijgen en dalen continue. We zitten op meer dan 5000 voet hoogte en dalen soms wel 10 procent. We zien meer hertjes onderweg dan we in voorgaande reizen bij elkaar hebben gezien. De leuke diertjes staan heel rustig te kijken langs de kant van de weg als we langs rijden.

Af en toe is er een dorpje, een ranch of gewoon wat huizen. Het is echt hill billiegebied, we kijken onze ogen uit naar de troep die overal verzameld wordt. Wie nog op zoek is naar een oude verroeste auto uit de jaren 60, 70 of nog ouder, kan hier terecht. Ze staan voor oud vuil buiten op veel plaatsen. We zien koeien, paarden, muil dieren, schapen en geiten. In de dorpjes zien we winkeltjes die rechtstreeks uit oude westernfilms lijken te komen. De tijd heeft hier echt stil gestaan. Net voor we de 36 opgaan, een stukje voorbij het dorpje met de geweldige naam Hayfork (hooivork) zetten we de camper aan de kant. We warmen in de magnetron twee bakjes tomatensoep op, nemen een stokbrood en doen ons te goed aan Hollandse kaas, salami en lekkere smeerkaas en jam. Een beker verse melk maakt ons maaltje compleet. We voelen ons werkelijk alleen op de wereld.

Een stukje verder passeren we het dorpje met de geweldige naam Mad River (gekke rivier). Er staan een paar winkeltjes langs de weg en ergens beneden zien we een paar huizen. Een of andere enthousiasteling heeft een prachtig bord langs de weg gezet met de geweldige tekst: 'Welcome to Historic Downtown Mad River'. Anderhalve man en een paardenkop ...

Het lachen vergaat ons een stuk verder. De weg wordt smaller en smaller en de bochten scherper en scherper. Op een bepaald stukje lijkt het wel of we de Shā fertrail rijden in Moab, geweldig met een Jeep, maar niet echt lekker met een 32 ft. motorhome. We zien totaal niet wat er aan de andere kant door de bochten komt en dat is een akelig gevoel. En dan gaat het bijna mis: er komt een blauw racemonster om de bocht, Albert rijdt zo ver mogelijk rechts en hij komt over onze weghelft heen. Hij haalt het net, maar in de volgende bocht komt zijn achtervolger, die al met een half kapotte voorkant van zijn auto rond rijdt. We vermoeden dat deze lui aan het 'streetracen' zijn, maar ze hebben daar wel een heel beroerd stuk weg voor gekozen. De grijze auto moet vol in de remmen om ons te ontwijken en we horen hem achter ons slippen met gierende banden. We houden ons hart vast en wachten op de klap aan de achterkant van de camper. Het joch moet goed kunnen sturen, want wonder

boven wonder blijft de klap uit en ziet Albert dat hij de auto op de weg kan houden. Ik zag hem al in het ravijn belanden.

We zijn blij als een mijl of wat verder de weg weer een middenstreep krijgt en genoeg ruimte voor twee auto's. De uitzichten zijn nog steeds spectaculair en voorbij Bridgesville zien we de eerste Redwoods komen. We moeten stoppen voor wegwerkzaamheden en naar Amerikaanse gewoonte (dit is de derde op deze weg) worden we door een meneer met een stopbord staande gehouden. Geen stoplichten hier, gewoon een 'mannetje'. Dit mannetje kijkt naar de grote Hollandsticker aan de zijkant van de camper en Albert doet het raam open voor een praatje. De man is helemaal enthousiast over ons bezoek hier en vertelt ons dat over de brug al heel veel Redwoods staan in het Grizzly Creeks Redwoods State Park. En hij heeft gelijk, het is er prachtig! Ik herinner me nog 1983, toen ik als meisje in de Redwoods was en helemaal onder de indruk was van deze giganten én van de mooie varens in het bos. Dat is ook de reden dat we vandaag een stukje terug gaan naar het Zuiden, over de 101 naar Benbow. Op deze manier kunnen we morgen beginnen op de [Avenue of the Giants](#), die ik me nog zo goed herinner van toen.

We komen op de campground waar we hartelijk begroet worden. Leuk is dat, op elke camping ligt onze reservering al klaar en herkennen ze ons direct (door de Hollandsticker??). Je kan merken dat hier niet elke dag Nederlanders komen, in tegenstelling tot in het Zuidwesten. We krijgen een lekker plekje tussen de bomen en Albert wandelt nog even terug naar het kantoor voor de vergeten WIFI-code. Ik zet een pot koffie en dan gaan we even lekker relaxen. We eten in de camper, ik bak varkensfiletjes, frietjes in de magnetron (ja, dat kan en is nog lekker ook!) en er is verse sla met van alles erin. Als toetje eten we om een uur of acht nog een lekker bakje sorbetijs (zo lekker als hier eet je die nergens!). Ik zet de foto's online en zit nu hier mijn verslag te schrijven. Het is weer mooi geweest voor vandaag, tot morgen allemaal!

Toeren door de Redwoods

Posted on [29 mei 2008](#) |

Benbow RV Resort is een fijne campground hebben wij besloten. Rustig, goed Internet, fijne mensen die je netjes te woord staan en heel vriendelijk zijn, wat wil een mens nog meer? We hebben lekker geslapen en houden het deze keer zelfs tot half zeven uit in bed, zonder wakker te liggen en te wachten tot het tijd is voor koffie. We beginnen na een week om te schakelen naar Amerikaans ritme. Na ons ochtendritueel, koffie, yoghurtje en lekker rondhangen op Internet, gaan we de camper weer klaar maken voor vertrek. Eerst bellen we nog even naar huis, want Esmee is weer naar het ziekenhuis geweest. De arts is zeer tevreden, ze heeft vandaag nog een proefblokkade gehad en volgende keer (10 juni) gaat er een dubbele definitieve blokkade van de zenuwen plaatsvinden om te zorgen dat de pijn uit haar heup minder wordt.

Bij de ingang van de camping stoppen we even bij het kantoor. Ik haal er een kaart van de Avenue of the Giants en een boekje over de Redwoods met een hele duidelijke routekaart van het gebied erin. Ook neem ik nog even twee bekers koffie mee voor in de camper, het is gratis hier, zoals zo vaak op goede campings.

We gaan over de 101 North naar Pepperwood, waar we de snelweg verlaten om de Avenue of the Giants te gaan rijden. Ik herinner me nog zo goed hoe ik als meisje van 17 deze weg met mijn ouders en hun vrienden van toen heb gereden met de camper. Die reis heeft me voor altijd verslingerd doen raken aan de Verenigde Staten. Het is fantastisch om deze plekken weer terug te zien en de sfeer van toen nog onveranderd te zien. Natuurlijk zal er best wat veranderd zijn, maar de grote bomen zijn er nog, net als de grote heldergroene varens die overal tussen en op de bomen groeien. Die varens vond ik toen geweldig en ik vind het nog steeds prachtig. We stoppen onderweg voor wat foto's en om de bomen te voelen, aan te raken en te ruiken. We zijn onder de indruk van de grootte van de omgevallen bomen, Albert staat bij een afgerukte wortel en is een klein nietig ventje. We kijken omhoog en zien bomen zover we kijken kunnen.

We volgen de Avenue of the Giants en komen door leuke dorpjes, waar duidelijk toerisme erg welkom is. Er zijn veel winkeltjes, koffietentjes en restaurantjes en we zien vooral veel houtsnijwerk. Je zou zo'n mooie grote beer zo meenemen, maar ja, die past niet in de koffer. En dan ineens staat er dwars over de weg een grote wegafzetting, de weg is verderop afgesloten. Enige uitleg is er niet, gelukkig wel voldoende ruimte om te draaien met onze grote wagen. Een paar mijl terug kunnen we de 101 weer op en we vervolgen onze weg naar het Noorden. We genieten, we zien onderweg boerderijtjes, paarden, koeien en allerlei handel. Het stadje Eureka is druk en we komen er dwars doorheen en zien van alles onderweg. We volgen de bordjes naar de Eureka Mall en doen daar bij Safeway onze boodschappen voor de komende dagen. We hebben geen idee waar we terecht gaan komen vandaag en willen in elk geval eten genoeg in de camper hebben. Ik schaf me maar meteen een kortingskaart aan (gratis) die weer 18,20 dollar korting oplevert op de boodschappen.

Vanaf Eureka rijden we verder en bij McKinlyville besluiten we de 'business-alternate' te volgen. Dit zie je hier vaker: je gaat de doorgaande route af en rijdt een parallelweg waarin winkels, restaurants e.d. gelegen zijn, in het dorp. We hebben trek en zien dat hier in elk dorp wel een Denny's zit. We zijn een klein beetje verslaafd aan de ontbijtjes (nah, zeg maar ontbijten) van deze keten en hebben er deze reis nog niet een op. We hebben inderdaad geluk, want al snel zien we een Denny's-teken. We draaien de grote parkeerplaats op en bereiden ons voor op een smakelijk, doch wellicht niet echt gezond ontbijt. Albert geniet van een Ultimate Omelette en ik ga voor de Fabulous French Toast Platter. Ik ben zo ontzettend dol op French Toast, het is maar goed dat ze het in Nederland niet hebben, want het is niet best voor de lijn en de bloedsuikertjes. En zo ontbijten we op lunchtijd, maar dat kan, want Denny's staat er om bekend dat ze 24 uur per dag (jawel, ook 's nachts zijn ze open) ontbijt serveren. De vriendelijke serveerster vraagt ons welke taal we

spreeken en dat is ons de laatste dagen al vaak gevraagd. Opvallend, dat hoor je in het ZuidwestenÂ maar zelden, maar hier en vorig jaar ook aan de Oostkust hoorden we het dagelijks. Misschien toch duidelijk minder buitenlandse toeristen hier?

Na Denny's gaan we nog even naar de Big K-Mart aan de overkant van de parkeerplaats. We willen een microfoon om Skype te kunnen gebruiken, de headset die we thuis hebben meegegrepen is oud en kapot. We kopen nog wat kleine dingen, waaronder die lullige blauwe broek waar Albert me zo nodig mee op de foto moest zetten. Daarna gaan we weer op pad, richting Crescent City. Onderweg genieten we van de afwisseling van open gebied, dikke Redwoods, zon, mist en donkere wolken. Regelmatig raakt de California 101 de kust en kijken we uit over de machtige Pacific. De rotsblokken steken vaak meters hoog uit de oceaan en we staan samen stil bij al die mijlen die we al afgelegd hebben langs deze weg. Van het hoge Noorden in Washington State tot halverwege Oregon, nu een groot deel van Noord-California en in het zuiden helemaal van Monterey tot San Diego (twee keer zelfs). De kust van de Stille Oceaan verveelt nooit!

Californië is een machtige staat die alles heeft. Bergen, woestijnen, zee, bossen, steden, vruchtbare landbouwgrond, alles! We hebben al heel veel staten doorkruist hier, maar Californië was de eerste die ik leerde kennen en zal altijd heel speciaal blijven. Dit wordt onze laatste nacht in Californië voor deze reis en ik neem weer met een beetje weemoed afscheid. Gelukkig weet ik dat we volgend jaar hier weer zullen komen!

Genoeg gezwijmeld, terug naar de orde van de dag! We vallen volledig stil bij de eerste blik op Crescent City. We komen vanuit de donkere Redwoods en ineens zien we de oceaan met daarachter een stad, in een bocht. Helaas lieve mensen, als je de 101 van Zuid naar Noord rijdt, zit de chauffeur aan de kant waar de mooiste uitzichten zijn en is foto's maken vanuit de auto bijna onmogelijk. We besluiten er ook niet voor te stoppen, want we zitten al weer een aantal uren in de auto en zijn het zat. We willen lekker naar de campground. Streets & Trips, mijn planningsprogramma, maakt er deze reis een potje van, we zijn elke dag veel langer onderweg dan berekend vooraf, al laat ik de hele reis nog op de langzaamste snelheid doorrekenen ook.

We arriveren rond half drie bij Redwoods RV Resort en worden buiten al verwelkomd door de eigenaar of wie het ook mag zijn. Het is een enthousiaste oudere heer en hij is erg teleurgesteld als hij hoort dat we maar één nachtje willen blijven in plaats van de twee nachten die we gereserveerd hebben. We leggen hem uit dat we onze volgende overnachting gepland hadden in Bend, Oregon, maar dat we nu wel door hebben dat dat een hele lange rit gaat

worden voor één dag. We weten dat de route scenic is en verwachten eigenlijk weer heel wat bochten en klim- en klauterwerk. We gaan de rit splitsen en halverwege overnachten.

We krijgen een mooi plekje, maar op deze camping zijn geen andere plekken dan hele mooie! We staan midden tussen de hoge bomen en kijken onze ogen uit naar de mooie varens en andere plantjes die uit afgezaagde stronken groeien. Na het aankoppelen, uitproberen van het razendsnelle draadloze Internet hier en de reparatie van de koelkast (jawel, het onderdeel is hierheen gestuurd!), praten we via MSN nog een tijdje met Claudia. Deze nachtvogel is nog wakker en we kunnen met haar mooi onze nieuwe microfoon uitproberen. Het ding werkt prima!

Dan ga ik aan de was. Nu heb ik wel voldoende kwartjes gewisseld bij het kantoortje, maar hebben ze maar weer twee wasmachines terwijl ik drie trommels wil draaien. Ja, ik ben een muts, ik wil mijn kleurtjes gescheiden enzo. Ach, ik heb de tijd, dus was vier trommels zelfs en werk alles in de twee drogers. We staan vlakbij, dus tussen de washandel door maak ik een rondje foto's op de camping en rommel ik wat aan in de camper. 't Is vakantie, wie heeft er haast? Enne, Harry, of je nu met een camper reist of in hotels zit, je

moet soms toch je kleren wassen als je een week of vier weg blijft? Die paar handdoeken die erbij komen zijn het werk niet, die hoef je alleen maar op te vouwen, toch? IJs is lekker hoor, zo uit je eigen vriezer

Terwijl ik met de laatste was bezig ben, maakt Albert een heerlijke maaltijd klaar. Op de barbecue liggen maïskolven, gepofte aardappeltjes en grote T-bonesteaks. De steaks zijn super sappig en lekker en de verse spinaziesalade met croutons, uitjes, pepers en Franse kaas erdoor is om je vingers bij af te likken. Een flesje Bud Light maakt het feest compleet. Voor het eerst eten we buiten. Het is hier niet echt warm, maar wel lekker, zo rond de 20 graden met een zonnetje.

Nu zitten we binnen, zelfs met de kachel aan, want het koelt snel af. Albert zit voorin de camper in mijn bijrijdersstoel, een ware zetel is het. Hij heeft zijn laptop op het dashboard, leest de Telegraaf (jawel, die van 30 mei, die is hier al te lezen, al is het hier pas 29 mei). Hij heeft het geluid over de boxen van de stereo in de camper aangesloten en zo galmen de Nederlandstalige liedjes hier door onze oer-Amerikaanse camper heen. Holland FM, live in de Joe Naait Het Steeds van Albertje. Het is nu 9 uur in de avond, onze foto's staan weer online en wij zijn moe, maar weer zeer voldaan. Deze vakantie is er weer een uit duizenden, we genieten volop van de omgeving, de camper en van elkaar!

Prachtig plekje aan de Rogue River

Posted on [30 mei 2008](#) |

Om 7 uur staan we op en na het ochtendritueel en een telefoontje naar Esmee en naar oma die weer niet thuis is, rijden we om half negen de camping af. Het is nog behoorlijk fris. We rijden weg richting Crescent City en nemen al snel de afslag naar de 199 die ons richting Grants Pass in Oregon zal voeren. De weg is zo mooi. Je waant je echt in een sprookje, het is mystiek door de flarden mist, de donkere bomen en de heldergroene varens. Je voelt je zó klein, zo moet Klein Duimpje zich gevoeld hebben. We passeren de Smith River en blijven die lange tijd volgen. Zelden heb ik water gezien wat zo blauw is en waar je zo van grote afstand doorheen kan kijken en de stenen op de bodem kan zien liggen.

We gaan op weg naar Shady Cove in Oregon. De reden waarom we afwijken van ons plan, is dat we een beetje geschrokken zijn van de lange reistijden. Streets & Trips gaf de laatste dagen veel kortere tijden aan dan TomTom en die laatste blijken veel meer werkelijkheid te zijn. Wellicht komt dat door de vele bergen, maar toch, die kunnen we vandaag ook weer tegen gaan komen. Albert is een fantastische chauffeur en hij heeft natuurlijk heel veel met grote vrachtwagens gereden, anders zou dit gekkenwerk zijn. Om hem ook nog wat rust te gunnen, splitsen we de route naar Bend in twee stukken.

Een andere leuke vraag: hoe zoek je nou zo'n camping? Er zijn vele wegen die naar Rome leiden. Sommige mensen zijn dol op natuurcampings, de mooiste plekjes, maar met weinig of geen faciliteiten. Wij zijn anders, dat mag, ieder heeft zijn manier van doen en denken. Wij gaan voor ruim en schoon en WIFI is voor ons een vereiste. Zonder dat rijden we voortaan gewoon door. Wij reserveren alles vooruit en ook dat is een groot punt van discussie. Sommigen willen absoluut vrij zijn in hun reisschema, wij willen graag rustig rijden en weten dat we een plekje hebben om te overnachten. De laatste dagen was er overal plaats genoeg, maar vooral in weekenden en tijdens feestdagen kan je best eens je neus stoten. En als je zo veeleisend bent als ik, moet je zorgen dat je vooraan staat, toch?

Als ik een camping zoek, ga ik allereerst naar kijken naar de omgeving. Ik zoek een plaats uit en ga dan bij [TL Directory](#) zoeken wat er is. Daar kan ik zien of er hook ups zijn, of ze internet hebben en wat voor waarderingen de camping krijgt voor sanitair, omgeving en overige faciliteiten. Als ik iets heb gevonden wat we me wel wat lijkt, ga ik naar [RV Park Reviews](#) en lees ik de waarderingen van de gasten die op de campings gestaan hebben. Is alles een beetje naar mijn zin, dan probeer ik per mail, online of telefonisch te reserveren. Alleen bij de camping in Shady Cove werd gisteren niet

opgenomen en mijn mail is niet beantwoord, dus gaan we maar op de gok. Je ziet onderweg zo ontzettend veel RV-parks, er zal best wat zijn. Maar eerlijk is eerlijk, sommigen zien er echt vreselijk uit, je kan net zo goed op de dump gaan wonen!

Terug naar de rit! We rijden weer behoorlijk door de bergen, over smalle wegen waar nog hard gereden mag worden ook. Er zijn grote vrachtwagens en dan mag je er nog op de fiets komen ook! Het mooiste vind ik nog de aanwijzingen voor fietsers bij smalle bruggen en tunnels. De fietsers moeten op een knopje drukken voor de brug/tunnel en dan gaat er een zwaailamp branden die voor het overige verkeer aangeeft dat er een fietser in de tunnel of op de brug zit. Doodeng!

Bij de grens van Californië naar Oregon zien we borden waarop staat dat Californië haar fruit beschermt. Ik wist niet dat die oude regel nog steeds bestond, maar hier moeten alle auto's die vanaf Oregon komen door een controle heen. Je mag dan geen fruit meenemen de staat in. Wij hebben appels aan boord, maar gek genoeg mag het andersom wel en krijgen wij geen controle.

We hebben gewacht met tanken tot in Oregon, deze staat berekent geen state tax op haar produkten. Je mag er niet zelf tanken, dat is ook weer een regel die ik ken van het forum. En inderdaad, wij stoppen bij een van de eerste tankstations na de staatsgrens en er komt meteen een vrij tandenloze jongedame naar ons toe. We krijgen ook nog 5 cent korting als we cash betalen. Op de winkel die bij het tankstation hoort, staat dat er een ATM-machine is, dus ga ik even kijken of ik kan pinnen. Hebben wij weer, het mens tankt al en de ATM-machine is 'out of order'. Ik loop terug en pak Alberts portemonnee erbij. Gelukkig zit er genoeg geld in. We tanken hier voor 4,16 dollar per gallon (regular plus benzine), wat bijna 30 cent minder is dan eergisteren in Californië. We rekenen voor 60 gallon 250 dollar af. Later zien we hier in Oregon zelfs nog pompstations waar een gallon gewone benzine maar 3,90 is en de plus 3,99. In California zagen we prijzen van boven de 4,55 voor een gallon plus!

De rit door Oregon is relaxed. We rijden richting de Interstate 5 en zakken een klein stukje naar het zuiden om net voor Medford (Ineke, ik heb aan je gedacht!) de 243 op te gaan, de weg naar Crater Lake. Ze noemen dit de [Roque-Umpqua](#) Scenic Byway. We komen door een gebied met veel grasland, met paarden, ranches en veel hooi. We likken onze vingers erbij af! Zo mooi! Op de achtergrond altijd weer de bergen en hier en daar prachtige riviertjes. Wat is Oregon toch indrukwekkend!

We slaan af naar de 62 en na zo'n 6,5 mijl bereiken we het dorpje Shady Cove. Direct achter de brug vinden we de ingang naar het Rogue River RV Park. We worden hartelijk ontvangen en het meisje achter de balie legt uit dat haar mails vanaf het hotel aan de overkant komen en die van mij nog niet ontvangen is. Ze geeft ons een prachtig plekje aan de rivier. Tot onze verrassing is het niet alleen zonnig, dat hadden we onderweg al wel door, maar ook nog heel lekker warm! Het is hier zeker een graad of 25 dus draait Albert de luifel uit en dek ik de tafel voor een lekkere lunch buiten. Na de lunch is het relaxtijd. We brengen allebei wat tijd door op het bankje voor onze camper, vlak aan de rivier en ik vermaak me kostelijk met het kijken naar een roeibootje. Een ouder echtpaar zit voorin met hengels, lange lijnen lopen de rivier in en achter hen zit een man die uit alle macht roeit om het ding op zijn plek te houden. De stroming is hier sterk! Langs de kade zijn hier verschillende mensen aan het vissen trouwens en bij elke camper zie je wel hengels staan.

Op dit moment heb ik mijn middagdutje gehad, buiten in de stoel. Albert is in de camper onderuit gegaan en geniet van de broodnodige rust. Straks gaan we hier eens een stuk wandelen in het dorp en vanavond eten we vast aan de

overkant, want het ziet er heel allemaal prima uit! Misschien straks nog meer ... voor nu, slaap lekker Holland!

Update: we zijn na het tukje en de wandeling door het kleine dorpje waar eigenlijk niet veel te beleven valt, maar wat er wel schattig uitziet, gaan eten bij de Mexicaan aan de overkant van de brug. Heerlijk, buiten op het terras wat bijna boven de rivier hangt. Miguel's had een zeer uitgebreide menukaart en we hebben er super lekker gegeten! Daarna weer een tukkie gedaan (ik ben té ontspannen geloof ik) en nu zitten we met een grote beker koffie binnen. Het is nog steeds boven de 20 graden hier, ik geloof dat het overdag zeker tegen de 30 was. De weerberichten voor de komende dagen zijn beroerd, we gaan veel kou en regen tegemoet, ben ik bang. Tja, dat krijg je als je zo nodig verder wilt dan California, Utah en Arizona waar het bijna altijd mooi weer is! Gelukkig zit er een kachel in zo'n camper en hebben we bij Elly een Vlot Brothers-paraplu cadeau gekregen!

Crater Lake: spiegeltje, spiegeltje!

Posted on [31 mei 2008](#) |

Vandaag ben ik degene die het om half zeven helemaal gehad heeft in bed. Het heeft de hele nacht geplensd en ook nog geonweerd en ik heb pijn in mijn armen. Al een paar jaar heb ik last van drukneuropathie in mijn ellebogen. Als ik op mijn armen ga liggen, wat ik dus echt de hele nacht doe als buikslaper, dan gaan mijn handen pijn doen en tintelen. Thuis slaap ik met een 'moppie', zo'n voedingskussen wat voor baby's gebruikt wordt. Maar ja, dat ding meenemen in mijn koffer is wel heel omslachtig, hier kopen kan, maar dan blijft er zo weinig ruimte in ons bedje over. Ik ben het zat en ga koffie zetten. Albert volgt meteen, want die kan dan toch niet blijven liggen.

Het water in de rivier voor ons stroomt heftig, 't is een mooi gezicht. Het is gestopt met regenen en het is niet koud ook. We gaan vroeg op pad. Na alweer een telefoontje naar huis en naar oma, die er weer niet is, gaan we op stap. Leuk trouwens wel, dat bellen via Skype, het is goedkoop en handig als je snel Internet hebt. En zo houden zelfs de Nederlandse vakantiegangers hier onderling contact, want gisteren hebben we een tijdje gebeld met [Freek en Sylvia](#) in Barstow.

De zon schijnt, de route is prachtig en wij gaan op naar Crater Lake. De voorspellingen zijn slecht en we hopen voor het slechte weer het park te bereiken en eigenlijk ook weer te verlaten, want we moeten aardig omhoog vandaag en hebben weinig zin om in de sneeuw te rijden. De weg naar Crater Lake gaat hoger en hoger en het pak sneeuw aan de zijkant wordt steeds groter. De zon schijnt, maar er komen ook flinke wolken aan de hemel. De ranger bij de ingang laat ons door nadat we haar onze parkenpas America The Beautiful laten zien. We hebben deze in oktober in Shenendoah al gekocht en de pas blijft geldig tot een jaar na het eerste gebruik. We bereiken het visitor center en gaan vragen of het veilig is om met een grote camper naar de rim te gaan. De vriendelijke mevrouw vertelt ons dat het geen enkel probleem zou moeten zijn. We kopen nog wat ansichtkaarten (niet allemaal naar de brievenbus rennen, we sturen zéér selectief!!) en gaan dan op pad.

Boven gekomen zien we na heel veel bochten ineens het meer, Albert roept 'aaarrggghhhh' en vergeet zowaar te sturen bij de eerste aanblik van Crater Lake. Gelukkig herstelt hij zich snel! Crater Lake is 'awesome' zoals de Amerikanen dat zeggen. Het meer is ontstaan na een vulkanische uitbarsting en het wordt alleen gevoed door hemelwater en sneeuw. Geen enkel riviertje, slootje of kreekje mondt hierin uit. Het water is dan ook volledig vlak, het vertoont geen rimpeltje. Het meer is mijlen breed en door het spiegelgladde oppervlak zie je de lucht er helemaal in weerspiegeld. Op heldere dagen is het meer dan ook hemelsblauw, vandaag is het blauw met witte wolken, zo bijzonder! We waren er allebei even helemaal stil van, wat een wonderen zijn er toch in de natuur te vinden. In de zomer (na half juli) kan je helemaal rond

het meer rijden en zijn er diverse uitzichtpunten, vandaag kan je niet verder komen dan de Rim aan de westkant, verder ligt overal nog meters sneeuw.

De westingang wordt sneeuwvrij gehouden, elke dag komen er grote sneeuwploegen die wij ook vandaag tegenkomen. Mijlenver zien we nog alle zijwegen dik in de sneeuw, de winter is hier duidelijk nog niet voorbij. Wij genieten van de zon en prachtige wolken. We drinken koffie in het café bij de Rim en ontmoeten daar voor het eerst andere Nederlandstalige vakantiegangers, een jong Belgisch stel met een klein kindje van een goed jaar. Ik koop nog een mooie ketting en oorbellen en om half elf rijden we het park weer uit.

In de auto tel ik hoeveel Nationale Parken we nu eigenlijk al bezocht hebben. Ik tel Yosemite (mijn eerste keer in 1983), Grand Canyon, Monument Valley (oeps, geen park, dit is smokkelen), Canyonlands, Grand Teton, Yellowstone (allemaal 2006), Arches, Capitol Reef, Bryce, Zion, Death Valley, Marsh*Billings*RockefellerÂ (National Historic Park, Amerika's jongste en minst bekende Nationale Park wellicht) en Shenendoah (allemaal in 2007). Petra, Great Falls staat op de site van National Park Service, maar is dit ook een National Park?? O ja, natuurlijk Redwoods NP in 2008. Ik weet niet of ik er nog een vergeten ben eigenlijk ... In Canada bezochten we nog Jasper, Banff en Kootenay NP.

We gaan richting Bend en nadat we een tijdje op pad zijn, begint het te regenen. We hebben prachtig uitzicht op Mt. Thielsen, maar het wordt donkerder en donkerder. Nadat we de 97 richting Bend zijn opgedraaid, stoppen we bij een 'rest area' voor een boterhammetje met gebakken eieren en een beker melk. Het blijft heerlijk, zo je eigen huis mee.

Verder onderweg naar Bend komt de regen met bakken uit de hemel. Er zit zelfs af en toe hagel bij. Soms schijnt de zon, maar de regen overheerst. We hebben wel mooi zicht op Mt. Bachelor! We rijden op de TomTom naar Crown Villa RV Resort. Het park staat al mijlen van te voren aangegeven met grote reclameborden, maar gek genoeg missen we de wegwijzers vlakbij Bend. Als we plotseling voor een spoorbrug staan met een bordje waarop staat dat de hoogte 12 foot en 10 inches is, snappen we waarom. Daar kunnen we dus niet onderdoor! Gelukkig is er een beetje ruimte om te draaien en Albert gooit onze grote bak om op een plekje waar de gemiddelde Amerikaan zijn fiets nog niet zou kunnen draaien, maar vooruit. Terug naar de snelweg en opnieuw proberen maar weer.

We draaien de snelweg weer op en even verder staat het park aangegeven. Het blijkt net achter de spoorbrug te liggen, tja ... Vooruit, we zijn er! Het is een

echt resort, tjonge, zo luxe hebben we ze nog nooit gezien, zelfs Oasis in Las Vegas en Chula Vista in San Diego zijn er niks bij. Er staan hier vooral héle grote dure kastelen van motorhomes met bijpassende autootjes (Ford Explorer, Jeep Grand Cherokee, dat soort werk) en veel slide-outs. Alle plaatsen hebben hun eigen zitje (jawel, wij ook!) en we hebben onze hookups keurig afgewerkt achter een muurtje. Achter de camper staat een soort klein schuurtje, maar daar zit een hangslot op. Ik ben zo benieuwd wat daar in zit, maar daar kom ik nog wel achter. We hebben hier zelfs onze eigen vuilnisbak buiten!

We worden keurig ingecheckt, de mevrouw achter de balie is net bezig om om elk hondenkoekje wat ze klaar heeft liggen een strikje te doen. Wat jammer dat we geen hondje mee hebben! Hondjes en campers horen hier bij elkaar hoor, je ziet iedereen met een hondje lopen. Er kwam net zelfs nog zo'n echte nuf van een koningspoedel voorbij, ik wist niet eens dat die dingen nog bestonden. Er zitten trouwens ook 'wilde dieren': eendjes, koerduifjes en een paar squirrels heb ik al gezien (squirrels zijn grijze eekhoorntjes). En ja, we hebben vandaag onderweg ook weer een hertje zien oversteken. Het is onze reis wel hoor. Nou nog beren!

Het heeft de hele middag pijpenstelen geregend. Wij waren moe en hebben gewoon lekker rondgehangen. Rond half zes werd het droog en toen ben ik maar eens een rondje gaan maken over de camping. Tjonge, wat een luxe. Zelfs in de 'laundry' staat een bankstelletje en kan je televisie kijken terwijl de was draait. Een frisdrankenautomaat ontbreekt natuurlijk niet. Mooi dat ik morgen ga wassen! Na ons kostelijke diner van kipfilet, gemarineerd in satékruiden, satésaus, frietjes, lekkere salade en appelmoes even de toko opgeruimd. We hebben al die satédingen meegenomen voor de Vlot-Memorial-Day-Barbeque, maar door het baseballtoernooi, het slechte weer en de zieke Mahkennna ging dat niet door. Gelukkig lusten we het zelf allemaal ook best wel!

Zojuist heb ik gebruik gemaakt van de riante doucheruimtes hier op de camping. Zo nu en dan verlaat ik mijn trouwe camperdouche en zoek ik de ruimte op. Dan gaan het hele assortiment van shampoo, conditioner, bodyshowerstuff en in-shower-bodymilk mee onder de douche en badder ik uitgebreid. Vandaag was zo'n dag en al vroeg, want na het eten merkte ik dat mijn insulinepomp leeg was. Niet iedereen zal weten dat ik 24 uur per dag een infuusje draag waardoor insuline in mijn lichaam gepompt wordt, maar dat is dus zo. En soms vind ik het heerlijk om zonder infuus te douchen en dan ga ik dus snel douchen als ik het hele spul toch moet vervangen. Zodoende zit ik hier om vijf over half negen al lekker fris gedoucht mijn blog te tikken.

Albert voelt zich vandaag niet zo best met al dat vocht. We hopen toch op wat beter weer, dit doet de gezondheid geen goed. Geen zorg, ik zal lief voor hem zijn!

Gezellig dagje in Sisters

Posted on [1 juni 2008](#) |

Om zeven uur word ik wakker van de zon die al uitbundig schijnt. Zon? Ja, zon, na die regenmiddag van gisteren, straalt het hier nu. Er zijn prachtige stapelwolken, maar het is droog en lekker zonnig met een temperatuur van een graad of 23, gokken we. Dat valt alles mee, want als je de weerberichten hier volgt is het overal slecht bijna. Regen, onweer en zelfs sneeuw zijn aan de orde van de dag en overal is het veel en veel kouder dan gemiddeld in deze tijd van het jaar. We treffen het dus nog vandaag.

Koffie, de laptops aan, een uurtje op MSN en mijn dag is weer goed begonnen. Het ontbijt bestaat weer uit een yoghurtje. We praten op MSN met Saskia en Esmee later nog. Ik maak gebruik van de rustige zondagochtend en ga mijn was wegwerken. Ik haal koffie in het guesthouse en installeer me buiten aan een van de tafeltjes met een tijdschrift van Trailer Life, een toonaangevend

Noord West USA 2008 - Albert en Monique - De allermooiste Amerikareis!

blad over het hele camperleven hier in Amerika. Ondertussen bubbelt Albert lekker in de spa, wat heel goed is voor zijn spieren en zijn hele lichaam. Als de was klaar is, besluiten we erop uit te gaan. Het is veel te mooi weer om binnen te hangen en Albert voelt zich beter dan gisteren, al is het niet honderd procent. Hij heeft nu ook ineens een dik oog, het ziet eruit als ontstoken of gestoken, maar niet lekker in elk geval. Ik voel me prima, mijn armen hebben vannacht geen kick gegeven nadat ik ben gaan slapen met twee Tylenol PM's.

We maken de camper rijklaar, koppelen de slangen af en laten die liggen als teken dat onze plaats nog bezet is en gaan dan richting Sisters. Onderweg genieten we van de drukte van de stad Bend op zondag. Zondag is boodschappendag bij uitstek hier, het is overal ontzettend druk bij de supermarkten, malls en andere winkels. Als we de stad uitrijden zien we veel ranches met paarden, waarvan er ook veel te koop staan. Het valt ons dit jaar echt op hoeveel huizen er te koop staan, de huizen crisis moet enorm zijn. We genieten van het uitzicht op de enorme bergen die nog volop besneeuwd zijn. Sisters is omringd door bergen, waarvan Mount Bachelor wel de bekendste is. De rit naar Sisters duurt een dik half uur en dan worden we ook beloond voor de moeite.

Sisters is een schattig westernstyle stadje met veel authentieke winkeltjes, souvenirzaakjes, restaurantjes en fotogenieke plaatjes. We wandelen er op ons gemakje rond en ik zou dolgraag een grote container hebben waar ik alle leuke spulletjes die ik overal zie in mee kon nemen. Naast het kijken naar winkels is ook mensen kijken erg leuk! Je ziet de mooiste figuren rondlopen hier. We lunchen in Branco Billy's Ranch Hotel, geheel in westernstijl. We hebben het enorm naar onze zin.

Na de lunch scharrelen we terug richting de camper en rijden dan naar Cascade Village Mall, een groot winkelcentrum aan de noordkant van Bend. We gaan naar Best Buy voor een 'bean bag mount'. Onze TomTom blijft totaal niet zitten en wordt telkens door de auto gelanceerd. Hij plakt wel voor aan het raam, maar dat is erg ver weg, er zit een gigantisch dashboard tussen. Met de beanbag kan je hem op het dashboard zetten waar je wil. Na Best Buy stoppen we bij Starbucks voor onze eerste Frappacino van deze vakantie. Het is weer heel erg lekker en we vinden het altijd leuk om te zien hoe Starbucks hier een van de enige ketens is waar je mensen heerlijk rustig ziet zitten met koffie, een boek of een laptop. Mensen gebruiken Starbucks duidelijk niet alleen voor een snelle kop koffie.

Op de hoek bij Starbucks zit [Lane Bryant](#) en ik loop even binnen om te snuffelen. Ik heb eigenlijk niet op slecht weer en regen gerekend en heb maar een goede spijkerbroek bij me. Ook aan truien gebrek, maar die kan hier niet

echt vinden. Ik slaag prima voor de spijkerbroeken, ik koop twee broeken voor 39,50 dollar per stuk (zo'n 25 euro!). Onze laatste stop is Food4Less, een goedkope supermarkt, een beetje zoals de Aldi bij ons. We doen er inkopen voor de komende dagen en zien al direct een verschil met de grote luxere supermarkten: alles is wat rommeliger, komt uit dozen en er zijn niet van die prachtige verse deliprodukten. Ook aan de kassa gaat het anders. De cassiere bedient twee klanten tegelijk, links en rechts van haar en je moet zelf je boodschappen inpakken. Het mens werkt zich rot!

Terug op de camping zitten we nog een tijdje buiten in het zonnetje. We vermaken ons met het kijken naar de eekhoortjes die hier volop spelen. Ze zijn grijs en hebben prachtige grote staarten. Ze huppelen vrolijk in de rondte. Het avondeten bestaat vanavond uit een lekker vers French Bread met beleg, want de lunch in Sisters was ruim voldoende voor vandaag. Zometeen nog verse aardbeitjes met ijs en slagroom als toetje en we kunnen terugkijken op een heerlijke dag!

Voor Marjon en misschien nog wel meer mensen: we hebben niet zo heel veel gedaan rondom Bend en ook de Cascades Lake Highway niet gereden. Oregon verdient meer tijd, absoluut, want het is hier prachtig en het leven lijkt er relaxter en vriendelijker dan op veel andere plaatsen. Daarnaast is het goedkoop, want er is geen state tax op je aankopen. Maar omdat wij begonnen zijn in San Francisco en toch naar Yellowstone willen in een redelijk korte tijd gaan we weer door. We zien deze week echt als overbrugging tussen Californië en Yellowstone. Vanaf donderdag zal alles op een rustigere manier gaan, we blijven dan een paar dagen in Yellowstone, steken in vier dagen door naar South Dakota en blijven daar ook weer vier dagen. En ook in Denver hebben we ruim de tijd. Jammer, Oregon is prachtig, maar het blijft keuzes maken! Wij genieten in elk geval met volle teugen, ook van onze rijdagen. Morgen gaan we naar de Indianen in het Wilde Horse Resort in Pendleton, kijken of er nog wat te winnen valt!

Enne, Alberts oog is al een stuk dunner en mijn zonnebril leeft nog steeds, gelukkig, zij het met één stijf pootje!

Langs de koeien naar het casino

Posted on [2 juni 2008](#) |

Geschreven op 2 juni, geen WIFI, dus pas nu online:

Om half acht rijden we al weg van het RV Park in Bend. We zijn weer vroeg uit de veren en vinden het zonde van onze tijd om te gaan lummelen. Albert

Noord West USA 2008 - Albert en Monique - De allermooiste Amerikareis!

doucht op de camping, ik in de camper en zo zijn we schoon en monter op weg richting Pendleton. Eigenlijk hebben we geen idee wat we nu moeten verwachten van de route van vandaag. 'High desert', tja, woestijn, zo noordelijk??

Eenmaal onderweg zien we veel jeneverbesstruiken, dik stug gras en kleine struikjes waar je van die tumbleweeds (rolletjes die over de weg waaien) van kan krijgen. We rijden volgens een bordje net over de 45e parallellgraad in de aarde, precies tussen de evenaar en de Noordpool. Ik heb het even opgezocht en Nederland ligt de 50 en 53 graden. Ik verdiep me in de blauwe Lannoogids en denk dat 'steppe' het juiste woord is voor dit landschap, hoewel prairie ook wel bij ons opkomt. We rijden via Redmond naar het noorden, via de 97 en komen langs mooie dorpjes. In Madras ziet Albert een Safeway-supermarkt met een tankstation en hij besluit daar te gaan tanken. We hebben nog een kortingsbon van de boodschappen in Eureka.

De man aan de pomp vertelt ons dat de pomp op onze creditcard af zal slaan op \$75,00 en ons ook alleen over dat bedrag de 3 cent korting zal geven. Eh, 3 cent? Op mijn bon staat een 10 cent discount, dus hoe zit dat. De man bekijkt de bon en ik krijg gelijk. Hij legt geduldig uit hoe dit aangepakt moet worden. Hij schuift onze Safeway-kaart door de sleuf, geeft op de pomp aan dat we cash betalen en vertelt dat de pomp is afgesteld op 3 cent korting per gallon. Als de pomp klaar is, hij slaat af op \$206, stuurt hij me naar binnen waar zijn collega al op me wacht met mijn kortingsbon. Bovenop de 3 cent korting krijgen we nog 7 cent per gallon zo terug. Tjonge, totaal zo'n 5 dollar op een volle tank. Je moet er dus geen paar mijl voor om hoeven rijden, want dan is je winst wel weg. We betalen op deze manier 4,02 cent voor een gallon, niet gek eigenlijk. De RV-er achter ons rijdt een hele grote C-klasse op diesel en vertelt ons dat hij voor 400 dollar in zijn tank moet gooien tegenwoordig. Dat is toch wel erg 'au'.

Gelukkig is er in deze Safeway ook een Starbucks, zodat ik nog een paar bekers sterke koffie (pff, die Verona is wel erg sterk!) kan scoren, samen met een paar scones als ontbijt. We zetten onze reis voort en worden zeer aangenaam verrast. Ik gok dat we vandaag maar vijftig keer tegen elkaar verteld hebben hoe geweldig mooi het is en hoe we genieten van dit voor Nederlandse toeristen toch vrij onbekende deel van Amerika. Het is 'Cor-landschap', kortom: boerderijen, koeien, paarden, ranches, hooiland en graan. Dit alles afgewisseld door hier en daar een dorpje waar de tijd heeft stilgestaan. De weg die we rijden heet dan ook de 'Journey through time'-scenic byway. En een reis door de tijd is het! Vooral het dorpje Shaniko komt rechtstreeks uit een film lijkt het wel. We ontdekken pas later dat dit een soort levend museum is, maar ja, we kunnen niet alles uitgebreid bekijken, er doorheen rijden was al bijzonder.

Oude auto's, landbouwwerktuigen, grote ranches met veel paarden en uitgestrekte vlaktes met vleesvee waar de kalfjes lekker bijlopen, maken deze rit goud waard! En in deze tijd van het jaar zien we natuurlijk ook veel veulentjes in de mooiste kleuren, de cremello's (beige paarden!) vallen heel erg op. Terwijl ik met mijn camera in de hand zit om een foto van wat koeien te maken, roept Albert ineens dat er een coyote over de weg springt. En ja hoor, ik vang hem met mijn camera, jammer genoeg niet ingezoomd en het sluwe beest is razendsnel, maar wie goed kijkt, zal hem op de foto terugvinden.

Niet veel verder staat een hele kudde elks (damherten?) naar ons te kijken. Die mis ik met de camera, helaas. Na vele mijlen over deze heuvelachtige tweebaansweg, waarbij we flink hoog klimmen, dalen we ineens heel scherp als we in de buurt van het dorp Biggs komen. Hier gaan we van de highway af, de Interstate 84 op, die langs de brede Columbia River loopt. Deze rivier scheidt de staten Oregon en Washington. We zijn onder de indruk van deze machtige rivier en de John Day Dam. Ik probeer de wagons te tellen van een gigantisch lange trein die naast de snelweg slingert. Bij 74 wagons verdwijnt de trein naar beneden en moeten wij omhoog, de berg over. Da's mooi balen, ik was net zo lekker op gang. Ik wed dat het zeker 100 wagons zijn!

We rijden dik 100 mijl over de Interstate naar Pendleton. Onderweg zien we veel graan in cirkels, zoals je die vanuit het vliegtuig altijd ziet. Er draaien gigantische beregeningsinstallaties overheen. Het is hier heel simpel: wat nat gemaakt wordt, groeit gigantisch, zonder water is alles dor. Wie kan me trouwens vertellen hoe de bomen heten die een enorme lekkere zoete geur afscheiden als je er langs rijdt?? We zien een [gigantische boomkwekerij](#) en bij een parkeerplaats staat een bordje met een man en een paard erop. Tot onze grote verrassing zien we inderdaad in een weitje een pickup truck met trailer waaruit een paar paarden komen. Logisch eigenlijk dat je op zulke trips je paarden even de benen kan laten strekken!

Rond half een zijn we op onze bestemming: het RV-park wat hoort bij het Wild Horse Resort & Casino. Het casino staat een een Indianen-reservaat (ok, Native Americans is het correcte woord) van de Umtilla-stam en wordt gerund door deze stam. Je moet wat bij zulke lange verplaatsingen en elke dag in die camper zitten na aankomst is het ook niet helemaal. Dus vandaag maar eens heel wat anders: gokken! We checken in, horen dat er geen WIFI is en besluiten dat dat vandaag ook maar eens niet hoeft ook. Kom op, we hebben helemaal geen tijd voor Internet, we moeten naar het casino. We kleden ons om en wandelen op het gemak naar het casino, de shuttlebus laten we voor wat hij is, zo'n wandelingetje van vijf minuten kunnen we nog wel aan. Wel als enigen geloof ik, want de Amerikanen laten zich zelfs van de parkeerplaats voor het casino met de bus voor de deur afzetten!

We lunchen in het Hot Rock Café en lopen dan een rondje door het casino. Ik voel me er absoluut niet thuis, kan nooit wennen aan dat gedoe en zeker niet aan de sfeer die er heerst. Ik laat het vandaag echter eens aan Albert over om jullie te vertellen hoe ik me gedraag in casino's en hoe al die andere mensen dat in zijn ogen doen!

Na een uurtje hebben we het wel gezien en wandelen we terug naar onze villa op wielen. Tijd voor een dutje, want de nacht was kort, de dag is nog lang en wij zijn op vakantie. De zon schijnt uitbundig, de wolkenluchten zijn indrukwekkend mooi en het waait enorm hard hier. Ik lig op bed, Albert op de bank en het lijkt wel op we op een schip zijn, zo deint de camper. Slaapt heerlijk hoor!

Na een uitgebreide middagdut gaan we om half zeven weer naar het casino. We schuiven aan bij het All-you-can-eat-buffet. Voor het eerst in zijn leven maakt Albert gebruik van de ouwe-lullen-korting! Hij is vijftig en dus krijgen wij allebei ons menu met korting. Yeehaw!! En lekker is het, heerlijk, er is van alles en we smullen onze toch al flinke buikjes lekker rond. Vooral het softijs met breadpudding als dessert zijn eigenlijk té heerlijk voor woorden. We hebben nog een leuk gesprek met onze serveerster, de zoveelste op deze reis die verbaasd is mensen uit Nederland aan te treffen. We zitten duidelijk niet op de bekende toeristenroute, want ook op campings zijn ze verrukt over onze reis hier.

Na het eten gaan we nog even ons zelf helemaal te buiten en vergokken we ons hele bezit. Nah, bijna dan, want we spelen alleen op 1 en 2- cent machientjes, we zijn te krenterig voor het grote werk. Laat dat maar aan de Amerikaantjes over, holy smoke, lees Alberts blog daarover maar! Om half tien hebben we het al gezien en wandelen we door een fris maar inmiddels windstil landschap weer naar ons huiske toe.

Amazing, zo mooi is het hier!

Posted on [3 juni 2008](#) |

Jullie mogen vandaag twee verslagen van me lezen (dat van gisteren staat hier dus onder), want het verslag van gisteren heb ik pas vanmiddag online

Noord West USA 2008 - Albert en Monique - De allermooiste Amerikareis!

kunnen zetten, omdat we bij de het casino geen Internet hadden. Ze zouden ook wel gek zijn, je bent daar om geld binnen te brengen in het casino, niet om in je camper te gaan zitten, toch?

Op naar vandaag. Om kwart over zeven rijden we al weg van de camping bij de Indianen. We hebben bonnen voor een gratis continental breakfast of korting op welk ander ontbijt dan ook in het Hot Rock Café, maar besluiten dat we helemaal geen zin hebben om stuitend van de hoge bloedsuikers op pad te gaan. Ik zet koffie, giet deze in kartonnen drinkbekers en na de yoghurtjes kunnen we gaan. Morgenstond heeft goud in de mond!

We rijden een groot deel van de dag door de staat Washington tot we bij Clarkston de stad Lewiston inrijden en zo in de staat Idaho terecht komen. En daarmee hebben we meteen de essentie van vandaag te pakken: de hele dag rijden we langs de Lewis & Clarktrail, een van de laatste stukken van de tocht die deze pioniers in opdracht van Amerika's derde president, Thomas Jefferson, aflegden in hun ontdekkingsstocht van het Wilde Westen aan het begin van de 19e eeuw. Onze oorspronkelijke planning om door het zuiden van Idaho richting Yellowstone te gaan is gewijzigd nadat Cor (van Ingrid, Gypsygirl op het AA-forum) ons adviseerde om voor de scenic 12 te kiezen. Hij weet dat we net als zij gek zijn van het boerenleven, de wijde vlakten, koeien en paarden. En Cor, we zullen je eeuwig dankbaar zijn, dit was een onze mooiste, misschien wel dé mooiste reisdag in onze hele Amerika-ervaring.

Woorden schieten tekort om te omschrijven hoe mooi het gebied is waar we vandaag doorheen gereden zijn. We zagen enorme wijde graanvelden op groener dan groene heuvels, dorpen waar vooral graansilo's en landbouwwerktuigen staan, stadjes waar de geschiedenis ademt en vooral ook de machtige glooiende beboste heuvels langs de Clearwater River. We hebben tientallen vervallen boerenschuurtjes gezien, honderden oude autowrakken waarvan sommigen zeker nog heel erg de moeite waard zouden zijn om op te knappen en mee te nemen, misschien wel duizend koeien tegen heuvels aangeplakt met kalfjes in hun kielzog en wel tienduizend keer verzucht hoe geweldig mooi dit allemaal is. Foto's kunnen niet vertellen hoe het hier is, maar vooruit, kijk maar, misschien kunnen we een stukje van dit gevoel overbrengen. Ik geef het op, ik kan het toch niet vertellen. O ja, we zagen vandaag welgeteld één kolibrietje tijdens onze lunchpauze onderweg én een echte roadrunner, die hadden we nog nooit eerder gezien!

Terug naar mijn nuchtere verslag: na bijna 4 uur rijden komen we aan op Clearwaters Crossing RV Park in Orofino, Idaho. De camper is weer bevoorrad, we hebben boodschappen gedaan bij Albertson's in Clarkston.

We kijken even een beetje raar op, want we draaien over een rommelige bedrijventerreintje langs een enorme goederentrein de campground op. Die bestaat uit een lange smalle strook vlak langs de rivier. De campers staan allemaal naast elkaar in één lange rij, heel bijzonder. Het ziet er echter zeer verzorgd uit en alle campers staan vlak langs de machtige Clearwater River. Tussen de campers staat een shovel en we zien dat de zandzakken langs de rivier worden weggehaald.

We gaan ons melden bij het kantoor en daar worden we ontvangen als de lang verwachte verloren zoon! De eigenaar is een vrij jonge kerel en de manager een dame van rond de zestig. Wij denken dat het moeder en zoon is, maar dat is niet zo, zij werkt voor hem. En deze dame is helemaal 'excited' dat er voor het eerst Nederlanders op hun camping komen. Ze heeft mijn e-mail uitgeprint en bewaard en zelfs op 'business school' verteld dat ze helemaal met Nederland had gemaild en dat haar mail daar ook nog is aangekomen. We vertellen dat we graag gebruik maken van WIFI en we krijgen spontaan de mooiste plek van de camping aangeboden, de enige die dwars op de rivier staat, de enige pull-through en bijna in het gebouw waar het kantoor, de toilet- en doucheruimtes en de laundry (wasserette) in zitten. We voelen ons helemaal 'special guest'. De manager-mevrouw vertelt dat ze onze email nooit meer gaat weggooien, ze wil hem zelfs op gaan hangen! Albert gaat maar eens even de bink uithangen en brengt een Hollandpet (2,95 bij de Makro voor het WK 😊) en een paar pennen met de naam van onze website erop. Helemaal blij is ze!

Dat weet ik dan ook de rest van de middag. Ik besluit dat het tijd is om mijn huisje eens een beetje op te frissen en begin met het wassen van het beddengoed. Mevrouw volgt me direct in de laundry en biedt aan kwartjes voor me te halen (heb ik al), legt uit hoe de machines werken en vertelt me gerust haar wasmiddel te gebruiken. Ik lig in een deuk, ik heb misschien al meer Amerikaanse wasserettes van binnen gezien als zij, maar zij behandelt me alsof ik de Koningin ben en voor het eerst in Amerika kom. Ik laat het over me heen komen, maar na de vierde keer ben ik het wel een klein beetje zat. Ik trek me terug in de camper en ga met een sopdoek en dweil door de toko heen. Ik weet dat er nu een paar bloglezers blij zijn dat ze niet met zo'n rare camper reizen (hi, ik zal geen namen noemen, maar ik ken ze wel!), maar geloof me, ik vind dit nog lekker om te doen ook! Na een uurtje is het bed verschoond, de camper helemaal lekker schoon en opgeruimd en ik blij! Albert heeft ondertussen een hele tijd via MSN met Claudia zitten praten (met de microfoon) en zij is eigenlijk wel benieuwd naar de camper, het camperleven en de binnenkant van dit ding. Vandaar dus ook wat foto's van ons interieur vandaag!

Meteen maar van de gelegenheid gebruik maken om te vertellen dat onze camper dit jaar wat verbeteringen heeft ondergaan ten opzicht van die van vorig jaar. Ten eerste hebben we mooie accentverlichting achter de televisie aan de hele voorkant. De televisie is niet meer ingebouwd, maar een mooie flatscreen met haarscherp beeld en de radio is vervangen door een mediasysteem. Je kan daarin CD's en DVD's draaien (ook voor de televisie) en je MP3-speler aansluiten. Op dit moment zit Albert met zijn laptop voorin en heeft hij de muziek uit de laptop over de boxen van de camper staan, zodat we die zelfs in de slaapkamer uit de boxen horen knallen. Enne Anita, zelfs hier in Amerika heeft dat stomme konijn een vliegje op zijn neus!!!

Nog een grote verbetering is de stof op de stoelen. Vorig jaar was dat een beetje stugge stof, nu zijn alle stoelen bekleed met zacht alcatara-achtig spul wat ook nog eens goed af te nemen is. We hebben ook ontdekt dat de 'step', het trapje wat bij de deur uitsteekt, vanzelf naar binnen gaat als de motor start en de deur dichtgaat. Pff, dat is écht heel fijn, want vorig jaar zijn we toch wel een keer weggereden met die trap uit (nou ja, één keer ..?). Levensgevaarlijk natuurlijk, want dat ding steekt een heel stuk uit en je zou zo een paar geparkeerde auto's helemaal kunnen openhalen of iemand raken met het ding. Verder is de plastic spoelbak vervangen door een metalen grijze bak waar geen vlekken intrekken én hebben we nu een plastic afwasteiltje erbij. Een deel van de laden is vervangen door een hoge onderkast, ben er nog niet uit of dat nou een verbetering is. Die kasten zijn enorm diep, je moet er heel ver induiken, dan is vooral onderin een lade zeker zo handig.

In de slaapkamer is het stomme houten plankje weggehaald waar ik vorig jaar 122 keer mijn kop aan gestoten heb. Dat ding was bedoeld om een TV op te zetten, maar bij gebrek aan TV was het vooral een grote bron van ergernis. O ja, ook in de slaapkamer hebben we nu van die chique accentverlichting, erg romantisch! Verder kan ik het zo snel niet bedenken. Albert vast wel, maar die stoort ik niet. In Nederland is het 6 uur in de morgen en Albert kijkt online het NOS-journaal. Obama schijnt de kandidatuur voor de democraten hebben opgeëist, zo eens kijken wat het Amerikaanse nieuws ervan zegt.

Het weer is hier pet! Het regent al vanaf een uur of vier, gelukkig hebben we wel een mooie rijdag gehad vandaag. Richting Yellowstone wordt het alleen maar kouder en kouder en natter en natter. We zullen wel zien hoe het gaat daar, gelukkig kunnen we met ons mobiele huis altijd nog besluiten verder te trekken als het ons echt te gek wordt. Want vocht en kou kan voor Alberts gezondheid een flinke klap opleveren dus is het zaak niet te gaan tobben en op tijd te zorgen dat de verwarming in de camper aan gaat en niet gaan bezuinigen op comfort!

Hiermee kom ik meteen even op de vraag van Margo als reactie op mijn vorige blog. Leuk trouwens, dat je meeleeft, ik moet nog eens uitgebreid op jouw blog kijken, ben nog niet veel verder gekomen dan je woonplaats en drie dochtertjes;-) Ja, zulke blogs bijhouden én de foto's up-to-date houden kost veel tijd. Het schrijven valt mee, ik typ inderdaad 10-vingers-blind en razendsnel, daarnaast schrijf ik bijna net zo snel als ik praat en dat is best vlot. Ik vind het heerlijk mijn gedachten van me af te schrijven, ik deed dit ook al zo toen er niet eens Internet was, toen ging mijn verslag gewoon in een groot boekwerk achteraf. Ook is het zo dat we vanwege [Alberts gezondheid](#) heel veel vakantie vanuit de camper doen, dus rijdend genieten en als we eenmaal ergens zijn aangekomen niet teveel meer doen. Hij trekt dat gewoon niet, als we echt dingen willen gaan bekijken, blijven we vaak een paar dagen staan, zoals straks in Yellowstone en South Dakota. Voor mij betekent dat, dat we vaak vroeg gaan rijden, maar dat ik in de middagen en avonden tijd genoeg heb voor schrijven en foto's bewerken en dat soort werk. Enne ja, ik ben absoluut verslaafd aan Internet, maar gelukkig heb ik gisteren wel gezien dat dat beter is dan verslaafd zijn aan gokken!

Een waternattig dagje!

Posted on [4 juni 2008](#) |

Om geen uitgebreid afscheid te hoeven ondergaan bij onze campinghostmevrouw maken we dat we weer op tijd weg zijn 😊 We nemen deze keer geen vruchtenyoghurtjes, want onze bloedsuikertjes willen steeds niet echt laag blijven op die dingen. Dus gewone 'plain'-yoghurt met zoetstof. Maar dat is wél lekker ontdekken we, net een soort hele zachte kwark, heerlijk! De koffie gaat mee voor onderweg en bij het afkoppelen van de camper maak ik een hele serie foto's voor jou, Inge.

Jij wilde graag weten wat een hookup is, nou daar komt hij dan. Een hookup is een paal waar eigenlijk alles aan zit wat je nodig hebt voor een prettig verblijf in je camper. Stroom met vaak keus tussen 50 en 30 ampere, waarbij 50 duurder is, maar dat hebben eigenlijk alleen de grote jongens nodig die ook wasmachines en drogers aan boord hebben. Water, altijd prettig natuurlijk en ook afvoer. De afvoer in de camper kent twee systemen: black en grey water. Black water is alles wat uit de WC komt en grey water is douche- en afwaswater. Je kan je tanks continue open zetten, maar handiger is om gewoon af en toe de black tank open te trekken en dan grey erachteraan te gooien. Zo spoelt je slang meteen schoon. Verder zie je nog een dun kabeltje en dat is voor je kabeltelevisie, ja, je ziet het, van alle luxe voorzien.

Als we nu eens een dag 'dry camping' doen, hebben we dus geen hook up. Dan moet je het doen met je eigen voorzieningen, maar ook dat is geen punt. We kunnen een dag of drie zonder lozen van douchewater, al douchen we elke dag allebei in de camper en de wc houdt het ongeveer even lang uit. Je hebt een tank water onder de camper liggen met een paar honderd liter voorraad en als je stroom nodig hebt, kan je een generator laten draaien. De lampjes branden trouwens gewoon ook op de accu's van de camper, maar die gaan dus een keer leeg. Je krijgt dan alarm en moet de motor weer een tijd laten draaien of een stuk rijden. Zo zie je, je komt zomaar niet voor verrassing. Toch kiezen wij graag voor campings met hook ups, omdat we dan ook makkelijk alle batterijen van de camera's en onze telefoons kunnen opladen en bijna altijd WIFI en kabeltelevisie hebben. Wij zijn van het soort luxe kampeerders.

Als we toch bezig zijn: wassen kan op elke camping. Meestal kan je zo een paar machines tegelijk gebruiken, dus kan je netjes je was sorteren. Ik ben nogal precies wat dat betreft 😊 Een was kost tussen de \$1,00 en \$1,75, een droger kost meestal \$1,00. Amerikaanse machines wassen snel (maar vaak minder schoon, ben ik wel achter), meestal zijn het bovenladers. Dat betekent dat je binnen een uur of anderhalf zo de was van een dag of vier schoon hebt. En ondertussen ga je gewoon naar je camper, koffie drinken of even zwemmen. Het leven is goed!

Ok, terug naar vandaag. We rijden de camping af en zwaaien vrolijk naar het managementteam. We gaan de brug over en vervolgen onze route over de 12, langs de Clearwater River. Een heel stel schoolbussen met zwaailampen erop zijn ons al voorgegaan. Lamp aan betekent dat er kinderen in zitten. Ze gaan vroeg naar school hier, want wij rijden om kwart over zeven al weg. In het dorpje Kamiah stoppen we om te tanken, de benzine is hier maar 3,89, het wordt per staat goedkoper. Terwijl ik binnen mijn creditcard laat brengen om de pomp vrij te geven en meteen een paar lekkere cinnamon rolls voor onderweg meeneem (oeps, bloedsuikers), staat Albert buiten te praten met een oudere man die blijkbaar als jongetje van elf jaar uit Duitsland is geëmigreerd. We tanken voor 49 gallons benzine, de pomp slaat af op net meer dan 194 dollars.

De hele dag rijden we langs het water, eerst langs de Clearwater River en later langs de prachtige, woeste Locha-river. Het is een route met erg weinig verkeer, geen dorpjes, alleen wat nederzettinkjes en een echte 'oh-en-ah-route'. Mooi, mooi en nog eens mooi! We zien watervalletjes, beekjes, bergen, rotsen, naaldbomen en loofbomen. We stijgen langzaam steeds hoger en uiteindelijk zitten we weer in de sneeuw. We rijden dik 150 mijl door deze overweldigende natuur en het verveelt geen minuut! Af en toe stoppen we voor een fotostop, een plaspaauze en om weer een opengevallen laasje dicht te doen, want het is weer bochtenwerk vandaag.

Tussen de besneeuwde bergen rijden we over de Lola Pass, een pas van dik 5600 meter met prachtige uitzichten. We hebben weinig wild gezien, maar wel een schattig hertje en wat elks in een weidegebied. Het regent, het regent en het blijft regenen, maar we genieten met volle teugen. De regen is wel reden om een ommetje te maken vandaag. De weerberichten voor de komende dagen in Yellowstone zijn ronduit bedroevend en we hebben gewoon te weinig warme kleding meegenomen. Positief denken is leuk, maar wel stom af en toe. In oktober rekenden we op winter en kochten we zomerkleding bij, nu is het andersom!

Op Internet heb ik in Orofino al gezocht waar we grote dames- en herenkleding kunnen vinden. Want met ons postuur haal je niet bij de gemiddelde Wal*Mart of Outlet even een paar truien, helaas. Gelukkig heb ik een winkel gevonden die zowel de man als de vrouw met grote maten bedient en deze ligt nog bijna op de route ook. We stoppen dus bij [Dahle's](#) en worden hartelijk begroet door weer een mevrouw die het toch geweldig vindt dat wij zomaar bij haar binnen stappen. Haar student-exchange dochter uit Columbia woont inmiddels in Amsterdam, dus Nederlanders in de zaak vindt ze helemaal geweldig.

En wij vinden haar zaak geweldig! Veel van wat er hangt is zelfs ons nog veel- en veel te groot. Ik pas een spijkerbroek die tot onder mijn oksels komt en Albert verzuipt in een overhemd. Uiteindelijk gaan we weg met een hele vracht kleding: spijkerbroeken voor ons allebei, een paar dikke truien/vesten, voor allebei een leuk t-shirt en ook nog een paar echte Amerika-shirts (voor een zeer speciale gelegenheid!). Het kost hier allemaal relatief geen drol, ook dat nog! De mevrouw maakt zelfs mijn spijkerbroek nog even korter terwijl wij gaan lunchen bij Applebee's. Zo lief!

De lunch wordt inmiddels maar een soort vroeg diner, want we zijn inmiddels in een andere tijdzone belandt. Pacific Time is een uur vroeger dan Mountain Time waar we nu in zitten. Het tijdsverschil met Nederland is dus nu nog maar acht uur. Ik geniet van heerlijke Applebee's Riblets (jammie!) en Albert kiest voor de Fish 'n Chips. Na een uurtje gaan we terug om mijn broek op te halen. De dame heeft van Albert een Hollandpet gekregen voor haar man en zij en nog een klant die er steeds bij zijn Nieuwen Oordpennen. Ik ben benieuwd, ze gaat me mailen, zegt ze.

Na deze uitgebreide uitstap gaan we naar Jim & Mary's RV Park, waar we een lekker plekje onder de bomen krijgen. Wonder boven wonder is het mooi droog weer inmiddels en eigenlijk ook niet zo koud. Ik maak nog een ommetje over de camper en haal een boek uit de exchangebieb in de wasserette. Niet vergeten er morgen nog een terug te brengen, want het is hier 'voor-een-boek-

hoort-een-boek'! Nog een paar fotootjes, een kopje soep en een lekkere douche en zo zit ik hier al weer aan de koffie.

Onze route gaat trouwens veranderen, op het Amerikaforum vertelt Yeehaw dat de Beartooth Pass tot dinsdag dicht zal zijn wegens schade aan de vangrails door lawines. Dat schijnt eergisteren gebeurd te zijn. We gaan dus zondagavond niet naar Red Lodge, maar naar [Cody](#). Leuk, het Buffalo Bill Museum en de rodeo 's avonds willen we toch wel een keer meemaken, zij het met gemengde gevoelens ... maar vooruit, als het tegenvalt, kunnen we nog altijd weg. Het voorspelde weer in Cody is al wat beter, de dagen erna in Greybull wordt mooi weer voorspeld. Duimen jullie nog allemaal even mee, dan hebben we misschien nog twee weken mooi vakantieweer!

Met de vijftigplus reis op stap!

Posted on [5 juni 2008](#) |

De route van vandaag gaat over de I90. Geen mooie binnendoorroutes vandaag, maar opschieten over de snelweg. Maar of dat niet mooi is? Overweldigend mooi is Montana. Het liedje van John Denver gaat over de Wild Montana Skies en wij zagen ze vandaag! Af en toe wat regen, zelfs een

Noord West USA 2008 - Albert en Monique - De allermooiste Amerikareis!

vlokje sneeuw en verder donderwolken, maar ook zon, veelzijdig, mooi Montana! Zelfs ik kroop vandaag eens achter het stuur van de SRV-wagen, want snelweg rijden met van die mooie glooiende bochten, daar houd ik wel van. De lunch gebruikten we in Belgrade, waar we dan ook precies de snelweg af moesten. Ze houden daar wel van Europese namen trouwens, want naast het Amerikaanse Manhatten ligt hier gemoedelijk Amsterdam te liggen.

De Country Kitchen serveert een prima ontbijtje (of was het lunch) en in het plaatselijk krantje daar lees ik dat er de komende drie dagen rodeo is in West Yellowstone. Geen rodeo opgezet voor de toeristen zoals in Cody, maar een echte wedstrijd. Gaaf! Via een machtig mooie route rijden we de laatste 70 mile naar West Yellowstone. Bij Budget halen we onze huurauto op, in plaats van de gevraagde Subarban krijgen we een prachtige Ford Expedition mee. Geweldig, ik ben veel meer van de Ford dan van de Chevrolet en dus helemaal happy! We rijden achter elkaar aan naar Grizzly RV Park, waar we ook in 2006 al waren en checken vlot in. We hebben een premium site die we krijgen tegen prijzen van 2007, omdat ik zo vroeg gereserveerd had. We krijgen een prachtige plek met ruimte voor ons camper én voor de Expedition.

Zodra we hier een beetje geïnstalleerd zijn, belt Ingrid. Zij zijn in het dorp boodschappen aan het doen, maar hebben hier op de camping hun plekje voor vannacht al geregeld. Ik zet koffie en al snel komen de meiden. Voor wie ze niet kent: Ingrid is lid van het Alles Amerikaforum en zij en haar man Cor kennen we al een hele tijd inmiddels. Ingrid en haar vriendinnen Emmy en Willy worden dit jaar alle drie vijftig en om dit te vieren zijn de dames met een 27 ft. camper een Amerikatour aan het maken. We hebben al heel lang geleden met elkaar afgesproken elkaar hier te ontmoeten.

Bij de koffie, jawel, buiten, want het is best lekker weer hier, vertel ik de meiden over de rodeo en ze twijfelen geen moment: daar moeten we heen! Wij vinden eigenlijk ook wel dat je niet in West Yellowstone kan zijn zonder de bijzonder ervaring van een etentje bij Einos en zo gaan we al snel op pad met de Expedition. De meiden boeken direct een nachtje camping hier bij voor morgen, want morgen gaan we met zijn vijven het noordelijk deel van het Yellowstone National Park verkennen.

Bij Einos is het nog precies zoals in 2006. Simpel, simpel en simpel. De tent is behangen met dollarbiljetten met allerlei namen erop, er staat wat oude gokkasten en een jukebox, achter de bar zit een glazen wand met drank en zakjes chips en je mag nog steeds je eigen vlees gaan braden op de barbecue. Albert gaat voor de Porterhousesteak (tuurlijk, de grootste), Willy en Ingrid voor de Sirloin (biefstuk) en Emmy en ik nemen de kip. Daarbij krijgen we heerlijke patato-salad (aardappelsalade met kruiden, kaas en zure room) en

groene salade die we zelf kunnen versieren zoals we willen. Knoflookbrood maakt de boel af. Het smaakt weer verrukkelijk, al ziet de tent er niet uit. We laten voor de versiering een Hollandpetje achter! We sluiten af met vreselijke slappe koffie in een glas en gaan dan op naar de rodeo.

Tja, wat moet je daar over vertellen? Klein, gezellig, sfeervol, een belevenis! Met z'n allen gaan staan voor het volkslied, live gezongen. Paarden, kalfjes en ja, ook stieren (dubbel gevoel, maar daar heb ik nu even geen zin in verder). Het was in het begin van de avond best lekker, maar uiteindelijk waren we om half tien wel heel blij dat we de warme auto in konden. Maar ik zou het direct weer doen, het was kei- en keigaaf om mee te maken. Wat een sfeer, wat een lol! Het was een fantastische avond en ondanks dat ik nog maar een snotneus ben, mocht ik toch mee met de vijftigplusreis!

Yellowstone Winter Wonderland

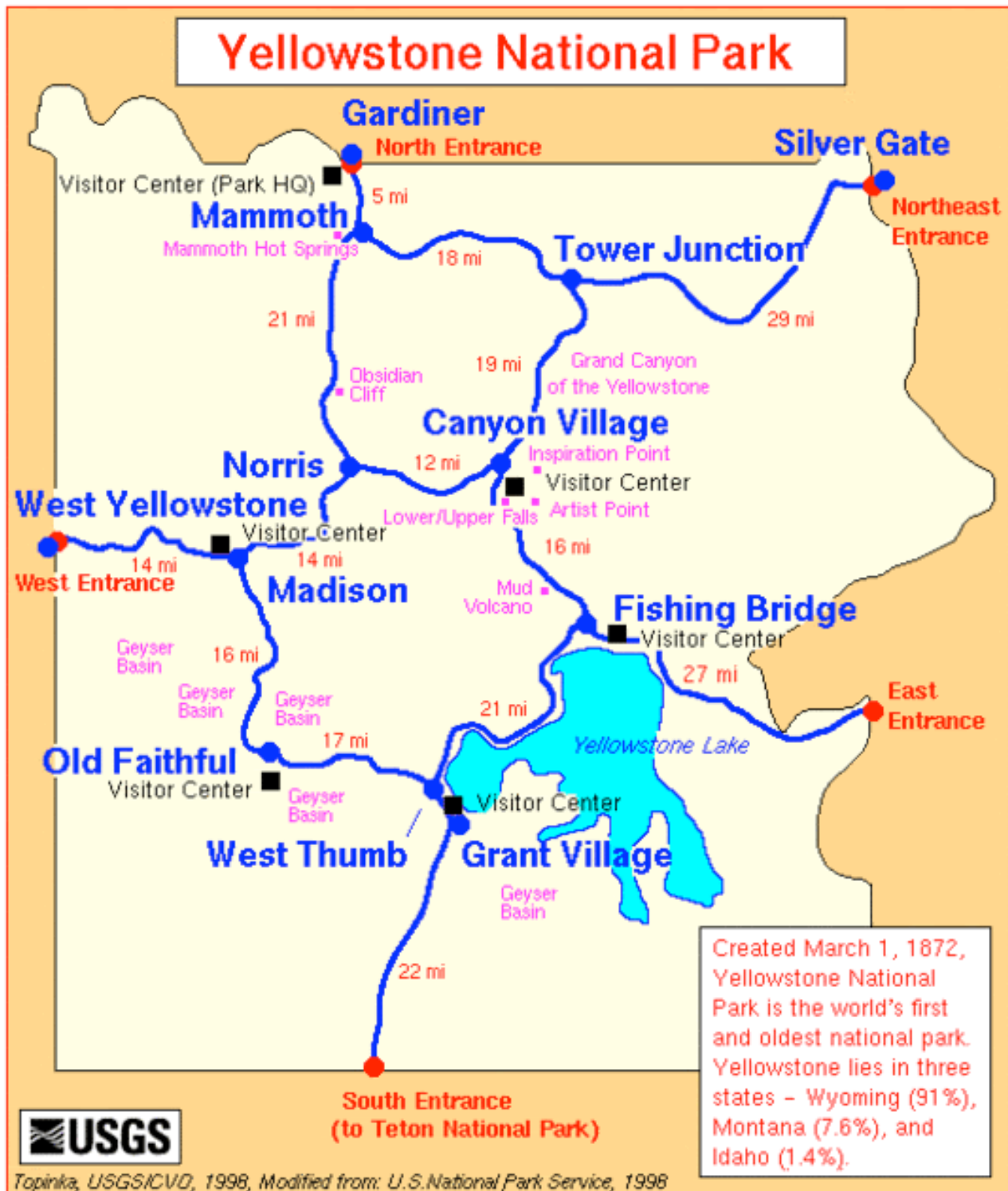
Posted on [6 juni 2008](#) |

Koud! Het is koud in Yellowstone. Bij het wakker worden vanmorgen komen we er achter dat we de kachel gisteren per ongeluk hebben uitgezet voor het slapen gaan. Gelukkig hebben we de slang voor het water niet aangesloten en

Noord West USA 2008 - Albert en Monique - De allermooiste Amerikareis!

de heater voor de watertank wel aan laten staan, want het vriest hier lekker 's nachts. Wij hebben het in bed niet koud gehad, want warm aangekleed en dicht tegen elkaar aan is het best behaaglijk. Zodra we de kop buitenboord steken, brrr. Snel steken we de kachel aan en ik vat na een tijdje Internetten en een kop koffie de moed om in het toiletgebouw aan de overkant te gaan douchen. Dat is wel erg lekker, hele warme lekkere ruime douches! In mijn superlange, knalrode nachtpon steek ik weer over en dan is de beurt aan Albert.

Om klokslag negen uur staan we voor de deur bij Ingrid, Emmy en Willy, twee 'straatjes' achter ons op de campground. We willen vandaag de noordelijke cirkel van het Yellowstone National Park rijden. Er wordt overal gezegd dat het vooral bij Tower moet stikken van de beren en die willen we weleens zien. We zien direct dat we vandaag ook niet verder zullen komen dan Tower, want de Dunraven Pass, tussen Tower en Canyon Village is afgesloten wegens ijs en sneeuwval vannacht. Met onze Nationale Parkenpas gaan we met zijn allen in de Ford vlot door de entree heen en rijden we richting Madison. Al heel snel zien we de eerste bizons, midden op de weg en geen streep opzij gaand voor al het verkeer achter hen. We zien er een die een dreigende beweging maakt naar de auto voor ons, dus houden wijselijk afstand. Het is fris, maar nog wel droog.

We stoppen af en toe voor een mooi uitzicht op mule deer (grote herten), zien een coyote over de weg springen en genieten van de watervallen. Bij Norris zien we heftig pruttelende kokende potjes overal in de grond en de geisers blazen volop stoom. We rijden door omdat we wellicht hier straks nog zullen stoppen, maar vooralsnog eerst wat andere dingen willen zien. Het regent nu af en zachtjes, maar niet echt akelig. Vlak na Norris is er commotie: er is een beer te zien! Wij vliegen de auto uit en ja hoor, in de verte zien we duidelijk een beer die op zijn gemakje wegloopt, op een meter of vijfhonderd van ons vandaan. Goed te zien, maar niet dicht genoeg bij voor een foto. Jammer, maar wij zijn al heel blij dat we eindelijk eens een echte beer gezien hebben.

Voor Mammoth Hot Springs rijden we de loop over de Upper Terraces en zien daar prachtige velden met kalk, stomende pools en geweldig mooie kalkafzettingen. We zien van bovenaf het dorp Mammoth Hot Springs liggen en dat is ons doel! We gaan lunchen in de lounge van het Mammoth Hot Springs Hotel en als dames zijn we eensgezind: wij eten allemaal wilde gerookte zalm uit Alaska op toast van brood uit negen granen. Met natuurlijk sla, tomaat, bacon, mosterd en een heerlijke salade. Jammie, gezond en lekker. Albert geniet van een prima burger. Inmiddels giet het buiten, maar dat kan ons niet deren, we hebben al lang door dat de dieren in het park daardoor misschien nog wel beter zichtbaar zijn dan vorige keer, toen ze door de warmte in hun schuilkelders bleven.

We vervolgen onze weg en de regen gaat over in sneeuw. En niet zo'n beetje sneeuw, nee, heel veel sneeuw! We zien bijna geen hand voor ogen soms, maar wat we zien is een sprookje! Yellowstone in de sneeuw, wat is dat een prachtig landschap. De grote touringcar voor ons slipt af en toe en de Road Bearcamper voor ons klimt dapper naar boven. Als deze grote jongens gaan glijden, zijn ze nergens meer. Tussen deze grote mannen rijden ook nog een paar fietsers naar boven, ongelooflijk! Meer problemen nog hebben diverse auto's die vanaf de andere kant komen en in de afdaling zitten. Een auto zit

aan de zijkant continu met de achterkant van de auto tegen de blokken steen aan die de weg markeren. Hij blijft maar botsen met die bumper. Anderen glibberen naar beneden. Heftig allemaal!

In onze auto heerst een stemming van hilariteit en toch ook wel een beetje nervositeit. Want we moeten wel richting Roosevelt, draaien is er nergens bij op dit stuk en we moeten ook terug, want de weg naar Canyon Village via de andere kant is ook afgesloten. We zien geen enkele sneeuwploeg of ranger. We zijn wél dolblij met onze 4 x 4! Lacherig komt van achteruit dat we in elk geval superlekker gegeten hebben voordat we eventueel het ravijn in storten en we tellen de hoeveelheid proviand aan boord voor het geval we ingesneeuwd raken. We redden het nog wel een dagje 😊 Uiteindelijk genieten raken we toch bij Roosevelt en de lodge daar is net een sprookje. Het lijkt wel midden in de winter, mensen vallen binnen met grote sneeuwvlokken op hun kleding en in hun haren, terwijl het personeel in korte mouwtjes loopt en er achter mij iemand op teenslippertjes naar buiten gaat!

Noord West USA 2008 - Albert en Monique - De allermooiste Amerikareis!

We informeren naar de mogelijkheden om terug te komen en iemand van de hotelreceptie belt naar het Ranger Station voor informatie. Kort maar krachtig: terug is de enige manier en het advies is sneeuwbanden en/of 4×4. Nou, het eerste hebben we niet (denken we), het tweede wel, dus gaan. Wij halen koffie en versnaperingen bij de giftshop voor het geval dat!

We gaan weer en gelukkig is de sneeuw een stuk minder dan op de heenweg. We genieten van de enorme mooie uitzichten van dit besneeuwde park en zien onderweg ook nog geweldige dieren! Een moose (eland) graast op 20 meter van de weg en wij kunnen hem prachtig op de foto krijgen, door de sneeuw heen. Nog geen mijl of drie verder lopen twee coyotes op hele korte afstand van de auto op hun gemakje de weg op en ook daar gaan we op voorzichtige afstand voor uit de auto. De heren of dames blijven zelfs poseren voor ze samen de berg opklimmen. We genieten met volle teugen, wat een geweldige dag is dit!

Nog voor Mammoth worden we beloond met prachtige fotokansen bij een elk (wapiti-hert, dank je Marco!) en in Mammoth zelf lopen er weer mule deeres rondom de huizen. Wat een dag, wat een dag! We denken bij Mammoth van de sneeuw af te zijn, maar niks is minder waar. Op de weg richting Madison zien we een hele tijd helemaal geen tegenliggers en dat valt natuurlijk op. We hopen nog dat er ergens een bear-jam is (opstopping door mensen die beren fotograferen), maar nee, er blijkt een auto aan het schuiven gegaan te zijn en de sleepwagen heeft hem inmiddels opgehaald. Het verkeer wordt geregeld door een Park Ranger en het is een hele lange file geworden. Sneeuw, sneeuw en nog eens sneeuw, ook hier! Uiteindelijk sneeuwt het helemaal tot in West-Yellowstone, want zelfs onze camper zit onder! De kalfjes die we met hun bizonmoeders tegenkwamen op het laatste stuk van onze route van vandaag hadden het heel koud, ze liepen met hoge rugjes en waren nog piepjong! De mooiste foto's van deze dieren heb ik geleend van Emmy, want ik durf gewoon niet zo dicht bij die bizonstieren te komen. Teveel ellende meegemaakt met stieren, vandaar ook toch wel een beetje dat dubbele gevoel gisteren met de rodeo.

We raakten met elkaar niet uitgepraat over de geweldige dag Yellowstone-in-de-sneeuw! We zijn om negen uur vertrokken en waren rond half vijf terug, genoten, met volle teugen! Na afloop komt Ingrid bij ons, zij heeft wat computerproblemen en ik help haar weer op gang met een aantal zaken. Na een kant-en-klaarmaaltijd uit de vriezer, rijd ik nog even alleen met de Ford naar het dorp. Ons brood is op en zo hebben we nog wel wat dingen nodig. Ik vind het heerlijk om even lekker zelfstandig weer eens in de auto te stappen en op pad te gaan. In de plaatselijke supermarkt vind ik wat ik nodig heb en ik toer nog een rondje door West Yellowstone in de gave Expedition. Als ik

terugkom zijn de meiden er allemaal weer en staat de koffie bruin. Goud leven hebben we hier!

Stomende aarde in de sneeuw

Posted on [7 juni 2008](#) |

Na een aangename nacht met een beetje verwarming aan in de camper, staan we rond zeven uur weer naast ons bedje. Het is stralend zonnig buiten met een felblauwe lucht en hier en daar witte wolken. O, big Montana Skies, zo mooi! Ik ben al vroeg in de laundry met een heleboel was. Albert helpt me en nadat ik vier machines vol heb, ga ik direct door naar de douches naast de laundry. Gelukkig heb ik over mijn lange rode soepjurknachtpon mijn vest met capuchon aan, want als ik buiten kom, is het over met de zon en sneeuwt het. Mooie fijne witte vlokjes sneeuw. Het is en blijft bijzonder, op vakantie in juni en volop sneeuw! Vinden we het erg? Nee, eigenlijk niet, het maakt deze reis wel heel speciaal en de camper is behaaglijk warm. Het wordt na Yellowstone wel tijd voor wat beter weer, want ook daar zouden we nog wel graag wat van krijgen natuurlijk.

Met douchen, ontbijten, de was in de drogers doen en de camper wat opruimen is het zo weer tien uur. En dan zitten onze lieve vriendinnen hier in de camper en is het tijd om afscheid te nemen van hen. Zij rijden nu naar Denver en hebben tot donderdag om daar te komen, want dan vliegen ze terug naar Nederland. In tegenstelling tot onze manier van reizen, zien wij wel waar ze stoppen en wanneer, dus hun route staat nog niet vast. We slikken een beetje bij het afscheid, want tjonge, wat hebben wij het hier met zijn vijven superfijn gehad. We kenden Emmy en Willy amper, maar Ingrid heeft een paar toffe vriendinnen, het was gewoon beregezellig samen. Albert helpt hen nog met hun waterkraan die niet dicht wil en dan gaan ze, de meiden. Zwaai, zwaai, bye, bye ...

Wij halen de laatste was nog op verzamelen onze spullen, stijgen in de Ford en gaan naar Yellowstone. Het is druk voor de ingang, alle vier de hokjes zijn open, maar nog staan we even te wachten. Tja, het is zaterdag, veel dagjesmensen natuurlijk. We zijn bij de ingang al dat zowel de Beartooth Pass als de Dunraven Pass zijn afgesloten. Tja, dat wordt dus geen beren kijken bij Tower dit jaar, het schijnt er van te stikken daar. Jammer!

We zien al snel dat de Bald Eagle (de adelaar met de witte kop, het symbool voor Amerika) op zijn nest zit. Ik maak een paar foto's en zowaar, wie goed oplet, ziet zijn witte kopje. We rijden weer naar Madison en kiezen dan voor de zuidelijke lus van het park. Het sneeuwt, sneeuwt en blijft sneeuwen. We rijden wat 'loops', wat zijweggetjes van de doorgaande weg en zien prachtige watervallen en pruttelende kookpotjes (geisertjes). We besluiten Old Faithfull, de beroemde geiser, over te slaan. Het is er razend druk en daar hebben we gewoon geen zin in.

Af en toe wordt het droog en dan zijn er ook ineens weer die helblauwe luchten en prachtige witte wolken en dan is het net of we in een prachtig kerstlandschap rijden, sprookjesachtig mooi. We besluiten in een opwelling richting Grand Teton National Park te rijden om wellicht daar nog te gaan kijken. Bij de Flagg Ranch, tussen de twee parken in, besluiten we te stoppen om te gaan eten. Het is er stil, er zijn bijna geen mensen in de prachtige houten lodge en we krijgen er een heerlijk maaltijd met gebruik van de soep- en saladebar. Al het personeel komt van ver en ze dragen naamplaatjes met hun woonplaats erop.

We worden bediend door Ashley uit Florida en bij de giftshop maken we een praatje met een meisje uit Ohio. Ze vraagt ons naar ons accent en zegt dat ze het herkent, omdat haar vriend in Nederland heeft gewoond. De vriend staat een paar meter verder bij de activiteitenbalie, maar heeft nog niets door. Het meisje zegt dat ze dol is op drop en stroopwafels. Albert lacht naar me, we

hebben nog een zakje met vijf stroopwafels in de auto liggen (voor de hongersnood onderweg) en hij gaat ze halen voor haar. Ze legt haar collegaatje uit dat ze die pas mag gaan eten bij de thee, omdat de stroopwafel een beetje warm het allerlekkerst is. Je ziet haar helemaal stralen, ze vindt het geweldig.

We geven haar de stroopwafels en lopen dan richting de uitgang. Ik spreek haar vriend aan en vraag hem of hij stroopwafels lust. Hij zet grote ogen op, kijkt me verbaasd aan en dan ziet hij zijn meisje achter me met het halve zakje stroopwafels. Een grote sprong, een gil en 'yeah, man, wow, this is great!'. Geweldig, de jongen vindt het fantastisch en Albert duwt hem nog snel een Hollandpetje in zijn hand, wat hij meteen opzet. Big smile en veel dank. Wij reageren alleen met een lach en roepen 'doei'. Dag, dag, krijgen we terug en 'thanks, you're the best!' Heerlijk om mensen zo te kunnen verrassen met een kleinigheidje.

Wij stappen nog nagenietend in de auto en besluiten terug te gaan naar Yellowstone. Het sneeuwt nog steeds heel hard en we hebben weinig zin om niet meer terug te kunnen straks. We rijden dus weer het park in en gaan dan bij Grant richting Fishing Bridge. We volgen het meer en onderweg zien we regelmatig bizon. Bizon of buffels, volgens mij wordt dat door elkaar gebruikt. Bij Hayden Valley zijn er veel, dat weten we nog van de vorige keer in Yellowstone. Voor Marjon: Hayden Valley is prachtig, maar in de sneeuw wel totaal anders dan in de zomer! Het was te grijs om mooie foto's te maken daar, jammer. We hebben nog heel veel plezier om een buffelstier die de weg over steekt. Denk niet dat dat netjes recht gaat, nee, zo'n beest loopt het liefst een paar honderd meter over de weg en slingert tussen de auto's door, zodat het hele verkeer lam ligt. Prachtig!

Bij Canyon Village halen we koffie en houden we een sanitaire stop. Dan hebben we het wel gehad, je wordt best moe van al dat rijden in de sneeuw en we besluiten lekker terug te rijden naar de camping. Toch nog zo'n 40 mijl vanaf Canyon, het is bijna vijf uur eer we weer thuis zijn. Het was een lekker dagje, met minder wild dan gisteren, maar wel hele mooie geisertjes, leuke buffel en hertenmomenten en gewoon ontzettend mooie sneeuw. Morgen rijden we dwars door het park weer naar Cody en dan zien we weer een 100 mijl Yellowstone opnieuw.

Vanavond is hang- en relaxavond. We zijn er aan toe, de reis is best vol en druk geweest, vooral de laatste dagen. We hebben geen zin meer om uit eten te gaan en het is geen barbecueweer 😊 Het handigst en ook weleens erg lekker is McDonalds. Ik stijg weer in de Expedition en haal voor ons om de hoek een paar heerlijke Classic Chickensandwiches, kipnuggets en van die

geweldig lekkere – net softijs – aardbeienmilkshakes. Jummie, het is weer lekker allemaal. Ik ga me nu eens serieus verdiepen in de wondere wereld van Oprah's Magazine (als ik wakker kan blijven!).

In de file achter de buffels naar Cody

Posted on [8 juni 2008](#) |

Tien uur, zondag 8 juni en we rijden weer Yellowstone in. De auto is ingeleverd bij Budget.com, volgetankt en met AAA-korting betaald (Albert was alert!). Bij een espressostandje in het dorp haal ik koffie en muffins voor onderweg. De vriendelijke ranger bij de ingang is hetzelfde aardige oudere mannetje als eerder deze week. Hij vraagt ons of we de waarschuwingen voor afgesloten wegen op het bord hebben gezien. Eh ja, daar hadden we natuurlijk naar moeten kijken met deze sneeuwval steeds. Hij vertelt ons dat nu zowel de Beartooth Highway als de East-entrance zijn afgesloten! Tjonge, dat is een tegenvaller, we hadden door de oostuitgang de Buffalo Bill Highway richting Cody willen nemen. Dat kan dus niet meer en omdat ook de weg tussen Canyon en Tower nog dicht zit, moeten we een behoorlijke weg afleggen alleen al om het park uit te komen. En dan via de Chief Joseph Highway naar Noord West USA 2008 - Albert en Monique - De allermooiste Amerikareis!

Cody. Een rit van een uurtje of vijf, schatten wij en TomTom. Het is niet anders.

We rijden de inmiddels vertrouwde route naar Mammoth en hebben onderweg weer lol om wat buffels die rustig over de weg wandelen. Bij Mammoth is het druk, er zijn veel herten in het dorp deze keer en sommigen poseren gewillig. We nemen de weg naar Tower, die we vrijdag zo dik in de sneeuw aflegden. Het sneeuwt vandaag weer, maar veel en veel minder hard en de sneeuw blijft ook niet liggen. We zijn blij dat het nu zo lekker opschiet die kant op. Tot ... tot we vast komen te zitten in een buffelfile. Sterker nog, wij vormen de kop van de file, achter de buffels aan. Eerst lopen ze wat te slingeren, van links naar rechts en kunnen de auto's voor ons nog inhalen. Maar dan lopen ze in formatie over de hele breedte van de weg met links een ravijn en rechts een steile bergwand. Geen enkele mogelijkheid om er langs te komen, ook al niet omdat er steeds ook auto's van de andere kant komen. Sommigen moeten vol in de remmen, omdat ze de buffels niet hebben zien aankomen door de scherpe bochten.

Wij volgen geduldig en Albert ziet in zijn spiegel een gigantische file achter ons ontstaan. Wat dat betreft zitten wij op de eretribune. Wij hebben alle

buffels vol in beeld, ze lopen vlak voor onze camper, maar al die mensen achter ons, zien alleen de achterkant van onze grote motorhome. Soms doet iemand een poging om in te halen, maar bij het zien van de buffels duiken ze weer terug achter die camper. De dames hebben tijd zat, we tellen zeven volwassen buffelmeiden, een jonger stiertje en een kalfje. Het kalfje huppelt dapper met zijn moeder mee. Ze hebben de pas er stevig in. Als Albert een keer de ruitenwissers over de vrij droge voorruit laat gaan om de ruit schoon te maken voor de foto's, schrikken de beestjes zich rot en gaan ze even rennen.

Dan worden ze weer allemaal kalm en plotseling gaat er een plassen, gaat er nog een plassen en nog een. Wat een z**kwijven zeggen wij nog tegen elkaar, maar dan zien we ineens de reden voor deze opwindung! Om de hoek van de berg komt een machtige grote buffelstier aan, midden op de weg staat hij te kijken hoe de buffels op hem afkomen. Wij houden onze adem in: wat gaat hier gebeuren??? Gaan we buffelporno zien? Gaat hij vechten met de kleine stier in de kudde? Raakt de boel in paniek? Wat is die stier ongelooflijk groot en krachtig zo!

Wij kunnen niet anders dan een beetje afstand houden en toekijken. De meiden lopen opgewonden door elkaar, meneer ruikt en likt hier en daar en wij wachten op de show. Maar nee, geproefd, geroken en niet lekker gevonden, lijkt het. Hij gaat niet met de kudde mee, maar stapt er tussenuit, gaat aan de kant van de weg lopen en loopt doodgemoedereerd langs onze camper en alle auto's de andere kant op. Wat een show, wat een show! Maar ondertussen zitten wij dus nog steeds achter de dames. Gelukkig komt er een stukje verder een parkeerplaats en dat geeft ons de ruimte om de kudde heen te draaien en onze weg te vervolgen. Al met al heeft dit toch bijna een half uur geduurd.

Kort erna zien we vlakbij nog een prachtige elk, maar verder blijft het rustig, al zijn overal wel groepjes buffels te zien. Dit keer op dit stuk geen elanden of coyotes. Bij Roosevelt slaan we linksaf, richting de noordoostuitgang. We komen door een prachtig stuk Yellowstone, Lamar Valley, waar we veel mensen zien met enorme camera's en lenzen. Reden genoeg om de ogen goed open te houden en ja hoor, daar zien we in de verte onze tweede beer van deze vakantie. Weer te ver voor onze gewone camera om foto's te maken, maar de telelenzen klikken druk. Wij kunnen ook niet stoppen, er staan gewoon al teveel auto's, maar het was weer een echte beer!

We vervolgen onze weg en buiten het park komen we in Cooke City, na een hele hobbelige weg gereden te hebben die behoorlijk stuk was. Het is inmiddels al dik voorbij het middaguur en ik haal bij de plaatselijke bakery

koek en koffie voor de lunch. We blijven er niet voor staan, maar drinken en eten onderweg onze lekkernijen op. Na het dorp is er volop sneeuw aan de kanten van de weg, echt dikke verse sneeuw. Volgens de mevrouw in de bakkerij is het bar en boos geweest daar boven, gisteren met name. We zien nog mensen met sneeuwscooters het gebied ingaan. Wij rijden door tot we bij de kruising van de Beartooth Highway en de Chief Joseph Highway komen. We gaan de Chief Joseph op en genieten enorm van deze afwisselende route. Bergen, valleien, groene weides, ranches, een over de weg springend hert, het is er allemaal. Het is behoorlijk klauteren voor de camper af en toe en heel hard werken voor Albert. Er staat namelijk heel erg veel wind en dan is zo'n grote motorhome net een zeilschip.

Om kwart over drie zijn we in Cody, dus de vijf uren rijden kloppen aardig. We hebben het wel gehad met toeren voor vandaag. We checken in op Ponderosa Campground en staan hier nu vlak bij een canyon achter ons. Jullie willen niet geloven hoe hard het hier waait! Het is helemaal niet koud buiten, maar de wind is gigantisch. De camper staat te schudden en te dansen en we hopen dat het minder wordt, anders slapen we straks nog op volle zee ook! Voor ons niet zo erg, maar onze overburen (beetje schuin) slapen met drie man in een vouwwagen, ik moet er niet aan denken hier!

Cody is hét dorp van de dagelijkse rodeo, maar het is ons te slecht weer. Kou lijden hebben we al genoeg gedaan, wij hebben hiernaast bij Sunset House Restaurant net lekker gegeten en verder geloven we het wel vanavond. Ik heb vanavond dankbaar gebruik gemaakt van de les die Petra me in oktober leerde: niet tevreden over je eten? Gewoon je mond opendoen, je krijgt weer een nieuw bord. En ja hoor, mijn steak zat vol met harde stukjes (zeentjes) en ik heb er netjes wat van gezegd. Ik kreeg duizend excuses én een volledig nieuwe bord eten! Netjes, zonder zeuren, daar kan Nederland wat van leren.

Verder zijn we vandaag een beetje van slag door nieuws uit Nederland. Bij Peet op school is een leerling verongelukt, vrijdag, waarschijnlijk door een ongeluk op zijn stageadres. De jongen zat in het tweede jaar veehouderij, een jaar lager dan Peet en zal van dezelfde leeftijd zijn. Peet weet verder nog niets, de tweedejaars zijn gisteren, op zaterdag, op school bij elkaar geroepen, de rest zal morgen meer weten. Vreselijk nieuws, ik ben er echt een beetje kapot van vandaag, het is zo dichtbij en weer zo'n stom bedrijfsongeval op een boerderij (denken we nu).

Morgen gaan we naar Greybull, naar de camping van Cor en Ria Bijvank die vroeger nog in Beesd woonden. Hun schoonzoon Gunter werkte vroeger veel op onze boerderij mee en hun andere schoonzoon Mark, die hier in Amerika woont, is lid van het Alles Amerikaforum.

Hartelijk welkom in Greybull

Posted on [10 juni 2008](#) |

Een dag te laat, maar soms kent gezelligheid geen tijd! Even terug naar maandagmorgen, 9 juni.

Al vroeg bellen we vandaag naar Peet, want we willen graag horen hoe zijn dag geweest is. Hij vertelt ons dat Stefan, leerling uit het tweede jaar veehouderij, vrijdag in Schipluiden bij een soort tweede baan onder een stapel hout terecht is gekomen en is overleden. Op de site van de school staat een mooi In Memoriam en op school is een condoleanceruimte ingericht met veel foto's en gedichten. Het was 'apart', zei Peet. Hij kende Stefan niet zo goed, want Peet is een BOL-leerling (3 dagen school, 2 dagen stage) en Stefan deed BBL (1 dag school, 4 dagen werken). Maar toch ...

Peet vertelt ons direct dat oma (mijn moeder) net gebeld heeft met het goede nieuws dat ze gewoon aan het verslijten is. Dat is inderdaad erg goed nieuws, want de oncoloog had haar doorgestuurd voor een MRI omdat ze veel pijnklachten in rug en schouders heeft en met haar borstkankergeschiedenis niets wilde uitsluiten. Bovendien was er een verdacht plekje te zien in haar

Noord West USA 2008 - Albert en Monique - De allermooiste Amerikareis!

rug, maar gelukkig, oma wordt alleen maar oud 😊 Ik bel direct naar mijn moeder, maar krijg haar pas later te pakken, omdat ze nog onderweg van het ziekenhuis naar huis was. Toch weer een hele opluchting, dit nieuws, al is artrose zeker niet prettig.

Na het yoghurtontbijtje en koffie vertrekken we met camper en al naar het Buffalo Bill Historical Center. In dit gebouw zitten vijf musea onder één dak. We gaan naar binnen en verbazen ons weer over de leeftijd van de dames aan de kassa. Schreef ik net dat mijn moeder met haar 72 jaren oud gaat worden, deze dames waren zeker een stukje ouder nog en zitten dus gewoon de hele dag nog te werken. Mam, ben blij dat je dat in elk geval niet meer hoeft. Doleres, waar wij onze kaartjes bij kopen, zit er keurig geverfd bij, maar haar gezicht verradt veel.

Wij genieten enorm van de geschiedenis van de Native Americans, de Indianen. Wat een inventief, slim volk is dat geweest, wat een prachtige kleding en gereedschap maakten zij van wat de natuur te bieden had. En hoeveel ontberingen hebben zij doorstaan in dit ruige land. De geschiedenis van de Indianen leert veel over hoe ze in hun eigen land door de nieuwe volken overheerst zijn en hoe ze nog steeds proberen een stuk van hun eigen cultuur overeind te houden.

In een andere deel zit het Buffalo Bill Museum, waar we ons eigenlijk verbazen over hoe jong de geschiedenis hier nog is. Buffalo Bill is voor ons iemand uit lang vervlogen tijden, maar eigenlijk hij is nog geen honderd jaar dood. Hij had in zijn huis al zaken als telefoon en er zijn volop foto's van hem gemaakt, mensen reisden al per trein. Hoe jong is in dit nieuwe land geschiedenis! Het is natuurlijk kaasje voor ons: cowboys, indianen, paarden, prachtige koetsen, tuigen, zadels, geweldig allemaal! Het museum met de wapens vind ik minder, al vind ik de opgezette dieren in de jachtkamer wel mooi.

Na het museum zetten we koers richting Greybull. We zijn toe aan een beetje zon en een beetje rust. We hebben veel gedaan, veel gereden en soms moet je even pas op de plaats maken. We rijden Cody uit en komen terecht op een lange 'lonely highway', als uit de film. Plotseling schiet een hertje de weg op en ik pak hem precies met mijn camera, buitenkansje. Het blijft voorzichtig rijden hier, overal kan je nog wild verwachten. De rit naar Greybull duurt een dik uur en in de verte zien we de de Bighorn Mountains opdoemen. Het is hier woestijnachtig, droog en er komt meer en meer landbouw. Niks groeit zonder water en overal zien we leidingen om het land te bevoeien.

In het dorp Greybull gaan we eerst naar de plaatselijke supermarkt, die weinig voorstelt. We halen brood en wat vlees in huis. Dan gaan we naar de KOA Greybull, de camping van Cor en Ria Bijvank. Cor en Ria woonden in Beesd, ik herinner me dat nog goed. Voor de meelezers uit het dorp: ze zaten in het huis aan de Voorstraat waar nu Babette van Zanten in zit. Dochter Xenia scharrelde in die tijd met Gunter, onze zaterdaghulp op de boerderij en vaste logé in vakantietijden. Andere dochter Odilia (voor de Alles Amerikalezers) is getrouwd met Mark en samen wonen ze in Missouri (nickname: NedinMO). Mark heeft ons verteld over deze camping.

Als we aanrijden, komt Ria al naar buiten en de ontvangst is allerhartelijkst! We hoeven ons niet voor te stellen, ze zegt meteen: daar zijn de Tijmessen! Ook Cor is er snel bij en we krijgen de mooiste plek van de camping, helemaal vooraan. Het is zonnig en eindelijk kunnen we weer eens buiten leven. We beginnen met een lekkere lunch van saté (ja, echt goede Hollandse!), want Cor en Ria hebben hier op de camping een prima restaurant met de welsprekende naam Dutchies. De kok van vandaag heet Al, we eten samen met Ria (die hier Maria heet) en Rick, de tuinman. Nou ja, Rick is meer voor allerlei klusjes en hij vindt het geweldig om petjes te krijgen, dus we geven hem een mooie Hollandpet. Hoe gelukkig kan je iemand maken?

Na de lunch installeer ik met met de laptop lekker buiten en Albert gaat schommelen op onze eigen bank. We hebben een lekkere relaxmiddag en zien veel campers binnen komen. Ondertussen komen Cor en Ria regelmatig een praatje maken. Het is hier echt top! Voor het diner blijft het vlees in de koelkast, ondanks dat we een mooie gasbarbecue op onze site hebben. Welke gek gaat nou koken als er op 15 meter afstand een prima restaurant is? Wij niet dus! Serveerster Anna en kok Al hebben het best druk, er zijn veel gasten in het restaurantje, want niet alleen campinggasten komen hier, ook mensen uit de omgeving. Cor springt regelmatig bij in de bediening en als er even tijd is, komt hij bij ons zitten, we hebben heel wat te praten.

We eten een heerlijk voorgerecht van artisjokkendip met een soort crackertjes, daarna het menu van de dag met een fantastische top sirloin (lekkere dikke biefstuk) die perfect gebakken is met een fetakaassaus. Echt Europees zijn de lekkere warme groenten die we erbij krijgen, dat mis ik toch vaak wel in Amerika. We plagen Anna door haar te leren hoe ze 'aardappelkroketjes' moet zeggen, want Cor vindt dat ze dat best kan. Ik heb nog een lekker dessert.

Na het eten maak ik gebruik van de heerlijke ruime douche, Ria heeft me de sleutel gegeven van de speciale invaliden-douche 😊 Niks mis met de gewone douches hier, maar ze dacht dat ik de ruimte wel lekker zou vinden en gelijk

heeft ze! Schoon en fris kom ik na negen uur dus weer op het terras van het restaurant, waar de wijn en de glazen al klaar staan. En zo zitten we tot bijna twaalf uur lekker buiten en gaat er heel wat rode wijn doorheen.

Tot zover, nu snel opschieten, aan de overkant wacht het ontbijt!!

Van fijne mensen, paarden en afscheid

Posted on [11 juni 2008](#) |

Ik schrijf zo'n reisverslag waar sommigen een gruwelijke hekel aan hebben. Er was eens (klinkt als een sprookje, toch?) een lezer/schrijver op het Alles Amerikaforum die zijn gal spuugde over reisverhalen waarin te lezen was wat de schrijver had gegeten, wanneer hij of zij de was deed en al dat soort onzin. Daar had hij niks aan, reisverslagen zijn bedoeld voor informatie, om anderen te helpen hun reis te plannen.

Nou, die meneer en al die anderen kunnen mijn blog mooi vergeten, want ik schrijf vooral vandaag over hoe lekker, hoe gezellig, hoe druk en hoe onvergetelijk het was. En dan gaat het niet alleen over de prachtige paarden in de Bighorn Canyon, maar vooral ook over de mensen en het eten!

Ik ga vandaag maar eens twee dagen tegelijk bij de kop pakken. Gisteren heb ik jullie voor het laatst bijgepraat, voor het ontbijt in Dutchies Restaurant. Bij het ontbijt, een lekker buffet, blijkt dat ik niet de enige ben die de wijn nog voelt zitten. Ria is een heel deel van de avond 'kwijt' en ook Cor heeft een kop als een emmer. Het was ook wel een hele grote fles wijn of waren het er twee? Geen idee, maar tjonge, wat was het genoeglijk gezellig. Het ontbijt duurt lang, want terwijl wij nog aan tafel zitten, komt Rick weer.

Rick is 45 jaar jong, maar verstandelijk een beetje jonger, voorzichtig gezegd. Maar tjonge, wat een leuke kerel is hij! Hij is kind aan huis, werkt drie dagen per week bij Cor en Ria, maar elke avond ook nog in een restaurant waar hij 'dishes' wast. Hij noemt zichzelf trots 'waste manager', want hij ruimt het afval af, maakt toiletten en badkamers schoon, maait het gras en doet klusjes. Maar ook gaat hij elke week met Ria naar Billings om boodschappen te doen voor de camping en het restaurant. Het mooiste daarvan vindt hij dat hij mag kiezen waar en wat er gegeten wordt. Hij mag van Ria niet te vroeg beginnen op de camping, omdat hij 's avonds nog zo laat moet werken en vaak heel moe is.

Dus komt hij rond 10 uur aan en valt dan direct aan op het ontbijtbuffet. Vandaag is het feest, want wij zijn er en hij komt gezellig bij ons aan tafel zitten. Cor en Ria komen er ook bij, tussen de klussen door en er wordt over en weer heel wat afgeplaagd. We vinden het heerlijk om te zien hoe zo'n kerel zijn plekje hier gevonden heeft. Regelmatig dreigt Cor hem met ontslag, wat Rick met een schaterlach beantwoordt en uiteindelijk dreigt Rick Cor maar te ontslaan. We genieten met volle teugen.

Uiteindelijk is het dik half twaalf voor we eens wat gaan doen. Cor en Ria hebben ons hun auto te leen gegeven (enne nee, dat is geen campground-gewoonte) om naar Bighorn Canyon te gaan. Ze geven ons een kaart mee en tips voor de omgeving. We rijden naar Lovell en vandaaruit richting de Canyon. We brengen uren in het gebied door, ondanks de wind en de kou. Het is een prachtig gebergte met als hoogtepunt Devils Canyon Overlook en natuurlijk onze ontmoeting met de wilde mustangs. Ze lopen een dertig meter van de weg en ik kan rustig uitstappen om foto's van hen te maken. Er zijn drie volwassen paarden en een prachtig veulentje. Aan de strepen op hun benen en hun prachtige wildkleur (een was zwart) kan je zien dat het

Mustangs zijn. Ik ben helemaal opgewonden, nooit eerder zag ik paarden in het wild en ik vind ze prachtig. Vooral het veulentje steelt mijn hart!

Het gebied is vrijwel uitgestorven, we zien de hele middag maar een paar auto's, maar gelukkig is de National Forestservice weer zo goed geweest om toch te zorgen voor toiletten! Ik ben zo iemand die toch regelmatig een plasje wil plegen en zeker met die kou mis ik op dit soort middagen het gemak van de camper. Maar anderzijds: een auto is ook wel erg makkelijk voor dit soort uitstapjes. We zijn Cor en Ria daar dan ook heel dankbaar voor. We brengen na een snack in Lovell de auto weer netjes afgetankt terug. Albert is moe, heeft het koud en gaat lekker een tijdje plat op de bank. In de tussentijd werk ik onze was weer weg.

Rond zeven uur maak ik hem wakker, ik heb trek en er moet nog een keer gegeten worden. Gelukkig is [Dutchies](#) maar een meter of vijftien weg! Vandaag heeft kok Linda dienst. Anna komt trots bij ons aan tafel en zegt zomaar in een keer 'aardappelkroketjes'! Het is ook meteen de laatste keer dat het haar lukt, maar toch. Cor maakt elke dag een nieuw menu met een vis- en een vleesgerecht. Daarnaast zijn er diverse soorten maaltijden met burgers te krijgen en de specialiteit is de saté, 's avonds wat meer dan bij de lunch.

Albert heeft de hele dag lopen zeuren om te weten wat er die avond op de kaart staat en Cor doet hem een groot plezier! Er is maar liefst keus uit twee prima vleesgerechten, waaronder de door Albert voor de gein genoemde 'Wienerschnitzel'. We vragen ons af op de Amerikanen Cors Duitse tekst eronder hebben kunnen lezen, maar wij wel in elk geval 😊 Daarnaast is er Crispy Pork Sirloin (varkensvlees) met basilicumsaus en zalm met noodles en Alfredosaus. Ik ben dol op goed gebakken zalm en neem de gok, want dat is niet altijd zo makkelijk. We doen lekker lang met onze appetizers, want Cor en Ria vragen of we op hen willen wachten om met zijn vieren te eten. Geen probleem natuurlijk, wij kijken het allemaal wel aan, terwijl zij regelmatig nog mensen moeten inchecken, helpen met problemen met campers en kapotte remmen en niet werkende televisies. Je maakt wat mee als je zo'n camping hebt.

Het wachten was zeer de moeite waard. Het is verbazingwekkend hoe zo'n restaurantje op een camping kwaliteit biedt op het niveau wat je verwacht in een klasse-restaurant. Albert, Ria en Cor gaan voor de schnitzels, terwijl ik geen genoeg kan krijgen van de zalm met de geweldige saus en pasta. Perfect gebakken, precies gaar genoeg en heerlijk gecombineerd. Helemaal top! Als toetje nemen we allebei een crème brûlée. Als we net klaar zijn met eten komt

Joe, de man van Anna. Hij is volgens Cor de beste monteur van het hele dorp en Cor heeft hem heel graag op de camping voor mensen die pech hebben met hun camper. Vanmiddag nog heeft hij dieselfilters vervangen bij onze buurman. Joe is echt ook truckdriver en Albert en hij hebben dus wat gemeen. Tot een uur of elf zitten we met z'n allen gezellig bij elkaar, deze keer wel met koffie in plaats van met wijn! Er wordt lekker gekletst over Beesd, over mensen die we kennen, over hoe het met deze en gene gaat en natuurlijk ook over het leven in Amerika. We slapen na deze leuke avond weer als roosjes.

Als we 's morgens wakker worden zie ik een offline-boodschap van Esmee in mijn scherm. Ze heeft veel napijn van de pijnblokkade in haar heup en vraagt om advies en hulp, met name van Albert, die zo'n behandeling ook ooit heeft gekregen. We praten over Skype een tijdje met haar en vertellen haar waar ze goede pijnstillers kan vinden. Ze is vandaag niet naar school geweest, wil morgen wel graag, maar durft niet te fietsen. We vragen haar of Peet haar kan brengen en ik bel later naar Coby om te vragen of ze haar een paar keer wil ophalen als het nodig is. Volgende week heeft Saskia vrij, dan is alles wat makkelijker en dan hopen we natuurlijk dat het beter gaat. Nog steeds houdt

Esmee vol dat ze echt niet had willen wachten op onze terugkomst, wat wel weer aantoont hoe zelfstandig ze is.

Wij gaan allebei uitgebreid douchen in de heerlijke ruime douche op de camping en gaan dan ontbijten in Dutchies. Rick is vrij vandaag, maar komt speciaal om afscheid van ons te nemen. De lieverd neemt wel uitgebreid ontbijt, maar wil daar voor betalen, omdat hij niet werkt. Natuurlijk willen ze daar niet van horen! Ook Rusty werkt vandaag, hij is autistisch en we krijgen heel moeilijk contact met hem. En zo is het snel tien uur, tijd om afscheid te nemen na twee heerlijke dagen bij hele fijne mensen! Je zou zo elk jaar even terug willen, maar ja, Wyoming is niet echt op de geijkte routes. We hopen hen wel bij ons eens te mogen ontvangen! Cor en Ria, heel, heel erg bedankt voor alles! Jullie en mensen als Rick en Anna hebben ons een paar geweldig leuke dagen bezorg tijdens deze reis. Jullie én jullie camping zijn top!!

En daar gaan we dan: on the road again! We nemen de 16 East, de 14 is het alternatief, maar die schijnt behoorlijk heftig te zijn in klimmen en klauteren én we hebben al een deel van dat gebied gezien gisteren. We genieten van de 16, het is landelijk, we zien leuke plaatsen als Basin en Worland en worden daarna toch wel volledig verrast door wat we niet gehoord hadden: we gaan dik de bergen weer in! In het begin lijkt het alsof we in eens in Utah belandt zijn, het landschap doet je denken aan Zion, Capitol Reef en die omgeving. Maar nee, we klimmen hoger en hoger en het wordt groener en groener en dan witter en witter ... Verse sneeuw, echt heel veel ligt er nog en soms valt er ook een vlokje. Het is prachtig, we klimmen tot hele grote hoogte en rijden voorbij Big Horn Ski Resort voor we weer gaan dalen. Ook de afdaling is stevig, we worden regelmatig gewaarschuwd voor scherpe bochten en steile afdalingen. We genieten onderweg nog even van een kop koffie en kleden ons wat warmer, want zelfs met de kachel aan is het koud in de camper!

Na de bergen komen we in Buffalo, waar we op zoek gaan naar de KOA campground. We tanken eerst en checken dan in. De dame (nah, dame ...) die ons incheckt vertelt dat ze al dagen op haar nieuwe trailer wacht en dat ze verwacht dat ze de eerste aflossing al wel gedaan zal hebben voor het ding eindelijk komt. Ze praat als een echte Amerikaanse cowgirl uit de film, kauwend en knauwend, met de scheur ver open. het valt echter mee met die trailer, want wij staan nog geen half uur en daar komt het ding. 'Nieuw' is een jaar of 20 oud, schatten wij. Vies, roestig en met raampjes waar je soep van kan trekken. Er komt een andere vrouw helpen, ze rijdt een grote oude auto die groen zit van het mos en ook komen er nog een paar kerels in van die rammelbakken. Het ding wordt geïnstalleerd en dan wordt er van alles binnengesleept, waaronder beddengoed. Schoonmaken? Nah, niet denk ik, waarom zou je ook?

Wij bellen ondertussen met Claudia om haar te feliciteren met haar verjaardag en doen verslag van de familie Flodder en hun activiteiten. Lekker, zo roddelen, 't is net live-televisie. Ondertussen bewerk ik de foto's van vandaag en gisteren, surf ik wat over Internet en overleggen wij over morgen. We hadden een reserering bij de KOA in Hill City voor de komende vier dagen, maar op advies van Ria hebben we die geannuleerd om naar Custer te gaan. Volgens haar is de KOA daar veel gezelliger en rustiger. Vandaag echter komen we er achter dat we onze huurauto in Rapid City halen en moeten terugbrengen op dik een uur van die camping. We bellen naar de camping en vragen naar een huurauto in de buurt, Hertz kunnen we nog annuleren. Maar de man die wel op hun advies bellen kan alleen verhuren aan mensen die een geldig Canadees of Amerikaans rijbewijs hebben, dus dat houdt op.

We besluiten eieren voor onze centen te kiezen, de auto van Hertz gewoon te gaan halen, maar de KOA in Rapid City te reserveren. Dan maar wat verder van de Black Hills, maar wel lekker centraal tussen dit gebied en de Badlands, waar we ook nog heen willen. Tenslotte hebben we een auto die vier dagen en kunnen we lekker toeren. Op deze manier kunnen we wel maandag weer snel weg zijn nadat we de auto hebben ingeleverd, anders zouden we dik twee uur kwijt zijn.

Inmiddels is het tijd om te eten en we horen dat er een fantastisch steakhouse zit 'down the road'. Het is hooguit tien minuten lopen en dus gaan we op pad. Daar hebben we geen moment spijt van, we eten heerlijk bij Winchester Steakhouse! Mensen kijken is superleuk, wij houden van de sfeer van dit soort zaken en zeker van het heerlijke eten. Ik heb een lekkere spareribs op (baby back ribs zeggen ze hier) en we hebben genoten van twee lekkere Marguerita's (ja, Marjan, blended!). Ik geniet zo van het gemak hier. In Nederland moet alles aan bepaalde 'eisen' voldoen, hier gaat iedereen lekker op z'n gympen, in zijn spijkerbroek of korte broek eten, zeker in de vakantiegebieden. Maar ook hier, waar het veel minder toeristisch is, stap ik lekker op mijn felblauwe crocs en ongeföhnd binnen, geen hond die er raar van opkijkt.

Ik kijk wel mijn ogen uit in dat restaurant. Ik kreeg er zo'n 'vroeger-nu'-idee bij! Mijn buurvrouw pakte voor haar voorgerecht een tasje op tafel, daar kwam de bloedglucosemeter uit en ja, een druppel bloed op de strip (héél veel!) en piepjes, klonk bekend. Dat was nog wel zo'n beetje wat wij doen, behalve dan die halve liter bloed, maar toen kwam het. Een potje insuline, gewoon Novorapid (of Novolog zoals het hier heet), met een ouderwets plastic injectienaald, insuline opzuigen op streepjes en hoppa, daar ging de spuit in de bovenarm, door haar trui heen! Mijn mond viel op mijn knieën. Ik wist dat insulinepennen hier niet gebruikelijk of erg duur zijn, maar dat dat dan nog in de arm spuit én door kleding heen, tjee Ik voelde me ineens wel heel erg hightech toen ik drie minuten later de pomp uit de BH viste en even een

bolusje toediende. Afijn, zij liever dan ik, toch? Nederland heeft zeker ook zijn goede kanten!

En zo zitten we nu weer in ons hutje, Alberts bolletje is weer lekker kort geschoren, door mij persoonlijk en we zijn moe, maar voldaan! Op naar de Black Hills en naar beter weer, morgen!

Onderhoudsbeurtje in Rapid City

Posted on [12 juni 2008](#) |

Kwart over acht, donderdagmorgen, we rijden de KOA van Buffalo af. We hebben het hier wel gezien. Ondanks de goede cijfers op Trailer Life en RV Park Reviews kon deze camping ons niet echt bekoren. Het was er erg vlak en winderig en de nieuwe trailer van de mevrouw die ons incheckte had wat ons betreft niet voor onze neus hoeven staan, er zijn plezierig vakantiebeelden dan een stel Flodders die af en aanrijden met gammele herriebakken. Gelukkig maakte Winchester Steakhouse ons verblijf in Buffalo de moeite waard, maar dat was gisteren.

Vandaag rijden we naar de Black Hills van South Dakota, we kijken er erg naar uit! De route is tot Gillette erg rustig, we rijden over de Interstate en zien alleen maar gras, heuvels, veel koeien en verrassend genoeg ook veel whitetail deer, hertjes met kleine horentjes en een witte buik. Het wemelt er van en ze lopen vaak vrij dicht bij de snelweg. Het is steeds zonnig, maar in de verte zien we continue buien hangen, dus we zijn blij dat het lang droog blijft. Bij Gillette moet Albert nodig plassen en stoppen we even bij een afrit. Ik neem het stuur over en rijdt de volgende 100 mijl zo'n beetje. Het gaat lekker, zo over de Interstate, hoewel het op sommige stukken behoorlijk waait. Na een tijdje komt de langverwachte regen en Albert vermaakt zich met foto's maken van mij en passerende vrachtwagens. Af en toe heeft hij behoorlijk pijn aan zijn eerder behandelde kies, de pijn straalt uit over de hele zijkant van zijn gezicht. Een pijnstiller helpt wel, maar we hopen dat hij een bezoek aan de tandarts nog even kan uitstellen tot in Nederland.

Als ik op een gegeven moment ook moet plassen, stuur ik de camper een rest aera op en daarna neemt Albert het stuur weer over. Het weer klaart ook op en als we South Dakota inrijden, schijnt de zon volop. We zetten koers naar het vliegveld van Rapid City, waar we rond half een aankomen. Mooi, we hebben vanuit Nederland bij Hertz een auto gereserveerd om 13.00 uur. We parkeren de camper brutaalweg langs de kant van de weg bij de huurauto's en lopen samen naar de Terminal waar de passagiers hun bagage ophalen. Grappig, zo'n klein regionaal vliegveld, er zijn twee kleine bagagebandjes, toiletten, een hotel courtesy telefoondeskl en wat autoverhuurders. We krijgen in plaats van de gevraagde Ford Expedition een Nissan Armada mee met Wyoming-kenteken. Ook goed, lijkt een grote auto en daar kicken we allebei op! Hoe groter hoe liever, dat is onze grootste vakantiezonde, het geld gaat bij ons niet in pretparken of andere gekheid, maar auto's ... da's andere koek.

Albert loopt alvast naar de auto buiten, terwijl ik snel een plasje pleeg in de aankomsthal (nou ja, halletje) van het vliegveld. Als ik bij de Armada kom, zie ik Albert grijnzen. Deze bak is nog groter dan de Expedition van vorige week en het is echt een monsterlijk gave V8. Ik grijns nog harder, want Albert mag met de camper naar de KOA en ik pak het monster mee. Ik installeer me op het gemakje en rijd dan naar de KOA, terwijl ik onderweg speel met de talrijke knopjes in het ding. Hij rijdt als een tank en ik geniet!

Bij de KOA is onze reservering bekend, al is het meisje achter de balie op haar tweede werkdag te verlegen dat ze tegen ons praat. Haar baas komt erbij en helpt ons vrolijk lachend verder. Er is geen kabel tv beschikbaar, maar de satelliet werkt prima, merken we later. Voor de rest is hier niks te klagen. De camping ziet er netjes en overzichtelijk uit, we staan vlakbij een open veld met de douches, wc's en laundry en er is hier genoeg te beleven. Zo is er 's morgens pancake-breakfast en is er morgenavond een optreden van een

zanger/dichter. We zien wel wat we allemaal gaan meedoen, want ook in de omgeving is heel veel te zien en te doen.

We bellen vanuit de camper even met Peet, maar onze microfoon wil niet erg, dus zetten we het gesprek op MSN voort. Peet heeft vanmiddag met een klasgenoot onze schapen geschoren en ook hoefsmid Maaike is geweest om Janssen en Whisper van nieuwe schoenen te voorzien. Peet vertelt dat een van de schapen een kleine made in zijn kontje had, de beruchte myasis-ziekte is snel een feit. Hij heeft bij Westrienen direct spul gehaald om het wondje te behandelen. Onze kids doen het super thuis, dit zijn zulke belangrijke dingen!

We besluiten na de lange rit van vanmorgen niet meteen ons programma te starten, maar eens te beginnen met een bezoekje aan de Rushmore Mall, het winkelcentrum hier vlakbij. We hebben vanaf Bend niet echt meer gewinkeld en willen weleens even wat anders dan natuur, hoe geweldig ook. We rijden eerst naar TGI Friday's, waar we lunchen met een lekker, niet al te groot gerecht voor ons allebei. Ik geniet van mijn kippenborststukjes met Marsala-saus op een stukje ciabattabrood en Albert heeft een cheeseburger. Na de lunch parkeren we de auto bij Target en lopen via de winkel de mall in. Direct zie ik een kapsalon en ik twijfel geen moment, want er moet nodig een stuk van mijn haar af. Ik hou van een kort koppie met de vakantie, geen zin in föhnen en toestanden, gewoon lekker wat wax erin en gaan.

Ik word snel geholpen en klets gezellig met de jonge vrouw die mijn haar prima knipt. Zij heeft ook paarden en het klikt direct. Ik laat haar trots de foto van Whisper in mijn telefoon zien. Ach, ik mis mijn ventjes soms best wel, ze zijn ook zo lief. Maar vooruit, Amerika is ook leuk! Als ik uit de kapsalon kom, wijst Albert me op de nagelsalon ernaast. Hij heeft buiten op het bankje zitten kijken en weet dat mijn voeten altijd een probleem zijn tijdens de vakantie. Ik bezoek thuis trouw elke vier weken mijn pedicure Wilma, omdat ik behoorlijk last heb van eelt en ik heb deze week al opgemerkt dat ik zelf maar eens moet vijlen. En weer ga ik naar binnen en vraag of er ruimte is voor een pedicure. Ik word naar de kast met nagellak gewezen en mag een kleurtje uitzoeken. Eh, dat hoeft niet, maar vooruit, zal best.

Er volgen nog veel meer misverstanden als ik eenmaal met mijn voeten in een bubbelbadje zit op een stoel die mijn rug en schouders masseert. Goh, dat gaat bij Wilma heel anders, die doet gewoon mijn voeten heel deskundig en rustig en dan mag ik weer naar huis 😊 De dame die nu mijn onderdanen gaat behandelen heet Luan (geloof ik) en komt uit Vietnam. Ze is pas een maand in Amerika en spreekt bijna geen woord Engels. Ze verstaat mij in elk geval amper en ik haar ook niet. Ze verwacht van me dat ik het hele ritueel van

voetje in het bad, voetje uit het bad, broek omhoog (ja niet omlaag!), want ook de benen krijgen een smeerbeurt en weet ik wat nog meer, helemaal ken.

Ik snap er niks van en ik doe maar wat. Het zal wel. Mijn teennagelriemen worden helemaal weggeknipt en gemasseerd en ook mijn voeten krijgen een vijl, sop, schuur- en massagebehandeling. Best lekker allemaal trouwens! Ik vraag haar voorzichtig te zijn, omdat ik diabetes heb. Ze kijkt me aan of ze water ziet branden en ik vraag haar of ze weet wat 'diabetes' is. Nee, daar heeft ze nog nooit van gehoord, zucht. Nou ja, op hoop van zegen dan. Voetenbadjes zijn al helemaal uit den boze, maar aangezien ik geen open wondjes heb en goed gevoel in mijn voeten, moet het maar, lekker is het zeker wel. Tot slot worden mijn teennagels netjes in de lak gezet, de kleur past prima bij mijn Source-stapsandalen. Komisch, alle andere dames dragen wulpse slippertjes of hooggehakte schoentjes en ik draag mijn sandalen 😊 Mijn voeten worden in plastic slippertjes gestoken en dan moet ik aan de 'droogtafel'. Ik reken eerst af, zodat ik weg kan als ik vind dat het wel genoeg is. Dat is al heel snel, want ik heb het te doen met Albert, dit hele ritueel heeft volgens mij wel drie kwartier geduurd.

Met heerlijke zachte voeten met mooie nageltjes shoppen we verder. We vinden een leuk souvenir, ik koop nog een paar Crocs voor een prikkie en we drinken in het foodcourt een Frappuccinio Caramel Light bij Starbucks. Daarna zetten we koers naar Target voor een matje voor in de camper, het matje van Road Bear heeft de val van een doos eieren niet overleefd. Ik koop nog een mooie set maatcups voor thuis, want de halve cup is precies goed voor een halve schep koffie in ons apparaat en de hele dus voor een hele pot. De witte plastic scheppen worden vervangen door mooie RVS-schepjes.

Na deze shop en verwenmiddag is het weer bijna zes uur en we besluiten bij een van onze favoriete ketenrestaurants te gaan eten, Outback Steakhouse. Het is zoals altijd weer voortreffelijk en moe maar voldaan vertrekken we weer naar de KOA. Er zijn heel wat campers bijgekomen en bij de rij kabins op ons veld staan heel veel motorfietsen. We genieten van het geluid van de motoren als de mannen en vrouwen met zijn allen vertrekken, waarschijnlijk om te gaan eten. Leuk, zo'n ploeg bikers! We zullen ze zo meteen wel terug horen komen.

Voor ons is het mooi geweest, het was een lange dag. Het is nu weer behoorlijk koud, ondanks de lekkere temperatuur van vanmiddag en de wind joelt af en toe om de camper heen. Voor Wijbe: onze wintersportvakantie is afgelopen, morgen wordt het hier 22 graden en zaterdag maar liefst 26! Misschien gaan we zelfs nog wel in de pool!

Beesten en presidenten in de Black Hills

Posted on [13 juni 2008](#) |

Het begint weer goed, vrijdag de dertiende. Vanmorgen om half zes worden we wakker gebeld. Voor we de telefoon hebben, is er al opgehangen en we herkennen het nummer niet. We geloven het wel, als het dringend is, wordt er nog wel een keer gebeld. Maar balen is het natuurlijk, je bent meteen klaarwakker. We duiken nog even terug tot een uur of half acht. Dan sta ik op en trek het koffiezetapparaat onder het kastje. Het ding gaat meteen vliegen en dan ga ik er maar vanuit dat scherven geluk brengen, maar blij ben ik niet! Meteen de hele toko onder de scherven. Nadat ik mopperend alles opgeruimd heb, stap ik in de Armada om zeker 250 meter verder (nee Albert, geen 50!) koffie te halen bij het pancake-breakfastbuffet van de camping.

We zetten koers naar Bear Country. In dit park worden dieren in gevangenschap gehouden, maar wel in een prachtig nagebootste natuurlijke omgeving. We rijden met de auto door het park (ramen en deuren goed dicht!) en zien elk,

mountain goats, springbokken, wolven, puma's en heel veel beren. Grizzly's en zwarte beren, zeker wel vijftig stuks! Ze zijn duidelijk gewend aan auto's, want ze trekken zich er geen bal van aan en lopen er rustig tussendoor. We hebben dikke pret om een grizzly die in bad gaat voor onze ogen.

Als toegift krijgen we nog buffels te zien, maar deze keer zit er ook een witte buffel bij, heel bijzonder. We besluiten het park met de wandelroute langs allerlei kleinere dieren als de racoon, het stinkdier, de lynx, de bobcat, het vosje en de jonge beertjes. Deze cubs worden als ze drie maanden zijn weggehaald bij hun moeders, omdat oudere mannelijke dieren ze zouden kunnen aanvallen en doden. De kleintjes spelen, grommen en stoeien dat het een lieve lust is.

Onze volgende stop is Mount Rushmore. Uit deze berg zijn de hoofden van de vier presidenten Roosevelt, Washington, Lincoln en Jefferson gehouwen. Prachtig vind ik dit vertoon van nationale trots en ik ben onder de indruk van de galerij met vlaggen van alle Amerikaanse staten met het jaar van hun toetreding tot de federatie erbij. We nemen een kop koffie met een soort tosti en Albert vindt een mooie t-shirt met Mt. Rushmore erop. Voor Claudia vind ik haar Medicine Wheel.

Noord West USA 2008 - Albert en Monique - De allermooiste Amerikareis!

Wij vervolgen onze weg via de Peter Norbeck Scenic Byway via veel lage en smalle tunnels, waar we met de camper nooit door zouden kunnen. We gaan naar Custer Statepark. Al voor de ingang van het park maken we kennis met een stel verwilderde ezels. Ze zijn hondsbrutaal en vooral een witte ezel gaat even langs alle auto's om te schooieren. Zijn grijze vriendje staat bij onze auto en ik heb voorzichtig het raam open om wat foto's te maken. De grijze blijft lief, maar de witte komt erbij en gooit meteen zijn lange oren ver plat in zijn nek. Daar heb ik het dus niet op! Albert doet snel mijn raam dicht, voor ik door een ezel gebeten ga worden. Brrr, wat een naarling.

We rijden door het hele park in de hoop prairiedogs te zien. Albert heeft er precies een gezien, maar had de camera niet beet en ik heb ze totaal gemist. We vragen aan de ranger bij de uitgang van de Wildlife Loop waar ze zouden moeten zitten, maar zij zegt dat ze met dit winderige weer zich vaak niet laten zien. We moeten maar naar de Badlands zegt ze, daar stikt het ervan. Nou, dat zien we dan zondag wel

Voor nu zijn we het zat, al die bomen, al dat groen, we willen mensen zien en rijden naar Hill City. We hebben daarover veel gehoord en we hopen dat het minder toeristisch is als Keystone, waar we vanmorgen door kwamen. Dat

vonden we echt té! Onderweg komen we lang het Crazy Horse Memorial, een soort tegenhanger voor Mt. Rushmore, door een Indianenstam gemaakt en nog steeds niet af. We hebben geen zin meer, zijn echt moe en rijden dus door. Hill City ziet er rustiger en leuker uit dan Keystone en we stoppen bij de Alpine Inn, omdat diverse mensen ons getipt hadden om daar te eten. Het is drie uur en we zijn volgens de hostess te laat voor lunch en te vroeg voor diner. We kunnen de dessertkaart krijgen. Nou, niet dus, dan gaan we toch weer?

We lopen het straatje in en een paar bikers vertellen ons dat het eten bij de Bumpin' Buffalo erg goed is. We stappen er binnen en zijn verrukt over deze tent. Alsof we in een saloon van 150 jaar geleden binnenstappen, behalve dan dat er overal bij elke boot een tv-tje hangt, privé. Er komen nog meer bikers uit, de Harley Davidsonwinkel zit hiernaast. Ook komt er een cowboy binnen, compleet met overhemd, vest, laarzen en hoed, echt terug in de tijd. Je ziet ze hier ook bij de Wal*Mart en de Target hoor, nog helemaal in stijl met laarzen, mooie riemen, overhemden en hoed. De cowboykledij is hier nog lang niet uit de tijd.

We nemen allebei een broodje met Bratwurst en zuurkool, Albert met frietjes, ik met aardappelsalade. Op een of andere manier krijgen we ondanks de cowboys in dit landschap een beetje het Zwitserlevengevoel. We zijn aangenaam verrast als de serveerster ons later verteld dat we worst van buffalovlees hebben gegeten. Het was erg lekker! Jammer genoeg zit ik wel met kippenvel te klappertanden van de kou, want ondanks dat het buiten niet echt warm is, staat de airconditioning op loeien. We stappen in de auto en tot de camping in Rapid City ben ik helemaal verkleumd. Als we aankomen, duik ik dan ook mijn bed in om warm te worden en uit te rusten. Het was even wat teveel, geloof ik.

Om een uur of zes kom ik er weer uit, gewerkt door Alberts Holland FM en het goede nieuws dat Nederland met 4-1 van Frankrijk heeft gewonnen met het EK. Mooi! We kleden ons weer wat fatsoenlijk aan en rijden dan naar Wal*Mart voor een nieuwe koffiezetter en nog wat andere boodschappen. Tjonge, denken wij wel eens dat het druk is op vrijdagavond, hier is het echt laaiend druk! We halen het hoognodige en dan gaan we naar Olive Garden, een restaurantketen met goed Italiaans eten. We genieten van een werkelijke uitstekende maaltijd, niet te zwaar en zeer smakelijk! Met een appetizer, soep voor mij en salade voor Albert, voor beiden een heel goed voorgerecht   n dessert waren we inclusief 20 procent fooi (dat is hier normaal) net 70 dollar kwijt. Zeg maar zo'n 40 euro, werkelijk een prikkie, vergeleken met Nederland.

Na dit heerlijke eten zijn we nog druk met onze verslagen en de foto's. Inmiddels is het pikkedonker op de camping. Morgen gaan we niet dieren spotten, maar naar de cowboyfeesten in Deadwood!

Cowboys en gokken in Deadwood

Posted on [14 juni 2008](#) |

Om zes uur vanmorgen worden we wakker van de eerste idioot die denkt te vertrekken en zijn motor alvast een tijdje laat draaien. Rare gewoonte, dat doen ze hier vaak. Soms hoor je al tijden een motorhome of pickuptruck draaien voor mensen vertrekken. Snappen doen we het niet, want je start en rijdt weg, denken wij dan. Het maakt ons niet uit, we slapen met de ramen open, horren dicht en genieten van het idee dat wij ons nog lekker een tijdje om kunnen draaien. We blijven liggen tot half acht, dan gaat Albert eruit om de koffie en de heater aan te zetten. Ik wacht nog tien minuten en ga meteen onder de douche in de

Na een kop koffie ga ik met de was, een hele grote reistas vol, naar de laundry. Albert rijdt ondertussen langs het kantoor hier voor op de camping om kwartjes te wisselen. Ik heb vier trommels was en tussen de wassen door, maken we wat kasten leeg met spullen die als souvenirs meegaan. Vooral voor Peet hebben we heel wat, want Valerie heeft flink huisgehouden in de voorraad van de kasten van de Vlot Brothers. Deze spullen gaan alvast in een grote koffer, de kasten boven onze bank puilen ervan uit.

Eer we klaar zijn met de was, gebeld hebben met Saskia en Esmee (het gaat veel beter met haar pijn!) en ik opgetut ben, is het dik 10.00 uur. We hebben ook nog mail van Aldie, we hadden geen stroom meer in de stopcontacten in de badkamer en de keuken. Het mailtje bracht weer uitsluitel: de zekering kon gereset worden op een hele simpele manier, alleen waren wij dat bij de uitleg vergeten te onthouden. Ik lees de laatste tijd nogal eens klachten over campers, maar soms is een belletje of mailtje genoeg om problemen op te lossen, ook als je onderweg bent.

We slaan het ontbijt over, nemen een reep (jawel, voor diabeten) en stappen in de auto. We rijden naar Deadwoord, een westernstadje hier een klein uurtje vandaan. Er zouden vandaag Wild Bill Days moeten zijn. In Deadwood aangekomen zien we vooral heel veel drukte bij de rodeo, we besluiten eerst de stad in te gaan en dan daar zeker naar terug te komen.

We parkeren de auto op een betaalde parkeerplaats met een informatiehokje. De mevrouw vertelt me dat we tot acht uur vanavond moeten betalen, ik moet maar liefst 7 kwartjes in dat ding gooien. Goh, da's ook niks, voor 9 uur 😊 We betalen de volle mep, want we hebben geen idee of we vroeg of laat vertrekken en voor dat geld wil je ook niet nog een keer terug moeten komen, toch? We wandelen het historische stadje in, vol met oude geveltjes, saloons en vooral gokkasten. Het is de ene gokhal na de andere, ongelooflijk, dit is het Vegas van 1850 of zo! Achter de meeste gokhallen zit een restaurant of hotel, ook Vegas. We lopen helemaal tot het eind en gaan dan het Gold Dust Hotel in.

We eten er van een prima lunchbuffet (jammer, te laat voor breakfast, ik ben van de ontbijten) en gokken zelfs nog een paar dollar weg beneden. Dit is wel leuk, hier zitten niet van de overspannen goktypes, alleen wat mensen die gezellig een dagje uit zijn. We lopen terug door Main Street en zien dat op straat een heleboel mensen hun eigen tuinstoelen hebben klaarstaan voor de muziekoptredens van vanmiddag en vanavond. Moet je bij ons doen, ze zijn weg voor je ze er gezet hebt! Er is nog weinig te doen op Main Street, dus gaan we terug naar de auto, halen de grote camera eruit en bewegen ons naar het infohok. Ik koop toegangstokens voor de trolleybus.

We rijden de hele ronde met de bus mee. We hadden een beetje een uitleg van de stad verwacht, maar deze bus is duidelijk anders bedoeld. Hij stopt bij elk hotel/casino, ook die een stukje buiten de stad. Mensen stappen overal in om de stad in te komen. Nou ja, stadje: er zijn veel hotels, maar volgens mij minder inwoners dan toeristen. Aan het eind van de toer stappen we uit bij het Museum van '76, waar we een heleboel oude koetsen bewonderen. We zijn er snel klaar en gaan dan naar de rodeo.

Daar zijn de World Cowboy Draw Championships bezig en we vermaken er ons een hele lange tijd. Dit is fun: prachtige paarden, volwassen cowboys (ouder dan die in West Yellowstone) en heel veel knap kalvervangwerk! Gaaf! We zien dat zelfs mannen met Alberts formaat nog meekunnen in deze sport. Janssen, maak je borst maar nat alvast, baasje is bijna weer thuis! Ik was ondertussen uitgedroogd en Albert is een hele tijd onderweg geweest om een paar flesjes koude cola te halen, water was zelfs op en op het fairgroundterrein was niks te vinden. Cowboys nemen alles zelf mee, denken we. Tjonge, wat een grote hoeveelheid trailers, paarden, pickups en cowboys bij elkaar vandaag.

Ondertussen was het bijna half vijf en tijd voor ons om via een prachtige scenic route weer richting Rapid City te rijden. We hadden weinig zin om nog te zoeken naar een goed restaurant en zijn rechtstreeks richting de Rushmore Mall gereden, waar we wisten dat een Applebee's zat. Altijd goed voor een fijn stukje eten en lekker snel. Het weer was geweldig vandaag! Zelfs nu om kwart over acht zit iedereen hier nog buiten. Wij niet, wij zijn lui, Albert zit op mijn grote bijrijdersstoel en ik hang bank met de laptop, lijkt wel thuis. Nou eerlijk, dit soort dagen zijn best vermoeiend hoor, vooral omdat het dag en dag uit indrukken zijn. En zeker de omslag van temperaturen rond het vriespunt naar zo'n 30 graden Celcius is best groot. We klagen niet, maar hebben wel lekker de airco aan.

Morgen weer een dag, dan gaan we naar de Badlands en de beroemde Wall's Drugstore! Ik ben trouwens benieuwd naar wat we allemaal nog gaan zien, het hele veld voor ons staat vol met groene koepeltenten en er staat een aanhangwagen bij van de Boy Scouts of America. Altijd leuk, zo'n groep! De bikers zijn weg, geloof ik, niks meer te zien. Bikers genoeg gezien vandaag, van jong tot oud!

Prairiedogs op de Badlands

Posted on [15 juni 2008](#) |

Het is zondagavond, half negen en we zitten lekker buiten op de camping. Ik heb er wel een vest bij aangetrokken, want het begint een beetje af te koelen. Maar tjonge, wat een lekker weer was het vandaag weer, het begint bijna te wennen! Het is hier echt een KOA-camping, alles staat door elkaar, van grote diesel pushers zoals die van onze burens tot vouwwagens en oude bakken van campers. Onze burens zijn vandaag weg, de hele dag al, ze rijden rond met zowel op de Grand Cherokee als op de grote motorhome een kentekenplaat waarop staat 'You got friend in Jesus'. En dan ben ik weer zo nieuwsgierig waar die mensen nou zo'n hele zondag zijn he? Wie weet, misschien wel op familiebezoek of zo.

Onze overbuurman stookt een fikkie in de barbecue ring die we hier bij elke plek hebben. Zijn hond zit gezellig bij hem en zo te zien zou hij best weleens bij ons willen komen kijken. Ik heb heel Nederlands de koffiepote op tafel, want we hebben een mooie nieuwe koffiezetter gekocht en die moet gebruikt worden. Overal hoor ik nog spelende kinderen en hier en daar zie je ze tussen de campers vandaan schieten. Ook lopen veel mensen richting de douches en

toiletten. Altijd leven in de brouwerij op zo'n camping, maar mooi weer doet er wel veel goed aan. De boy scouts waren vanmorgen al vroeg weg, nadat ze met militaire precisie het terrein hadden uitgekamd op eventueel rommel.

Ik heb zojuist gezien dat mijn lieve echtgenoot al het gras voor mijn voeten heeft weggemaaid vandaag. Het is mijn werk om de dag te beschrijven, hij mag zeuren over Kaantjes en Jaantjes en alles wat hij onderweg ziet. Maar nee, vandaag lijken de rollen omgedraaid, want de hele dag staat al in zijn blog. Ik zal het beknopt overdoen, omdat er natuurlijk altijd wel mensen zijn die nog wat namen van bezochte zaken willen horen of iets dergelijks.

Het begint weer op zijn Rapid City's vanmorgen, al vroeg draaien er weer allerlei motoren, maar wij houden het weer tot half acht uit. Het is ons wel best, merken jullie dat hoe langer de vakantie duurt, hoe beter wij kunnen uitslapen? Dat tijdsverschil is er na een week of drie wel helemaal uit hoor! Na wat gerommel, douchen, internetten, lachen om de reacties op de blogs en een Skype-chat met Freek of Sylvia (daar ben ik nog steeds niet uit), rijden we om klokslag negen uur de campground af.

We hebben besloten niet de geijkte snelweg richting de Badlands te nemen, maar via de 44 East (de weg waaraan de camping ook zit) via Scenic naar Interior te rijden. Je lacht je een kreuk om de namen hier. We bereiken na een lange rechte weg door hele uitgestrekte heuvelachtige graslanden met heel veel paarden het dorpje Scenic. Scenic is hardstikke scenic, het is echt een ouwe cowboyvestiging met drie schuren en twee huizen of zo. Er staat iets verder een bord waarop staat de we linksaf kunnen voor de Badlands Loop, maar ik mag als navigator eigenwijs zijn en zeggen dat we gewoon doorgaan! We rijden de lange weg verder en het landschap wordt steeds vreemder. Er zitten hele stukken waarin het gras hoger en dan weer lager is, met hele steile afgekalfde kanten. Geen buffalo te zien, al heet dit Buffalo Gaps Grassland.

Wel konijnen! Eh, konijnen? Prairiedogs! Eindelijk zie ik ze ook en nee, ik dacht niet dat ze zo groot waren als een Duitse Herder, maar toch wel zeker zo groot als een beetje flink konijn. Maar nee, het zijn echt kleine dingen, meer een beetje zoals een chipmunk of een marmotje. Ze zitten heel geinig op hun kontjes rond te kijken, maar echt veel zien we er nog niet. We rijden verder tot de ingang van het Badlands National park bij het dorp Interior. Ik mag hopen dat de interieuren er beter uitzien dan de buitenkant van het dorp, want het is er een bende overal! Echt zo'n Native American-nederzetting met veel trailers en oude rotzooi.

We laten bij de ingang van het park onze parkenpas zien en rijden dan naar het visitorcenter, waar ik heel nodig naar het toilet moet. We zien de Cedar

Lodge die er goed uitziet en besluiten daar eens uitgebreid te ontbijten. Albert geniet van een goed aangeklede omelette en ik eet voor het eerst in twee weken of zo weer eens mijn favoriete French Toast met scrambled egg (ei) en bacon. Jammie, met koffie en jus d'orange kunnen wij er voorlopig weer tegen.

We keren om en rijden de Badlands Loop. Tja, wat zijn de Badlands? Onder invloed van weer, wind, regen en alle andere natuurlijke invloeden is er op de graslanden en prairies van South Dakota een muur van gesteente ontstaan. Ik verwijs jullie graag even naar de [fantastische website van Hans en Henriëtte](#) voor meer informatie over de Badlands.

Het voelt alsof je in een raar soort maanlandschap rijdt, heel bijzonder. Er schijnen hier heel veel fossiele vondsten te zijn hier. We stoppen heel regelmatig om foto's te maken en even rond te kijken. We rijden de loop tot de Pinnacle Overlook en daar wisselen we van plek. Ik ga verder rijden en we kiezen ervoor de Sage Creek Road te rijden, een onverharde weg, die alleen met mooi weer goed begaanbaar is. Het is prachtig weer, we hebben alle tijd en een goede auto, dus gaan met de banana.

Wat zijn we blij met deze keus! We zien heel veel buffalo's in de verte, maar wat nog veel mooier is: heel veel prairiehondjes dichtbij. Het wemelt ervan aan weerskanten van de weg, ook heel dichtbij. Albert fotografeert er lustig op los. Het kleine brutaaltje op de foto hierboven zit heel strak naar ons te kijken en Albert zit op een meter of twee afstand een heel verhaal tegen het diertje op te hangen. En kleintje maar terug keffen, het is net een fel klein Pekineesje. Geen wonder dat ze het prairiehondjes noemen, het zijn echt blafkonijntjes! Het beestje houdt het langer vol dan wij, we rijden uiteindelijk maar weer door. Er zijn nog genoeg van zijn vriendjes die wel voor ons willen poseren, recht op het kontje zittend.

Ze leven in groepjes en regelmatig zie je ze in hun holletjes duiken. De rechtop zittende diertjes lijken de wacht te houden. Ze lijken zeer aaibaar, maar de tandjes zien er ook heel scherp uit. Tjonge, wat een levendige beestjes en er zijn er wel duizenden van! Dit is toppie!

We verlaten uiteindelijk via de weg naar Wall, een hele lange rechte weg met ups en downs, het Badlands National Park. Nummer zoveel op ons lijstje, ik moet ze echt eens op een rijtje gaan zetten. Een heel bijzonder park, we zijn blij dat we dit vandaag gezien hebben. Een geweldig rustig stuk onwezenlijk

mooie natuur en een oase van rust, zelfs op zondag met meer toeristen. Hoe groot is de tegenstelling als we in Wall komen. Wall is vooral bekend om Wall's Drugstore, een combinatie van winkels en een mini-pretparkachtig gebeuren, waar voor jong en oud veel leuks en lekkers te vinden is. Wij vermaken ons er een paar uurtjes en genieten er van heerlijk ijsjes. Met heerlijke fudge (nee, geen chocolade Albert) verlaten we de zaak en bij de burens kopen we nog een tractor. Geen echte, maar wel een hele gewenste, want die we eerder mee namen voor vriend Stereo is gestolen en hij wil dolgraag een nieuwe! Bij deze, gevonden.

Na Wall zetten we koers naar Wal*Mart in Rapid City, een uurtje rijden. We halen voor twee dagen boodschappen, want het is prima weer om buiten te eten. Vanavond hebben we kipkebabs met coleslaw en stokbrood met vers fruit na. We zijn inmiddels naar binnen verhuisd, want ik werd platgestoken door de mugjes buiten. En nu, bedtijd! Goedemorgen allemaal, tot morgen

Een lange eenzame highway door Nebraska

Posted on [16 juni 2008](#) |

De dag begon nog vroeger dan voorgaande dagen op de KOA in Rapid City. Hoe mensen het verzinnen!!! Een van onze medekampeers heeft zijn telefoon aangesloten op zijn buitenspeakers of zo en dus gaat dat ding met een geweldig muzikale ringtone over de hele camping als meneer gebeld wordt. Overdag wel komisch, maar om kwart over vier 's nachts werkelijk om je rot te schrikken. Albert schoot als een speer uit zijn bed, want je schrikt je naar als er midden in de nacht gebeld wordt. Nu is dat wel vaker gebeurd als mensen totaal geen idee hadden van ons verblijf in Amerika of als iemand weer met zijn telefoon speelt (Albert staat vaak bovenaan in het contactenlijstje!), maar als je de ringtone niet herkent en de telefoon blijft maar gaan, dan ben je niet zo helder, midden in de nacht. Gelukkig herkende ik het klereding wel en kreeg ik Albert weer het bed in. Een goed half uur later ging hij trouwens weer af.

Vanaf dat moment was het met de slaap ook wel gedaan, want het onweerde en de plensregen bleef maar op dat dak van die camper kletteren. Soms is dat wel lekker, maar na de verstoorde nachtrust, was het gedaan. Op dus naar de koffie, even kletsen met Corry op MSN, Albert een telefoontje laten plegen naar Nederland over de gekochte vlieger-tractor en op naar het vliegveld. Nee, niet om huiswaarts te vliegen, maar om de Nissan terug te brengen. Albert heeft tijdens een bijna droog moment nog snel de tanken van de camper geleegd en de watertank gevuld, zodat we vers op pad kunnen. Op het vliegveld aangekomen is het zowaar droog. Ik lever de sleutels van de auto in en we gaan dan weer op pad met de camper, Albert is achter mij aangereden.

En dan begint de lange rit, die ons eigenlijk alleen maar zuidwaarts voert. Eerst nog door de prachtige groene heuvels van South Dakota, maar geleidelijk aan wordt het vlakker en saaier. Nebraska is heel erg dun bevolkt en we zien voornamelijk koeien, af en toe een boerderij, veel graanvelden en een paar dorpen. Vooral bij het dorp Alliance valt het ons op dat er heel veel graansilo's en kolentreinen zijn. Voor Bridgeport krijgen we herrie over de te volgen route. Ik zal er niet te ver over uitweiden, maar het was even niet helemaal lekker in de SRV-kar. Voor Scottsbluff National Monument leggen we de ruzie bij en eten we samen een boterhammetje. Eerlijk is eerlijk, honger en stuiterende bloedsuikers bij twee diabeten helpt niet echt als er al herrie in de tent is. Met voer worden wij altijd weer vrij snel braaf.

Na de boterhammetjes met Nederlandse Beemsterkaas (nog steeds niet op!) gaan we met het shuttlebusje van de Nationale Parkservice omhoog om de uitkijkpunten van Scotts Bluff te zien. Onze chauffeur legt ons uit dat de vroegere pioniers massaal vanuit Amerika (jawel, alleen alles ten oosten van de rivier Mississippi hoorde toen nog maar bij de Verenigde Staten) naar de nieuwe gebieden kwamen. De Oregongebieden waren gezamenlijk bezit van de Engelsen en de Amerikanen en natuurlijk probeerde ze beiden zoveel

mogelijk mensen weg te zetten om het gebied voor zich te winnen. Lewis en Clark, wiens route wij een paar weekjes geleden volgden, waren door Thomas Jefferson op pad gestuurd om de gebieden in kaart te brengen en zij dachten de beste route gevonden te hebben. Later bleek de Oregontrail korter en beter te zijn, maar ook die bracht veel ontberingen met zich mee.

Maandenlang waren de pioniers onderweg om vanuit het oosten naar de nieuwe gebieden te trekken en ziektes, onheil, sterfte en natuurlijk slechte weersomstandigheden eisten veel slachtoffers. Chimney Rock, de rots met de dunne 'schoorsteenpijp' erop was een teken dat ze bijna bij Scotts Bluff waren. Ze deden er dan nog anderhalve dag over, de afstand is zo'n 15 mijl. En dan moesten ze dus om dit gebergte heen, er was geen weg doorheen of overheen. Velen rusten dus uit op deze plaats en ze wisten dat ze hier één derde deel van hun reis erop hadden zitten.

In de crisisjaren van de vorige eeuw, rond 1930, heeft de Amerikaanse regering opdracht gegeven om een weg naar de top van de Scotts Bluff aan te leggen om het gebied zo zichtbaar te maken voor toeristen en zo konden wij vandaag zien hoe het gebied er nu uit ziet en hoe het geweest moet zijn. Een erg interessant bezoekje!!

We zijn eigenlijk wel heel moe na dit bezoek. Rapid City is een aaneenschakeling geweest van activiteiten, veel buiten de deur leven en weinig rust. En dan de lange rit van vanmorgen plus dit bezoek: het is mooi geweest. We moeten nog 45 mijl rijden naar de besproken camping in Kimball en zijn blij dat we dit doodse stuk achter de rug hebben als we in Kimball stoppen om te tanken. We hebben ook een bijna lege tank, dus er komt nog eens opluchting bij ook. We gooien er maar liefst 65 gallon in.

Het Kimball RV Park is een voormalige KOA en dat is te zien aan de gebouwen en de opzet. Het ziet er keurig uit, maar het is er wel erg rustig, er staan maar een paar campers. We worden hartelijk verwelkomd door de Pattersons en we zijn zo een kwartier met ze aan de praat. Ze vertellen ons over de erge overstromingen in grote delen van de Midwest, waar Nebraska ook nog bijhoort. Vooral Iowa heeft het zwaar te verduren! Hele steden dreigen weg te spoelen en de Mississippi trekt een verwoestend spoor.

Arlie heeft me een dollar teveel berekend op onze reservering die ik al via mijn VISA-card had betaald. Grappig, ze heeft die ene dollar keurig in een passend ziplockzakje bij onze reserveringskaart hangen. Het zijn wel hele leuke mensen hier! De camping is inderdaad een oase van rust en na wat gerommel op Internet gaan we allebei slaap inhalen. Albert slaapt op de bank en ik op het bed en ik word om zeven uur wakker van mijn insulinepomp die

me waarschuwt voor een gemiste maaltijd. Gelukkig hebben we alles aan boord. Ik bak een paar biefstukjes in de pan, want buiten waait het veel te hard, ondanks het mooie zonnige weer. Met sla en een Amish Patatosalad en wat appelmoes een prima maaltje.

Ondertussen ben ik bezig met het kopiëren van de helft van alle vakantiefoto's naar mijn Zen (soort Ipod), want mijn ene USB-stick is vol en de andere heb ik aan Emmy uitgeleend in West Yellowstone. Gelukkig heeft mijn Zen nog ruimte genoeg, de sticks zijn hier veel duurder dan in Nederland hebben we ondervonden. Ik ga zo de foto's ook nog even op Alberts laptop zetten, ik zou het heel erg vinden als ze op een of andere manier kwijt raken!

Nog even wat 'losse opmerkingen': Annie, hij krijgt die hoed echt niet mee hoor, je moest eens weten hoeveel van die dingen hij thuis al heeft! Over dat vaderdagcadeau? Hij is mijn vader niet, toch? Enne, ik krijg voor moederdag altijd dingen die hij graag wil hebben. Weten jullie nog van de radio in mijn plafond in de keuken? Was voor moederdag. Nou, dat nieuwe tuinstel buiten, dat was voor vaderdag, bij deze! Over een verjaardagscadeau denk ik nog na hij heeft alles al volgens mij!

En Loek, waarom heb je ons helemaal naar de Badlands laten gaan als je die prairiehondjes gewoon in je tuin hebt? Kunnen we ze bij jou wel even bekijken ...

Mensen, ik heb weer slaap nodig geloof ik!

Visite in de Rocky Mountains

Posted on [17 juni 2008](#) |

Zelden was een RV-park stiller en rustiger dan het Kimball RV Park in Nebraska. Nou moet ik zeggen dat Nebraska voor ons ook niet echt een plaats is om met alle plezier naar terug te keren. Scotts Bluff was aardig om te zien, maar om er echt ver voor om te rijden? En Petra, ik zou nog even goed kijken hoe ver het is vanuit South Dakota naar Carhenge, want volgens mijn Streets & Trips is het dik 3 uur rijden vanuit Rapid City en dan moet je ook nog terug. En saai! Als je ruzie met je kinderen wilt ... nou ja, zie maar, maar ik zou het niet doen. Dan kan je beter even koffie gaan drinken in Chadron, ben je ook in Nebraska geweest, toch?

Maar vooruit, wij verlaten de keurige, maar stille camping in Kimball, lief uitgezwaaid door de eigenaresse. We rijden richting Cheyenne in Wyoming en rijden een half uurtje later Colorado in. In de verte doemen de Rocky

Mountains op, nog besneeuwd op de toppen. Het landschap verandert en er komen weer grote winkelcentra en bedrijven langs de weg. Bij Loveland gaan we de snelweg af en rijden we via de 34 naar Estes Park. We doen boodschappen bij Albertson's in Loveland, dat blijft toch wel mijn favoriete supermarkt als het gaat om lekkere verse spullen.

De weg naar Estes Park loopt door de bergen, langs mooie riviertjes waarin veel vissers staan en met hoge bergwanden naast ons. Foto's maken valt niet mee, de voorruit is vanmorgen door Albert keurig schoongewassen met vliegengel en wel, maar inmiddels hebben we weer duizenden lijkjes op de kop zitten. En aan de zijkant zitten vooral rotsen. Het is prachtig hier, maar wel erg toeristisch. Als we Estes Park in rijden hebben we bijna een cultuurschok te pakken. Na wekenlang vooral veel natuur, parken en veel ruimte, vallen we hier in een drukke kermis van winkels, souvenirshops, restaurantjes en veel drukte. Leuk, maar absoluut weer wennen!

We rijden het Rocky Mountain National Park in en ik ga bij het Beaver Visitor Center vragen hoe we het beste met de camper het park in kunnen. Ze wijzen ons de weg naar Bear Lake en daar ga ik weer. We rijden het eerste stuk, maar vinden het niet echt prettig over die smalle wegen met die grote camper. Er

zijn nergens plaatsen waar je even rustig kan staan. Bij de Park & Ride moeten we de weg af en kunnen we parkeren tussen de bussen en verder met de shuttlebus van het park. We hebben allebei eigenlijk weinig zin, hoe mooi het park ook lijkt, we zijn een beetje parkenmoe aan het raken, wellicht. We willen eten en rust.

Eten is zo opgelost, we dekken de tafel, hebben lekker vers (bijna nog warm) French Bread van Alberton's en een bakje heerlijke gebraden kip. Met twee croissantjes is het feest compleet. Makkelijk toch, zo'n camper met alles aan boord, we genieten er elke keer weer van. We besluiten het park uit te gaan en wellicht later deze week met de auto terug te komen. Voor nu, even niet meer. We rijden weer door de kermis die Estes Park heet en na het dorp gaan we via een hele mooie rustige weg richting onze camping. Yogi Bear's Jellystone RV Park ligt op de helling, is heel natuurlijk en we krijgen een mooie plek, helemaal achteraan. De meneer met het golfkarretje helpt ons keurig met de back-in plaats en wij staan prima. We hebben schaduw van de boom, rollen ons eigen zonnescherm nog uit en zitten zo lekker in het zonnetje buiten. Er zit zelfs een tuinsetje bij deze plaats, alleen hangen de stoelen een beetje eng achterover, dus ik blijf op het puntje.

We planten de laptops buiten op het tafeltje en gaan eerst eens kijken of Oranje de Roemenen heeft leren voetballen. En ja hoor, zelfs onze reserves kunnen voetballen! Albert praat met Claudia via MSN (met de microfoon), ik MSN met Ingrid en later bellen we ook nog met Saskia en Peet, die Albert willen feliciteren. In Nederland is het namelijk inmiddels 12 uur én 18 juni en is Albert al 51 jaar. Hier nog niet, we lopen 8 uur achter en ik feliciteer hem pas als het hier ook zover is! Hij is op deze manier wel acht uur langer jarig, want de felicitaties via zijn blog en via mail lopen gestaag binnen. Erg leuk!

Als we het buiten een beetje zat zijn, duikt Albert op de bank en ik ga lezen (eh, even dan) op bed. Ik slaap heerlijk een uurtje of wat en daarna steken we buiten de barbecue aan. Albert bakt lekkere vleesspiezen en ik waag me aan de ovenfrietjes en maak een salade. Als toetje hebben we ijs met vers fruit. We drinken alvast een glas wijn op zijn 51e verjaardag, gekregen van de lieve stewardess van KLM op de heenreis.

Na het eten ga ik lekker onder een warme douche, in de camper. Als ik eruit kom, hoor ik ineens Nederlandse stemmen en gezellig: we hebben visite!! Via het Alles Amerika-forum hebben we contact gekregen met Geriejan en Angelique, een Brabants stel uit Oud-Gastel en we hadden ze gemeld dat we hier zouden zijn en dat de koffie bruin zou staan. Omdat zij geen laptop mee hebben en de telefoons allemaal gebrekkig bereik hebben, was communiceren

lastig. Het was dus een leuke verrassing dat ze toch ineens voor de deur stonden.

We hebben met zijn allen buiten koffie (nou ja, Geriejan een jus d'orange) gedronken en ze hadden lekkere chocoladekoeken meegenomen. Na de eerste kop koffie zijn we toch naar binnen gegaan, want het koelt hier lekker af in de Rockies Mountains. Een half uurtje geleden zijn ze weer vertrokken naar hun motel in het dorp. Ze vliegen deze week ook weer terug, hun reis begon in Salt Lake City en eindigt ook in Denver.

Ik ga nog snel even een paar fotootjes online zetten en dan op naar de grote dag van morgen, mijn kerel wordt 51! Enerzijds jammer dat hij niet in Nederland is, anderzijds is hij toch wel in Nederland. Maar dat raadsel lossen we morgen wel op!

Eten met Loek en Gepke voor Alberts

51ste verjaardag

Posted on [18 juni 2008](#) |

Albert krijgt voor zijn verjaardag ontbijt! Niet op bed, want dat kruimelt en ook niet het standaard bakje yoghurt. Nee, vandaag is het ontbijt bij Yogi Bear! Onbeperkt French Toast met een kartonnetje melk en schuimkartonnen bekertje koffie. Dat klinkt spottend, maar het is wel beregezellig! Op zo'n Yogiberenpark staan veel mensen met kinderen en er wordt van alles georganiseerd. Wij stonden eerder op een Jellystone RV Park in Mexico, NY, maar toen plensde het en waren er vooral vissers.

Nu was het een stralende ochtend en heel gezellig in het paviljoen recht tegenover onze camper. We werden hartelijk verwelkomd door een Texaans echtpaar dat dit jaar voor het eerst 'fulltime' is. Fulltimen betekent hier dat je huis en haard verkoopt om in een camper te gaan leven. Niet zielig hoor, ze hebben vaak prachtige motorhomes of fifth wheels en komen niets te kort. Om wat om handen te hebben en gratis gebruik te mogen maken van de campings werken ze een aantal uren per week. Zo vind je op veel campings 'workers' die je inchecken, naar je plaats rijden, onderhoud plegen of zoals vandaag het ontbijt verzorgen.

We raken direct aan de praat en de man die ons gisteren met het golfkarretje op onze plaats bracht, was er ook weer, deze keer met zijn prachtige maar doodsange boxer. Ook Lynn en haar spraakzame echtgenoot kwamen erbij

en we hebben een heel geanimeerd gesprek met hen gevoerd over Amerika en onze reizen. Amerikanen zijn stomverbaasd als ze horen hoeveel wij als buitenlanders al gezien hebben en waar we geweest zijn en ze vinden het prachtig om over bekende plaatsen te praten.

We besluiten het ontbijt met het uitdelen van een paar van onze pennen met website erop en ik breng ons groene picknicktafeltje wat we anders zouden moeten weggooien, naar de workers. Ze kunnen het goed gebruiken, het wordt in dank aanvaard. Wij ruimen het vuilnis in de camper op, koppelen af en gaan de berg af. Beneden breng ik de zakken met vuil in de vuilniscontainers en dan rijden we richting Estes Park. Ons doel vandaag is Golden, maar we hebben onderweg nog even een missie te vervullen.

We rijden via de Peak-to-Peak Highway door een ongeloofelijk mooi landschap met heel veel ranches en prachtige uitzichten op de besneeuwde Rocky Mountains. Als ik onderweg een keer voor de camper sta om een foto te maken van een prachtige doorkijk in een rots, val ik bijna om van verbazing. Door mij lens zie ik ineens een pickup met in de laadbak een heuze levensgrote lama. Ja, echt, een lama! Ik was te verbouwereerd om een foto te maken, echt waar. En Albert maar roepen: lama, lama, lama .. Ja, dat roepen ze thuis ook zo vaak als ik wat vraag: 'Lama, ma'.

Nu dan maar de oplossing van het raadsel (voor sommigen dan) van gisteren: langs de Peak-to-Peak Highway ligt het schone dorp met de nog schonere

naam 'Nederland'. Natuurlijk zijn we gestopt om Albert even vast te leggen op zijn 51e verjaardag, in Nederland. Nog leuker is dat in Nederland een Nederlander woont die ook lid is van het Alles Amerikaforum. Arthur had ons uitgenodigd voor de borrel, maar is ondertussen wel mooi zelf op vakantie gegaan! Geen borrel dus, maar hij heeft wel precies uitgelegd waar hij woont en hoe we zijn huis kunnen herkennen. Hij en zijn Amerikaanse vrouw Kim zijn dol op Kevers en de nieuwe versie Beetle en hun auto's waren ons herkenningspunt, samen met het huisnummerbord. Ik heb een paar foto's van de Beetles en het huis gemaakt en aan Arthurs deurknop hangt een 'Holland-pakketje' met ons visitekaartje erin. Wellicht komt er nog een kansje om samen die borrel te drinken komend weekend.

Dat Nederland is nog een aardig plekje hier, ik had drie huizen en een kerk verwacht, maar er wonen nog heel wat mensen, er waren allerlei winkels en zelfs een heus visitor center. Misschien toch een leuke tip voor mensen die nog een toertje hier in de buurt willen maken.

De weg van Nederland naar Golden binnendoor was erg mooi met veel haarspeldbochten en stuurwerk voor Albert. Aangekomen in Golden bij Dakota Ridge RV Park vragen we bij het inchecken een plaats dichtbij de laundry en het zwembad, zodat we morgen kunnen wassen, inpakken en relaxen waar nodig. Ondertussen hebben we contact met Loek en Gepke van Helden. Zij wonen al 15 jaar hier in de buurt van Denver en werken vlakbij in Golden. We hebben hen uitgenodigd om met ons te gaan eten om Alberts verjaardag te vieren en ze gaan graag mee.

Albert en ik lopen naar Wranglers Bar hier een stukje verder langs de weg en eten daar een cheeseburger. Best lekker en een leuke tent, een soort sportbar, maar niet echt iets om mensen uit te nodigen voor een verjaardag. We zien er wel een stuk van de voetbalwedstrijden tussen Griekenland en Spanje en Rusland en Zweden, hoewel we die in de camper via ESPN ook kunnen zien. Terug op de camping was ik alvast wat spulletjes en neemt Albert even zijn rust.

Net na vijf uur zijn Loek en Gepke hier, op de motor, want vanmorgen wisten ze nog niets van ons etentje en ze carpoolen samen met de motor vandaag. Geen punt, we praten eerst een uurtje gezellig in de camper en bestellen dan een taxi richting Colorado Mills, waar we heerlijk eten bij The Keg, een prima steakhouse. We zitten lekker buiten en het is hartstikke gezellig. De tijd vliegt voorbij! Soms ken je mensen amper, maar voelt het alsof je elkaar al veel langer kent. Door zo'n forum weet je eigenlijk al best veel van elkaar en dan loopt het al snel (of niet natuurlijk:-). Wij vonden het een beregezellige avond en zien uit naar vrijdag als we bij hen thuis op bezoek gaan.

Inmiddels zijn Loek en Gepke weer naar huis, voor ons lijkt Denver Ã©Ã©n stad en zal het niet zo ver zijn als ze hier werken, maar zij moeten toch nog een 35 mijl toeren voor ze thuis zijn in Aurora. Tja, Amerika en afstanden ... Ik voel de Margarita's ook in mijn benen en denk dat ik maar eens lekker vroeg met Jarige Job in bed duik (he, daar is Job weer!!). Het was wel leuk, zo'n verjaardag op afstand en al die leuke berichtjes. Zelfs oma heeft gemaild ('t is gelukt hoor mam!) enne, liefvallige schoondochter, we maken er nog wel een klein feestje van thuis hoor.

Houdoe, goodbye ... inpakdag!

Posted on [19 juni 2008](#) |

Houdoe, is het laatste wat ik net hoorde. Door de telefoon in oververvalst Brabants uit Chowchilla, California. Het is duidelijk dat Dick weer terug in het land is en dat hij een paar maanden in Brabant heeft doorgebracht. Ik groeide op met houdoe, maar inmiddels als Betuwenaar is het meestal 'doei' of 'dag'. Gelukkig mag ik nog een paar dagen 'bye' roepen, want ik ben Amerika nog lang niet zat. Ik wil wel weer graag naar de kinderen, de paarden en ons eigen huis hoor, nergens tikt het klokje zoals het thuis tikt, maar ook alleen maar omdat ik weet dat ik volgend jaar weer terug mag naar Amerika!

Na een lekkere uitslaapochtend zag ik vanmorgen rond half negen in mijn mailbox een mail van Paul Backer van [Tioga Tours](#). Hij wilde me laten weten dat Road Bear de camperprijzen voor 2009 bekend heeft gemaakt. Mooi, dat betekent dat we deze week nog de tickets én de camper kunnen vastleggen. Ik mail wat heen en weer met Paul over data en opties en morgen hoop ik alles definitief te hebben. Onze eerste reis met vrienden, we hebben er ontzettend veel zin in om met Hans en Janny op reis te gaan. Wij zijn zo vol van dit land, voelen ons hier zo lekker en het moet geweldig zijn om dat enthousiasme met hen te kunnen delen. Ik zou niet met iedereen zomaar bijna vier weken in een camper kunnen leven, maar met hen gaat dat zeer genoeglijk worden, dat weten we zeker.

Vandaag was het gevoel dubbel. We kijken terug op misschien wel de mooiste Amerikareis die we gemaakt hebben, eigenlijk weten we dat wel zeker. Ondanks het mindere weer was het geweldig! Afwisselend, indrukwekkend en heel gezellig. Het was goed om weer in Chowchilla bij de Vlotjes en de Nieuwkoops te zijn, we hebben genoten met Ingrid en de meiden in Yellowstone, ontzettend gelachen en fijne mensen leren kennen in Greybull, een leuke avond gehad met Geriejan en Angelique en natuurlijk gisteren Loek en Gepke leren kennen, waar we morgen graag heen gaan weer! Het was een grote aaneenschakeling van natuur, wildlife en mensen, wat een reis, wat een reis!

Maar aan alles komt een eind en al hebben we gelukkig nog drie dagen Denver tegoed, de camper moet vandaag opgeruimd worden. Elke keer weer ruim ik met pijn in mijn hart de kasten leeg, sorteer ik wat nog mee moet naar het hotel, wat in de koffer kan die niet meer wordt uitgepakt, wat weggegooid kan worden en wat we nog even nodig hebben vanavond of morgenvroeg. De camper is schoon, douchen doen we nog aan de overkant en het toilet en de vloer krijgen morgen nog een klein beurtje. Vanavond is er nog ijs wat op moet en verder is het zo goed als gedaan. Het was fijn daar een hele dag voor te hebben vandaag, want haastige spoed is zelden goed.

We vinden het hier heerlijk, op Dakota Ridge RV Park. De dames in het kantoor hebben ons gevraagd niet onnodig dingen weg te gooien, omdat er veel artikelen zijn die anderen weer graag gebruiken. En zo zijn er halfvolle flessen wasmiddel, een paar flesjes bier, een doosje pleisters, koekjes, twee blikjes soep en nog wat zaken richting kantoor gegaan. Zelfs ons eigen gekochte dekbed en beddengoed, waar we twee reizen heel veel plezier van hebben gehad, gaat naar een medewerker of naar goodwill. Dat voelt toch beter dan weggooien. Zelden hadden we een camping waar zo meegedacht wordt!

Ik heb vandaag al mijn was schoon gekregen, zodat we met schone kleren naar het hotel gaan. Koken hoefde vanavond niet meer, we hebben lekkere buffalo wings en pizza laten bezorgen door Domino's Pizza. Handig, even bellen en twintig minuten later wordt het eten in je camper gebracht. Het bevalt ons hier zo goed dat we alvast drie nachten gereserveerd hebben op deze camping voor volgend jaar. Huurauto erbij en we zullen jullie Denver en omgeving eens laten zien, Hans en Janny! Het zal nog niet zo warm zijn in mei als nu, maar de hot tub was vanavond heerlijk. Goed voor mijn vermoeide lichaam, want het is toch weer een hele klus, die camper opruimen.

Voor nu, er moet nog wat ijs op geloof ik ... Jammie! Ik mag niet buiten van de meneer van het weerjournaal. Hij zegt dat de 'lightnings' extreem gevaarlijk kunnen zijn en wij zien het in de verte nogal flitsen. Loek en Gepke (hun foto van gisteravond zit nog bij het mapje van vandaag!) moeten behoorlijk kans op hagel gehad hebben vanavond als we de berichten mogen geloven. O ja, en dit weekend wordt het 'hot' en hebben we elke dag wel kans op wat 'boom boom-storms', volgens dezelfde manier. Hot betekent 90 graden (36 Celcius), maar is niks zegt Elly, want daar is het over de 100. Ze mag het hebben van me!

Erger zijn de overstromingen hier. In de staten waar de Mississippi doorheen loopt, zijn al tienduizenden mensen geëvacueerd omdat de rivier overal buiten haar oevers treedt. Hele steden zijn weggevaagd en van het noorden naar het zuiden baant het water zich een weg buiten de oevers van de rivier. Ook hier op de campground horen we van mensen die niet weten hoe ze naar huis moeten. Vreselijk lijkt me dat, dan stap ik toch weer met plezier het vliegtuig in!

Eens kijken hoe druk het morgen bij Road Bear is. Er is in elk geval nog een ander Nederlands stel wat morgen daar hun camper gaat inleveren en ook twee Zwitsers, dus het kan nog druk worden in het busje!

O ja, voor degenen die al vijf keer hun brievenbus hebben gecheckt om te kijken waar onze kaart blijft .. excuus, die zitten in de koffer voor de terugreis. Gewoon niks van gekomen. Maar je moet maar zo denken, wie blogt hoeft geen kaarten te sturen 😊

Rondje rondom Denver

Posted on [22 juni 2008](#) |

Een verlaat verslag, wel zaterdagavond geschreven maar met het slechte Internet (ook via het 'draadje') in het hotel, niet meer online te krijgen. Raar, ene heleboel campings, geen enkel probleem, maar hier schijnt het toch niet te lukken om zoveel mensen tegelijk aan het internetten te houden.

Ik heb zálíg geslapen! Ondanks dat het prima slaapt in de camper in een Queen-bed met zijn tweeën, is zo'n King toch wel heel erg lekker weer. Het is dan ook bijna half negen voor een keer boven water kom, gelokt door de kop koffie die Albert al voor me heeft klaar staan. We bellen met Esmee en ik MSN een tijdje met Frederike die ook weer terug is van vakantie. Esmee heeft stukken minder pijn en daar zijn we heel erg blij om. Ze heeft het wel heel druk met school en het wordt daarom ook tijd dat we thuis komen! Saskia heeft wel vakantie, dus die kan wat meer doen thuis.

We gaan snel naar beneden voor het ontbijt, want bij dit hotel zit een prima uitgebreid ontbijt bij de prijs inbegrepen. Dat is in Amerika lang niet altijd zo, maar ook in San Francisco bij Embassy Suites was het ontbijt prima. En zo

Noord West USA 2008 - Albert en Monique - De allermooiste Amerikareis!

ook hier, er is een uitgebreid warm en koud buffet en je omeletje wordt op bestelling voor je gemaakt met allerlei lekkere ingrediënten. Er is zelfs vers gebakken French Toast, jammie.

Na het ontbijt vertrekken we naar Littleton waar we op advies van Loek het Littleton Historical Museum bezoeken. In Littleton heeft men op kosten van de stad een aantal oude boerengebouwtjes verplaatst van elders in het dorp (of bijna stad) naar deze historische plaats. Zo krijgen we een leuk beeld van het boerenleven in 1860 en 1890 en zien we hoe de dieren toen bijvoorbeeld gehuisvest werden. Wat mij vooral opvalt is het tamelijk primitieve, vergeleken met Billings Farm in Vermont, waar we eerder zo'n boerderij bekeken. Maar ja, misschien maken die het wel mooier dan het in werkelijkheid was?

We maken veel foto's en kijken rustig rond bij de koeien, de schapen, de smid, de wasvrouw en alle gebouwtjes. Het is stralend weer, zelfs zo vroeg op de dag al rond de 30 graden met een prachtige heldere hemel. Het is lekker zo buiten te lopen, maar in de middag moet het hier bloedheet zijn. De grond is droog en zanderig en vol scheuren. Wie hier geen water heeft, heeft ook geen gras, dat is duidelijk.

Na dit bezoek rijden we naar Party America voor wat feestelijke dingen als vlaggen voor toekomstige feestelijkheden. We kijken ook nog even bij Party City, maar nemen daar niets meer mee. We besluiten te gaan toeren, het is zo mooi in deze omgeving dat we gewoon zin hebben om te rijden, lekker met de airco aan. We zetten de TomTom op vermijd snelwegen en op Boulder, we zien wel. We rijden dwars door de stad waar we in de buurt van Littleton veel mooie villawijken en golfbanen zien, maar noordelijker ook door arme wijken komen waar alle reclames en benamingen van winkels in het Spaans of Aziatische stalen zijn. Wat een verschil tussen arm en rijk, tussen netjes en rommelig, tussen prachtig en rommelig. Amerika, Amerika, het kan allemaal.

Als we richting het noorden en het oosten rijden hebben we zicht op de bergen, die machtige Rocky Mountains met de besneeuwde bergkappen. Zelfs hier vanaf onze hotelkamer, op dik 50 mijl, zien we ze liggen. Het voelt zo goed, die dikke Amerikaanse auto onder de kont, de Zen erin met onze eigen lekkere muziek, stralend weer, mooie uitzichten en de Rockies. O, ik kan me zo goed voorstellen dat ik in dit land, maar vooral in dit gebied makkelijk zou kunnen wennen! Maar gelukkig zijn daar thuis ook weer die kinderen die ik nu toch wel heel erg ga missen (meer dan andere jaren, heel gek) en de paarden, waar ik zo naar uitkijk. En heel veel leuke dingen die eraan gaan komen, een zomer voor de boeg, heerlijk!

Maar vooruit, ik dwaal af, net als wij vanmiddag in die auto. Want we kwamen wel in Boulder, maar niet in downtown. We draaiden weer de bergen in en dat vonden we eigenlijk wel helemaal prima, want we doen niets liever dan door de natuur rijden. We hebben een hele tijd gereden, maar TomTom was het kwijt en wij wisten het ook niet meer. Gelukkig is er dan altijd nog een RandMcNally. We hadden al zo'n vermoeden dat we richting Nederland aan het rijden waren en toen ik op de TomTom Arthur's adres inbracht, bleek inderdaad dat we al zo'n 15 mijl daarvandaan zaten, in noordwestelijke richting. De TomTom bracht ons weer naar Nederland en daar ben ik in de supermarkt eerst maar eens wat te eten gaan halen. Te laat bleek wel, want bij de frisdrankautomaat (ja, er zat een snackbar in de supermarkt) begon de wereld wat te schudden en schoot er een hele beker Diet Pepsi uit mijn hand, zo over de vloer. Gelukkig werd er door het personeel direct geroepen dat het opgeruimd zou worden en kon ik zelf nog de geest vinden om een halve beker gewone Pepsi achterover te gieten en de knul uit te leggen dat ik suiker nodig had, en snel.

Ik voelde me direct weer bij de mensen komen en nadat ik twee hotdogs en flesjes water had gekocht, kon ik weer naar Albert. Die zat heerlijk met een Nederlands deuntje te genieten, midden op het plein in Nederland, met allemaal Amerikanen om hem heen. Autoraampjes open en kijken maar. Hij had natuurlijk niks gemerkt van mijn hypo, maar geeft niet, ik was er weer. Op naar Boulder, langs het prachtige meer waar Nederland aan ligt, compleet met strand! En zo hoort het natuurlijk, bij Nederland hoort strand. De weg van Nederland naar Boulder is een absolute aanrader, wat een beauty, met dat prachtige riviertje er langs en de vele rafters en tubers (in grote band op het water) in Boulder. In Nederland was het trouwens maar 23 graden, kan je zien wat hoogte doet!

We hebben de drukte en het winkelen in Boulder overgeslagen, er was geen parkeerplaats te vinden en we hadden er ook geen zin in eigenlijk. We zijn rustig terug gereden naar ons hotel, zo'n drie kwartier verder waar we rond vijf uur kwamen. Daarna nog lekker in het zwembad, wat erg koud was, dus eigenlijk niet lekker, maar de hot tub buiten maakte alles weer goed!

Fris en vrolijk zijn we daarna naar de manager's reception gegaan hier beneden, een soort happy hour waar alle drankjes gratis waren en er ook lekker zoutjes enzo waren. We hebben allebei twee Margarita's op en zijn toen maar eens gaan eten, want we zagen onze buurman bijna van zijn barkruk rollen na een paar glazen rode wijn. Het eten was ronduit voortreffelijk! Echt topkwaliteit. De buurman heeft het niet gered, die is door de manager en de bartender in een rolstoel naar boven gebracht en op de bank gekieperd, lopen lukte niet meer. Dat krijg je, met al die gratis drank ...

En wij? Wij zijn nu al vanaf half negen hier boven en ik vecht tegen de slaap! Ik heb een bericht van Arthur gekregen waarin hij schrijft dat hij nu pas beseft dat hij dropjes heel erg heeft gemist, dat zijn moeder ziek is (bij hem thuis) en dat het een gekkenhuis op het werk is. Ik heb hem gezegd die wijn maar weg te zetten tot volgend jaar, want we komen terug naar Denver, da's zeker!

De laatste dag in Denver

Posted on [22 juni 2008](#) |

Op onze laatste vakantiedag staat er niet zo heel veel meer op het programma, maar eerlijk gezegd hebben we er ook niet zoveel energie meer voor. We zijn een beetje moe. Of het met de grote hoogte hier in Denver te maken heeft, weten we niet, maar we hebben wel het idee dat het invloed heeft. Daarnaast is het ook nog eens erg heet buiten en staan de airco's overal weer behoorlijk koud. Die verschillen vind ik altijd wel erg lastig. Gisterenavond ben ik dan ook helemaal beroerd van de kou mijn bed in gegaan, zo koud stond de airco hier in het restaurant van het hotel.

Er zit een bericht van Arthur in mijn privébox op het Alles Amerikaforum. Hij is weer thuis, zijn ouders zijn er, zijn moeder is ziek, maar als we willen staat de wijn voor ons klaar in Nederland. We overleggen even, maar besluiten de uitnodiging af te slaan en het volgend jaar te proberen. Weer een rit naar Nederland wordt gewoon net even teveel van het goede. We moeten namelijk nog wel shoppen!

We gaan eerst ontbijten in het atrium in het hotel, de grote binnenplaats waar alles plaats vindt. Het is zondag en dat merken we. Er zijn enorm veel gezinnen met kinderen en dat veroorzaakt een behoorlijk rij bij het buffet. Sommige dingen, zoals brood, zijn gewoon op en er wordt blijkbaar niet meer aangevuld. Jammer, want het hotel is prima, gisteren was het ontbijt dat ook en nu is het gewoon te rommelig. Vooruit, het zal wel aan de zondag liggen. Na het ontbijt gaan we naar boven waar ik een Navigator plaats, zodat ik tijdens de reis continue mijn vinger aan de pols kan houden wat betreft mijn bloedsuikers. Dat scheelt een hoop onrust in het vliegtuig.

We verlaten het hotel, stappen in de Suburban en rijden dwars door de stad naar Colorado Mills, de grote mall waar we eerder deze week aten met Gepke en Loek, bij The Keg. We herinneren ons namelijk dat zij ons vertelden dat er in deze buurt ook een country westernzaak moet zitten en daar willen we graag een keer rondkijken. We rijden over de 70 en zien inderdaad de country store die zij bedoelen, maar bewaren die voor de terugweg.

Eerst gaan we naar de Mall waar we eigenlijk niet veel bijzonders kopen, want alles is wel mooi, maar de kofferruimte is natuurlijk ook weer beperkt. We kopen wel bij een SuperTarget een voorraad van onze favoriete deodorants, een baardtrimmer voor Albert, wat Neosporin en een flinke voorraad Tylenol (Paracetamol, maar dan beter). Na deze stop (en een kleine lunch in het Food Court) gaan we naar de overkant, naar Bath, Bed en Beyond. We willen wat speciale souvenirjes en kijken onze ogen uit in deze gigantische zaak. Gaaf! Die hadden we nog niet eerder ontdekt.

Na de Mall gaat het richting de Country Store, we verlaten de 70 bij Kipling en zoeken onze weg binnendoor. We kijken onze ogen uit als we bij een viaduct onder de 70 door een enorme storm zien huishouden met flinke slagregens. Een hoop rommel van de andere kant van de weg waait onder het viaduct door onze kant op. Dit moet een soort plaatselijke windhoos zijn, enorm! Aan onze kant (20 meter verder!) is het veel rustiger met een beetje wind en een paar druppels regen. De temperatuur buiten is 93 graden (een graad of 38). Heet dus ... zelfs op het nieuws hebben ze het erover dat het toch wel erg warm is.

De countrystore bestaat vooral uit kleding en enorm veel laarzen. Enorm veel! Er zijn leuke t-shirts, jeans, maar ook ouderwets ogende hemden met van die rechte boordjes, vestjes en natuurlijk veel cowboyhoeden. We kopen wat souvenirs en maken een praatje met de dames.

Dan rijden we via Downtown Denver terug. We toeren wat door de binnenstad, waar duidelijk een heel drukbezochte baseballwedstrijd bezig is. We zien bij binnenkomst van de stad het publiek in het enorme stadion duidelijk zitten. Er zijn ook diverse persploegen op straat te vinden. Wij rijden wat rond, zien de beroemde 16th Mall, een winkelstraat met hypermoderne winkeltjes, maar zijn shoppingmoe, Echt geen zin meer!

Het is inmiddels bijna half vier en we besluiten wat voorwerk te gaan doen voor morgen. Nooit eerder gingen wij met een gehuurde auto naar het vliegtuig voor onze terugreis. We werden altijd door een taxi of de camperverhuurder afgezet. Even kijken wat het handigst is dus en als je al een beetje weet hoet het in elkaar zit, scheelt dat stukken. We rijden dus samen naar Denver International Airport waar we de weg richting de West Terminal aanhouden waar volgens de borden de vertrekken van Northwest plaatsvinden. We vinden makkelijk onze weg en besluiten dat ik morgen Albert daar met de bagage zal afzetten en dan door zal rijden naar de Car Rentals om de auto bij Avis in te leveren. Ook dat wijst zich vanzelf. Ik hoef dan alleen met mijn handtas terug te komen en dat scheelt een hoop gesjouw met onze drie koffers, grote reistas en twee trolleys. Dat wordt een makkie.

En zo zijn we rond half vijf weer in het hotel, waar we eerst even onze mail ophalen en blogs bekijken. Daarna raap ik de was van de afgelopen dagen bij elkaar en besluit het laatste nog even weg te wassen. Hoe minder vuile was in mijn koffers, hoe liever ik het heb. Ik heb toch al zo'n moeite met op gang komen thuis, dat veel was helemaal een ramp is. Er zijn in dit hotel blijkbaar maar twee wasmachines en twee drogers, pff, ik ben duidelijk een verwende kampeerder, ben beter gewend. Er is een warrige oudere dame met wild springend zwart haar en woeste paarse lippenstift op een het wassen. Ze zegt dat ze zo klaar is met haar ene machine, maar de andere niet. Nou, dan niet, dan gooi ik gewoon alles bij elkaar, moet kunnen voor een keer.

Tussen het wassen door rommel ik wat met Albert om de bijgekochte spullen nog in de koffers te krijgen, de koffers te wegen (jawel, met de unster) en de kamer op te ruimen. Ik heb al eens bij de drogers gekeken, maar mevrouw heeft ze beiden in gebruik. Een goed half uur later gaan we nog een keer samen, maar nee, nog niet leeg. Ik ben het een beetje zat en besluit dat ik eens ga voelen of haar was droog is. Kurkdroog, maar geen mevrouw te zien. Ik

baal, want ik heb haar met haar man (een type apart!) zien vertrekken, naar buiten. Zal me gebeuren, zij gaat lekker op stap en ik wacht op haar was.

Niet dus, ik haal alles uit de onderste droger, leg het netjes weg en gooi mijn was erin. Albert en ik gaan ondertussen beneden wat drinken en hebben vanaf daar prima zicht op de laundry een verdieping hoger. Geen mevrouw, ook niet als ik drie kwartier later mijn was droog uit de machines haal. Ik kies die van haar er weer in en laat hem mijn tijd voldraaien, nog een minuut of vijf. Wij ruimen de was op en gaan dan eten in het atrium. We hebben weer een uitstekende maaltijd, gratis drank vanwege het happy hour en genieten van onze laatste avondmaaltijd in Amerika voor dit jaar. En pas als wij aan het dessert zitten komt het gekke mens tevoorschijn, ze loopt continu heen en weer voor doosjes zoutjes, maar uiteindelijk gaat ze toch naar boven. Ze heeft een hele grote bagagetrolley (zo'n hotelding) bij zich waar maar een paar dingen opliggen. Haar man loopt erachter met een looprek, compleet met cowboyboots, suède jas met franjes, cowboyhoed en zijn neus ongeveer op de grond. Wat een stel! Die was is ze volgens mij compleet vergeten, want ik zie haar nog steeds niet richting die laundry gaan.

Nou ja, moet zij ook weten. Albert en ik komen tijdens het eten tot de conclusie dat dit een prima hotel is, maar dat we ons in de camper toch eigenlijk vrijer en makkelijker voelen en het camperleven stukken leuker vinden dan zo'n hotel. Waar het verschil precies in zit, weten we niet, maar als het niet meer echt om het stadsleven zal gaan zoals in New York, waar je echt niks kan met een camper, gaan wij voortaan toch weer gewoon lekker op een camping staan tot de laatste dag. Ook dan kan je een auto huren om te toeren, zoals wij de laatste dagen deden. Wij zijn duidelijk van de campers!

Voor nu: moe, voldaan, tijd voor bed! Morgen op tijd op, lekker ontbijten en dan naar het vliegveld. We vliegen om 14.15 uur vanaf Denver naar Minneapolis waar we om 17.09 uur (plaatselijke tijd, de vlucht duurt maar twee uur) zullen aankomen. Daar gaan we om 19.35 uur op het vliegtuig naar Amsterdam waar we om 10.55 uur dinsdag aankomen. Saskia en Peet halen ons op.

Tot blogs, misschien morgen vanaf een of ander vliegveld of vanuit ons eigen huis. Het was een heerlijke vakantie, beter dan ooit zelfs, met hele mooie natuur, veel wildlife, leuke ontmoetingen en geweldige mensen! Echt afsluiten ga ik natuurlijk pas na de reis! See ye'all!

Terug naar huis

Posted on [24 juni 2008](#) |

We slapen slecht, die laatste nacht voor onze terugreis. Ik heb 's avonds veel te hoge bloedsuikers en wat ik ook doe, het wordt niet beter. Dan maar het infuus eruit, je weet maar nooit. En ja hoor, daar zit de boosdoener, een infuus dat niet één maar twee keer helemaal dubbel geknakt zit. Ik ga dus met een veel te hoge waarde naar bed en dat levert onrust op. Stuiterende benen, droge mond, vaak plassen en toch wat spanning voor de reis naar huis.

We zijn dus vroeg op en om acht uur hebben we het ontbijt al achter de kiezen, deze keer in een veel rustiger ontbijtruimte, de drukke gezinnen zijn weg. We halen op de kamer de ingepakte koffers die we netjes hebben gewogen met de meegenomen unster. We hebben geen zin in toestanden met te zware koffers op het vliegveld. Ik rijd de Subarban voor en Albert laadt onze bagage in. De rekening van ons verblijf lag al onder de deur geschoven en wordt zonder bezwaar zo van de creditcard afgeboekt. Geen bezwaar van onze zijde, want er staat een nacht te weinig op!

Er staat drie politiemotoren en een politieauto op de parking van het hotel, maar gelukkig komen ze niet voor ons, de heren blijken er elke morgen gezellig te komen ontbijten. Wij rijden richting het vliegveld waar we de borden naar de West Terminal weer volgen. Ik stop voor de Northwestborden en daar zien we incheckbalies voor de binnenlandse vluchten. Eh, daar hoeven wij niet te zijn en ik moet eerst nog de auto wegbrengen. Geen probleem volgens de man, hij wil best op onze koffers passen. Wij besluiten dat Albert op de koffers past, zoals de bedoeling was en ik de auto weg ga brengen. Zo gezegd, zo gedaan, dus ik rijd kort daarna de return parking bij Avis op. Er staat direct een meneer bij me met scanapparaat en een soort printgeval. Mijlen noteren, brandstofwijzer bekijken en daar kan ik gaan met mijn bonnetje. Handig, de shuttlebus naar de Terminal staat naast de auto.

Na een gezellig gesprek met mijn buurman in de bus sta ik binnen een kwartier weer bij Albert en brengt een kruier onze kar met bagage naar de incheckbalie van Northwest. We checken in, krijgen onze boardingpassen voor beide vluchten mee en vertrekken dan naar security. Zoals altijd ben ik de klos, deze keer blijkt mijn ketting de piepjes te veroorzaken. Ik word in een glazen kooitje gezet (jawel!) en dan door een vrouw gescand en bevoeld. Ach ja, ze zijn heel netjes en ze laat me gaan.

De volgende ruimte is het 'treintje' naar de gates. Tjonge, dat ding gaat hard! Als hij gaat remmen klinkt een cowboystem: 'Hoooooollllldddd on!'. Nou en of je je vast moet houden, anders tuimel je er zo doorheen. Het is wel handig, dat snelle treintje, je stapt zo uit waar je zijn moet. Wij moeten inchecken in concourse C en gaan daar op zoek naar de business class lounge. Lekker handig, die is dus dicht. We gaan bij American Airlines informeren waar we dan moeten zijn. De dame achter de balie belt naar de lounge van Continental in concourse A en ja hoor, daar mogen we in. We nemen weer de trein en brengen een uurtje of twee daar door met MSN-en en wat surfen op Internet. We nemen geen lunch, maar wel lekker crackertjes met kaas.

Tegen half een gaan we nog even wat winkeltjes in op het vliegveld. Ik koop nog wat souvenir'tjes en dan gaan we naar Gate C38 waar we moeten boarden voor onze vlucht naar Minneapolis. Het is druk, de meesten stoelen zijn bezet, maar wij vinden nog een gaatje. We kijken onze ogen uit. We zitten net om de hoek van het food court en iedereen loopt met eten te sjouwen. Er zit vlak voor ons een heel gezin op de grond te lunchen met grote zakken van McDonalds. Er worden ijsjes gehaald, grote bekers cola, snacks en noem maar op.

Net voor boardingtijd komt er een hele optocht aan. Twee donkere dames brengen een ouder echtpaar in rolstoel bij de balie en de oudere dame en heer

worden blijkbaar ook nog geholpen of begeleid door een andere heer. Een man die een van de stoelen vooraan heeft, staat keurig zijn stoel af, zodat het echtpaar vooraan kan zitten. De dames met de rolstoelen gaan weg en tot onze stomme verbazing stappen de oudjes samen kwiek van de stoelen af en gaan ze nog even wat te bikken organiseren. Ze lopen potdorie als een kievit! Je weet hier echt niet wat je mee maakt soms!

Wij mogen als een van de eersten aan boord en krijgen stoel 3 C en D, lekkere ruimte stoelen met behoorlijk wat beenruimte voor in het toestel. We worden overspoeld met Diet Pepsi, we moeten er echt de rem opgooien. Geen maaltijd aan boord, wel snacks. We vliegen maar goed anderhalf uur, om kwart over twee stijgt het toestel op en we landen al om tien voor vier in Minneapolis. Daar gaan we weer richting de lounge om even rustig te zitten. We zitten tegenover twee heren die beiden voor Kodak blijken te werken en we hebben dikke pret om hen. Ze hebben een geanimeerd gesprek, maar op een gegeven moment is het heel komisch allemaal. Ze hebben allebei een oortje in, zoals trouwens heel veel mannen hier. Blijkbaar worden beiden gebeld en praten ze dus niet met elkaar, maar met anderen, via de telefoon en het oortje, maar dat zie je dus niet. Ze moeten elkaar met een hele groep op het vliegveld ontmoeten, uit alle windstreken. De een heeft vertraging, de ander is zijn bagage gaa halen en komt niet meer terug achter de douane en de derde is verdwaald. Wij liggen in een deuk, de mannen kunnen er zelf ook wel om lachen gelukkig.

Een minuut of tien voor de uiterste boardingtijd melden we ons bij de gate. De dame van Northwest haalt meteen onze Visa Waiver-kaartjes uit de paspoorten, als dat niet gebeurt wordt je vertrek uit Amerika niet geregistreerd en krijg je problemen om weer binnen te komen. Wij verlaten hier dus officieel het land. We mogen vrij snel boarden, onder het toeziend oog van politie te ... jawel, fiets, in de terminal van het vliegveld. Compleet in fietsoutfit met helmpje en volle bewapening. We hebben in dit toestel stoel 5A en 5B. Mooie vliegtuigen zijn het, die Airbus 330 van Northwest. We krijgen zoals gewoonlijk weer volop eten en drinken, je komt ook bij de Amerikanen wat dat betreft helemaal niets te kort.

Om een lang verhaal maar meteen kort te maken: ik heb weer bijna niet geslapen, ondanks het innemen van twee Tylenols PM's. Ik viel werkelijk om van de slaap, maar ben zo vreselijk onrustig, mijn benen blijven klapperen en kriebelen, ik kan gewoon niet slapen. Wel was de landing super deze keer, het was kraak- en kraakhelder langs de kustlijn en ik heb dan ook prachtige foto's kunnen maken. Ook het 'Welkom Thuis van Unox' was een leuke verrassing (zie foto boven!). In Amsterdam staat Peet en Saskia op ons te wachten. We zijn een half uur vroeger geland dan gepland en ook bij de bagageband zijn we zo weg, er is verder bijna niemand. Het lijkt erop dat deze vlucht vooral

gebruikt wordt door Amerikanen die een transfer hebben in Amsterdam. Ook voor de douane waren we blijkbaar niet interessant, er was weer helemaal niemand, dus viel er ook niks aan te geven.

Na een rondje Starbucks, waar we Saskia kennis laten maken met Frappuccino, lopen we naar de parkeergarage waar Peet's bus hÃ©Ã©l ver weg staat. Lekker, even bewegen en een stuk wandelen, het is heerlijk weerk in Amsterdam. En zo zijn we vanmorgen rond twaalf uur thuis gekomen. Alles is thuis prima met kids en paarden, huis en tuin zien er netjes uit en ik heb al drie van de vier koffers leeg. Geslapen hebben we (het is nu bijna half negen in de avond) nog geen minuut. Albert heeft vanmiddag een spoedbehandeling bij de tandarts gekregen om de geïrriteerde zenuw die hem zoveel last heeft bezorgd weg te halen.

Tja, dat was het dan ... Amerika 2008. Amerika 2009 is geboekt, ook vandaag, inclusief vluchten! We vertrekken op 25 april, jawel, tussen alle meivakantiedrukke en komen terug op 19 mei. En ik? Ik blijf gewoon bloggen, ook in Nederland!

